

Waterloo Manifest

Mart Gorski

2006

Sadržaj

<i>1973: B.→F.→M.→T.</i>	1
<i>1974: C. '74-'84</i>	8
<i>1975</i>	17
<i>1976</i>	23
<i>1977</i>	26
<i>1978</i>	28
<i>1979</i>	32
<i>1980</i>	35
<i>1981</i>	38
<i>1982</i>	41
<i>1983</i>	45
<i>1984</i>	48
<i>1985: U.S. '85-'92</i>	51
<i>1986</i>	54
<i>1987</i>	57
<i>1988</i>	60
<i>1989</i>	63
<i>1990</i>	66
<i>1991</i>	70
<i>1992-94: Waterloo Manifest (I - XXXIII)</i>	73
<i>Napomena</i>	103
REČNIK	R1-R10

* * *

(1973: B. → F. → M. → T.) Sećati se one godine iz ove (iz 2004-e, ili 5-e, ili čak 6-te, vaskrsavati 1973-u) ne bi pošlo za rukom ni revnosnijem registratoru množine, pozornijem beležniku okruženom sve samim almanasima uboge faktografije "činjeničnog stanja" i/ili aktuelnog fantaziranja većinskog stanovništva, ali se ipak može reći da između tadašnjih i sadašnjih projekcija i rezultata znak jednakosti samo potvrđuje staru izreku po kojoj istovetnost zamišljanja ne zna za granice, makar se radilo i o, naoko, najmanje trideset i jednoj godini neosporne razlike u tlu.

Za ono tlo se, naime, mirne duše moglo reći da ga je te, 1973-e godine, onoliko koštica krasilo koliko se *ovome* trešanja priznalo u zaslugu - obla korpa uspomena uvek se nosi na šiljatom sećanju (ono što se kavaljerski uzima pod mišku ima se, pre toga, svojski ubosti).

* * *

Te je godine bilo kao i ove, dakle, samo se nećkalo pred džeziranom pratnjom.

(A sada joj šapuće iz taktičke trube).

Završio skolu, odslužio vojsku, dve i po godine radio - toliko usrdnosti (ustreptalog nastojanja kandidata revnosti) i manjem ciniku bi se obilo o glavu a da ne natera jednog, pre svega pažljivog (ana)hroničara logičkog uzglobljenja, da se "razglobi" i tako, skakavičji, sve ono tamo preskoči - sa ovim ovde mu doskoči!

Tojest, da pomisli da će tako da bude - čim se reši "sve to što ga koči".

Da ga više "ne bi kočilo", u Maju je popunio formulare, u Septembru otišao na razgovor, u Novembru dobio iseljeničku vizu, u Decembru otišao. [Prethodno je na automobilskoj pijaci kod Bubanjskog Potoka poljoprivredniku iz Ovče ili Borče prodao crvenu "Škodu" (model 1000 MB, registracija BG-985-00), tako lepo opisanu (s' merom karakterisanu) u trećem kvadrantu ovog dičnog kruga (u trećem delu ovako kružnog *EPHEMERIS*-a)].

Eto šta je u stanju da uradi čovek mladjih godina / stariji omladinac (svojih 27), kada mu se prohte da bezvremen bude (da premesti svoje misli hude).

* * *

Ako se uzme u obzir da se 1973-e godine, budući u takozvanom bipolarnom svetu, bez ekstra pokreta svaka šuša još uvek mogla na onu drugu, ekstra stranu okrenuti, i da se i sam koncept zemlje u pitanju takvim stanjem lasno zakitio (ne bi li se, pun pokrića, iz lagodnog nadahnuća - iz sopstvene *niyati*, ideje sudbine - rajski ispileo), iz takvog se ćoška čovek teško micao.

Zašto sam i ja pomislio da sam, sa svima onima koji su tih i prethodnih godina drugi potez odigrali (koji su se izvan sebe pomerili), bio pametniji od onih koji to nisu uradili, naprečac odlučivši gde i šta na ovom svetu valja a gde i

šta ne valja - verovatno mi se neće objasniti a da mu ne potamni i zaslužno odlikovanje: orden one puste misli kojom bez i malo muke pišu ove lake ruke.

I mada to, naravno, za dalji tok ove priče nije važno, takva se jedna misao nad drugima učvrstila - odatle ih, doduše, pušta da petljaju/toroču/brbljaju šta im, od dana do dana, pada na pamet [videti treći i četvrti kvadrant ove sage o mekanom poput *afiona* (dremka) ali vraški budnom krugu], ali im, isto tako, zavrće uši (vezuje jezik, udara packe) kad god se usude da i samu ideju potpunog odlaska (nikakvog povratka) dovedu u pitanje.

Ne sećam se tačno kako su prošli prvi meseci te, 1973-e godine, ali nema razloga sumnjati u beli očnjak Januara, plavo oko Februara, žučkast obraz Marta, zelen prst Aprila, konačno - u didaktičku pravovaljanost Maja, meseca u kome sam, ostvarujući zamisao Jovana M. (Joce), druga s' posla i demijurga plana (od koga je on sam kasnije odustao), svratio do pomenute ambasade u ulici *P. Brigada* po svežanj prospekata i formulara, da bih ove druge popunio i predao (one prve pogledao i zametnuo).

Ali nisu oni mene, ispostavilo se.

* * *

U Julu sam, onom "*Škodom*", sa *R.* otišao na more - preko Zlatibora, Tare, Budve, Kotora i Herceg Novog do Dubrovnika i nazad - da bi mi po povratku stiglo pismo/poziv za razgovor povodom dokumenata iz Maja.

Intervju (razgovor) bio je zakazan za Septembar: odem tamo, standardna pitanja (kako, zašto, čime, dokle), osoba koja je prevodila (službenica-prevodilac) činila je to rutinski, tojest sa jednom ili dve crte razumljive dosade na i inače nezainteresovanom i, stoga, bezbrižnom licu, dok je g. *Thompson* (službenik diplomatskog predstavnštva, tridesetogodišnjak solidne izbrijanosti i isto toliko rasterećene mašte) bio korektan, učtiv, u svakom slučaju čovek "na svom mestu", koji je moju malenkost, u pokušajima da se prikaže većim znalцем njegovog jezika (jezika *Mr. Thompson-a*) nego što je to bilo umesno (posle nekoliko minuta, doduše, digao sam ruke od toga), sve u svemu ocenio kao relativno neškodljivu i koliko toliko korisnu (po državu koju je predstavljao).

(Ni inženjeri nisu tek tako naučili da sklapaju stvari - govorilo se još u vreme *Aufklarung-a*, pokreta prosvetećenosti u XVIII veku, što je g. *Thompson-u*, najverovatnije, dalo odgovor na svaki potonji *quaestio facti*).

Jedino me uputiše na lekarski pregled (što je sigurno, sigurno je).

Zdrav kao dren, imao sam rašta se i radovati.

Proleprša jesen - odlete Septembar, prolete Oktobar, dolete Novembar - polovinom ovog zadnjeg u poštanskom sandučetu nadjoh oveću kovertu boje oker neba (neba prizemljenog raskvašenim putem), što je slutila to je donela - u njoj su bili putnički papiri - tako udjem u taktičku, pred-iseljeničku završnicu.

Prodam, dakle, onaj automobil (pomogao mi je, pošavši sa mnom, ujak C.), zatim u poslovnici putničke agencije "*Atlas*" [ili "*Union*", ili "*Kvarner*", ili "*XYZ*"]

T(o)urs", takvog nekog univerzalnog, skoro umiljatog sazvučja i sloga], ili je to možda bilo u predstavništvu "AC" u hotelu "Mažestik" (na *Obilićevom Vencu*), kupim avionsku kartu (*Air Canada, B. → F. → M. → T.*), da bih, konačno, ostatak od para promenio za devize [pomogao mi je teča *R.*, takodje se (u vezi svega toga) sećam nekih *Roma* iz *M. M. Luga*], sve u svemu ispalo je 600 Kanadskih dolara, ni mnogo ni malo ako se uzme u obzir da se i s' većim parama može otići u pakao, i s' manjim u raj.

* * *

U tom dodje Decembar.

Majka se složila da se sreća treba vijati makar joj se na rep stalo na drugom kraju sveta, sestra je bila udata i, spram ovakve jedne mogućnosti, srazmerno orna, a pošto se sve to dešavalo nekih godinu dana nakon očeve smrti, nijednom rečju ni on nije odlagao poletanje onog aviona.

Na šta je taj, naravno, i računao.

Ispraćaj je bio gore na brdu, kod *Lj.* i *G.*

Pomenuta braća, mnogi drugovi (neki već oženjeni, drugi s' devojkama), ja sa *R.*: u ciglo dve prostorije smestilo se bar pet soba nepatvorene samouverenosti - u to vreme se, naime, na ispraćaje išlo kao na dočke: gestom pune valentnosti sa odjekom ciljne kosti.

Što znači da se nije zakeralo oko sitnica: tako, na primer, ni potpuniji odlazak ne bi izmamio veći uzdah. Kao kad se sa kore od ananasa ne skine više od par ljuski a on se, sva je prilika, već rastopio u ustima vremena.

(*Ananas sativus - opifex optimus*).

* * *

Što se i desilo: od kako sam otišao "sve je palo u vodu", tačnije - sve što se, zgodno trepereći, izdavalo za čarobni vir.

(To da ni države nema još je najzgodnije - šta bi bilo da i ona mami?).

Naravno, ne odjednom (nije se preko noći sve od sebe rastavilo), ali nisu li postepene amnezije najtemeljnije - doguravši do ravnodušnosti rešismo se svake strasti.

* * *

Avion je poleteo rano izjutra, od *B.* do *F.* nije mu uzelo više od dva i po sata, medjutim, čak ni tog ponedeljka, 10-og Decembra, 1973-e, sa Beogradskog na Frankfurtski aerodrom nije stiglo ništa osim prvog radnog dana u nedelji (doduše i zadnjeg u dotadašnjem kalendaru mog rasporeda stvari).

To se videlo po stilizovanoj užurbanosti koja se, koliko god razbarušeno prigušena na prvom, na drugom vazдушnom pristaništu i te kako bila rascvetala u

pompeznost radinosti (u radinost pompeznosti) - toliko je marljivosti našlo da je ono što je luči propinje u vis.

Pretoplo obučen ali pravilno usmeren [džemper, kaput (i crveni šal), te duboke cipele i iseljenička karta za *T.* preko *M.*], preznojen već i zbog same činjenice da sneg tek ima da pada [sa čim beljim, pomislih iznenada, (tako s' visa doseljenim) da se premazuje odseljena nada?], više sam se dvoumio oko trenutne odvažnosti nego oko hronične raspojasanosti - sa ovom zadnjom, znalo se, uvek ću imati gde da se vratim.

Gledam, svud okolo gaze Nemice i Nemci, meni se ne ustaje s' aerodromske klupe. Sve dok, tojest, nije došlo vreme za ulazak u sledeći, ovog puta prekomorski avion: *DC-8* ili *Boeing 707*, ne sećam se tačno a nije ni važno. Ionako su se vretenasto (na taj način) probijali istom stazom (svrdlali kroz leden vazduh užljubljeni vrelim jazom) - sve što se dotadašnje vozilo u meni drobeći u sve nerazgovetniji stav. Bar da sam znao da ga se ne libim, i ono malo što je trajao. Ovako, preletoh iz predosećanja u činjenicu i pre nego što me je ono izneverilo i ova dočekala.

Za one čitaoce koji nisu leteli preko Okeana (zar i takvih ima?), opisivati takav jedan let isto je što i prstom po stolnjaku izvlačiti popodneveni pravac - niti se tu ima gde skrenuti, niti sa koje strane preti dublji pad.

Po zlatastoj vodi ogromna ladja stala u suzu - a i to ako se vidi (ako joj sevu sapi); najčešće ništa, medjutim, ne prepolovljava je (na vodu i meduzu) - samo se pravi da luči sve te, pseudo-pomorske kapi.

U avionu se služio alkoholisani puding (jagoda s' rumom ampule znanja) - slab za onog ko se bacio na žešće i brže iščitavanje stanja (zamišljajući još deo onog tkanja).

Tako je i proteklo tih deset sati do *Montreal*a (vršeći prijem misli, nakon njihovog slanja).

Na *Mirabel*-u (mada ga je *Dorval*, već dugo vremena glavni aerodrom, današnjim putnicima skoro potpuno istisnuo iz sećanja) ledena kiša, po pisti igra mačke i miša (i noć sve tiša), trebalo je izaći, proći kroz iseljeničku, tačnije - useljeničku proceduru (sećam se da sam im pokazivao svrsishodne papire a oni se, službenici tog *Sektora*, tihim glasovima sašaptavali iznad papirnatih pora), zatim se mi koji smo nastavljali put vratismo u avion i on posle sat, sat i po, ponovo polete.

Otprilike mu je toliko (ne duže od dva sata) uzelo i za taj, zadnji let na krilima toga dana.

Tačnije - noći: u *Toronto* je sleteo oko 8 uveče, po Beogradskom vremenu u 2 ujutru sledećeg dana - u utorak.

A ovde, gde sve (gledaj samo!) tako sjaji (blago seva), u sred sebe tebi peva (takve su mi misli bile, grozničave, u tom stanju) - još uvek prvi dan u nedelji (ponedeljak se, ionako, ne da lako kad je prestiž u pitanju).

Eto me, tu sam, mislim se [a ne znam kako, zašto, gde (sa kim?)].

Kako se s' takvim razmišljanjem, sa druge strane, nije moglo računati na simpatije prevoznika do predmetnog grada (niti je ono, što jeste jeste, na to računalo), preuzevši sa prtljažne trake dva (poput strpljivih lasica) braon kofera (sa *Juga* je onaj ko se na Sever iskrcava sa dvostrukom vidrom - za uteći i za na hladnom mestu postojati, pa koja kog dana prevlada), izadjem na spoljašnu rampu, uzmem taksi, promrmljam nešto reda radi (odmah se odavši preko svake mere), ali kako je vozač u pitanju i tog dana imao gore slučajeve i u gramatičkom i u funkcionalnom smislu, nije se lako dao zbuniti - kola je odvezao pravo pred hotel "*Warwick*", za 30 minuta vožnje naplatio jedva sat i po, poneo jedan kofer do recepcije [držeći drugi za trenutak sam pomislio da će s' onim da uhvati maglu - ali se on zaljuljao zbog pušačkog kašlja (pretendujući na veće iskušenje)].

Tako sam ostao da s' koferima i recepcionarom "rešavam pitanje sobe".

"Pitanje sobe" sam rešio tako što mi je dodeljen ključ za jedinu praznu na drugom od dva sprata; prenesem prtljag, sednem na krevet, otvorim kofer sa peškirom i sapunom i, nanjušivši ono odakle sam došao, pomislim kako sam "pitanje sobe" zapravo rešio sa bledom ružom u jarkim mislima.

To se i potvrdilo: prvo što sam uradio nakon što sam se umio (oprao zube), opajao nadu i zapitao se kako je na *Sirijusu* kada je ovde ovako (zar tamo nije vičnije dalje, pomislio sam), bilo je da strčim na ulicu i omirišem vazduh.

Nenaviknutom nosu svaki je vazduh oštar, ali ovaj ovde je to i naviknutom (ni u današnjem Decembru ne reže manje nego u ovom antičkom izveštaju iz njega); dobro, nije baš tako strašno, ali se ne vredi ni junačiti bez razloga i mere.

Predjem na drugu stranu raskrsnice (*Dundas E. & Jarvis*), vidim ide tramvaj (u zapisu iz trećeg dela *EPHEMERIS*-a od 12/10-11/95, na 22. godišnjicu dogadjaja u pitanju, ni njega (predmetno "šinsko vozilo") ne izostavih, a i kako bih kad mi je izazvao prvu asocijaciju - podsetio me na tamošnje "*Belgijance*", desetku i devetku), prošao je kao zreo ždral pod nebom (čak se slično nagnuo u troli) - zaključim da se od nečega mora početi.

Tu se (eto kad se sve uskladi) nalazila telefonska kabina, setim se da mi je neko u *B.* bio dao telefonski broj nekog starijeg čoveka, napomenuvši da mu se "svakako javim", da je taj "željan da čuje naš glas" (valjda govor, jezik, šta li?), ubacim novac, okrenem broj, javi se njegova žena ili kćer, ne sećam se tačno, reče kako taj i taj (muž njen, tojest otac), trenutno nije kod kuće ali će kasnije biti, u slučaju o kome se radi to "kasnije" se pretvorilo u rastegljiv pojam, u nekoj vrsti smirene euforije rastegnuto sve do danas, kao da taj (o kome se radi) nije umro već kod prve ćutnje (prvog muka onog telefona).

Ispunivši plan za to večer (jedan u kasnu noć iskliznut tramvaj i jedan iz ranog jutra "taj i taj" ni većim putnicima ne bi bili na odmet kad bi im iz svake noći virio po jedan dan - setiti se treba predočene vremenske razlike da bi se stvari dovele na svoje mesto), vratim se na stranu gde je bio hotel, popnem se uz nekoliko (udesno zavijenih) stepenika, udjem u sobu, legnem, upalim (crno-beli) televizor, prevrtim kanale (dvadesetak, bez daljinske kontrole), na većini "prigodni" (koliko god to bilo shvaćeno kao eufemizam za "glupi i dosadni") programi/priredbe u vezi "nastupajućeg Božića" (katolici ni Božić ne zaobilaze standardnom mega-rečitošću), ugasm aparat, pokušam da zaspim, iz okolnih soba

čujem lake žene i teške muskarce - "Warwick" je bio njihovo stecište - setih se da mi ni taksista nije ličio na nekakvu mustru u sredini (mora da je dobijao ponešto za svakog kog bi dovezao), s' tim mislima-oblogama (i ponekom lažnom ranom) dočekam svu silnu zoru.

* * *

Dočekam, dakle, polarno jutro spreman za mediteransko veće, ali šta je tu je (od rastegljivosti vode ni potop se ne vidi a ubacuje je u stišljivi mir), svaki se ovaj patuljasti vir ima završiti raskrupnjanom bonancom - pomislim, ustanem, spremim se, izadjem.

U neposrednoj blizini hotela bila je velika zgrada državnih službi ("Manpower & Immigration") - pre dvadesetak godina zamenjena novijom i većom - institucija u čijoj je nadležnosti bilo izdavanje doseljeničkih dokumenata i pomoć oko nalaženja smeštaja i posla.

Sećam se da je službenik, kada je čuo gde sam odseo, na nekoliko mesta brzo telefonirao, zatim mi za jedno od njih dao adresu, rekavši da u toku dana mogu tamo da odem da pogledam, i, ako mi se sviđa, iznajmim sobu. Od njegove pomoći u nalaženju posla bila je slaba vajda (od mog Engleskog još slabija), iz državnog ureda izadjem posle sat vremena, iz one (noćasnje) govornice javim se nekom Rafaelu [brat mu je po meni bio poslao zavešljaj, a jedan (urbani) tip ploču sa gradskim pesmama], on reče da će odmah da dodje (još jedan dokaz šta je u u stanju, na jedan pomen prethodnog lupanja, da uradi ludo srce), izmirim račun u hotelu i s' ona dva kofera izadjem napolje, samo što to uradih evo njega, doveze se sa ženom (u smislu ljubavnice, u krznenoj bundi), sednem iza njih, krenemo niz Bay St. (sve dublje u grad), do nekakvih pogona za proizvodnju nakita i bižuterije, da bi tu, u njegovoj kancelariji, ručali (jedna starija žena, pola spremačica pola kuvarica, donese šerpu sa upravo zgotovljenim jelom i dosta hleba, po čemu sad zaključujem, sećajući se svega toga, da se ovaj njen gazda nije bio upecao na ovdašnje, naravno katastrofalne, populističke navike u izjelištvu, pardon, jelu), odatle me odveze da vidim onu sobu - kad čovek ne izvoljeva i o zid puževe kućice svoj put može da okači, a da sa sobom to ne učini na prvi znak svog drugog ja.

* * *

Zar tako ne počinje svaka promena: iznajmljivanjem naknadnog u nedostatku prvotnog pogleda kroz uvek isti (zatvoren) prozor u pravcu (vremenom smirenog) cilja.

Ovaj je gledao na mali park i školsko dvorište do pola vidljivo kroz grane starog (od vetra klimavog) od ćutnje puklog tipičnog drveta u ramu gluvog klasičnog podneva kada u sobi (u kojoj stanujem) *do neba ima kao do večnosti* [posluživši se tom, koliko labavom toliko prigodnom, figurom zrenja (pričom uspenja), celuloidnom trakom (snimkom pra-vrenja), ne nabijajući glavu u pesak, kao noj] - a od trenutka zavisi taj meki spoj.

U ulici Scollard br.72-74 nije se, dakle, moglo desiti da otluca podne a da se, pritom, nije radilo o udaru u tek još jednu kapislu čekanja - onu koja bi, tog sjajnog časa, svoj mali vatromet tek tiho dodala na zgaslu lomaču od svih tih

sati, nedelja, dana, meseci (mena) i, tako dobijene, tekstualnosti dobrovoljne izopštenosti, ali bi i to bilo dovoljno da se, makar uzjogunjeno, dodatno ukaže na damar još jednog vrlog stanara koji se povinovao datom trenutku ovekovečivši ga uopštenim pulsom: fiksiranom statičnošću punom nove službe.

Čekajući R., svakog se dana vraćajući (prvo iz traženja posla, posle sa posla) u tu malu sobu na vižljastom spratu vrlo bele kuće (obojene nekad još u prvom dahu), nisam se, prema tome, dao navijati u standardni sat od danas do sutra a da se, pre toga, uvek ne podsetim da je (itekako) gotovo sa juče - toliko su se, naime, već bili "stekli uslovi" za memorisanje prethodnog, da je to omogućavalo puni pristup potonjem.

Gospodin i gospodja [gazda i gazdarica, vlasnici kuće (na dotičnoj adresi)] bili su mlađi onda nego što sam ja sada, ali ih, i pored toga, ne bih pobrkao sa vrelićem parom žustrih strastvenika, mada se ne bi moglo reći da ih nije milovala dvojna odrešitost: čas bi gazda ukazao na ovdašnje greške (na te i tolike sitnice u C.), čas bi gazdarica one tamo proglasila gorim (sve te trice i kućine u, tadasnjom, Yu).

Gospodin A. (gazda) bio je brz na sudu ali temeljan u postupku čovek, fundamentalno zaokruženih ali, tu i tamo, vibrantnijih shvatanja, "obtruzivnog" ali otresitog karaktera ("*Nemo huc ingrediatur expers geometria*") kao da je bila i njegova, a ne samo Platonova ravan); dok se gospodja/gazdarica (kojoj ime nisam zaboravio jer ga nikad nisam znao, mada mislim da se zvala *Heidi*) doimala kao razumljiva komplementarnost - uz nešto dodatne pospanosti doduše, tek, njena se pronicljivost nije mogla otpisati tek tako (*nexus causalis* joj je bila česta *puzzolana*).

Nakon što sam, tog prvog dana u toj kući, prtljag ostavio na drugom spratu (u sobi tri sa tri) i sišao u prizemlje gde su, kraj ulaznih vrata, gazda i gazdarica imali mali dućan (bakalnicu), ugledavši me u trenutku kad sam se spremao da zakoračim na ulicu, kazali su da me očekuju na večeri.

Prošetam okolo, vratim se u sobu, dodje vreme za večeru, sidjem u deo kuće u kome su oni živeli - dok sam gospodinu i gospodji, njihovim sinovima F. i T., kćerci H. i zetu M., između dva zveketa kašike o tanjir predstavio moju poziciju u odnosu na njihovu, bilo se sasvim smrklo i zavladao je logička pomirljivost.

* * *

Ostatak te godine (u iznosu od dvadeset dana) proveo sam tako što sam ih (rečene dane) navikavao na brojanje samca.

(Budući Decembarski, pitao sam se kako bi izgledali da su bili Junski: "...Polje u Junu...toliko je žuto da je zeleno" - bio je jedan od mogućih odgovora).

Ali su se oni zgurili u zbir: odlazak se uvek širi kroz mek nemir u tvrd svemir - ni hiljadu devetsto sedamdeset treća nije našla bolji put na kom bi se ušuškala da, od tada, budna spava (prelazeći u sve ove - godine iz vrele glave, svele trave, *comme ci, comme ça*).

* * *

(1974: C. '74-'84) I tako je sledećih deset godina u ovoj zemlji (C.) proteklo poput peska uljudnosti kroz šake radinosti: toliko zrna u mozaiku pregnuća ni *Arkadjani*, pesnici pastirske poezije, kroz svoje prste ne bi propustili a da ih, pritom, ne bi ulenjilo idilično vreme *Peloponeske* skrovitosti.

Gde se pod skrovitošću podrazumeva udaljenost - toliko se, naime, za osobu tadašnjih uverenja sadašnjeg *Ahriman*-a (što moja malenkost, mora se priznati, nikada pobijala nije) C. nalazila van puta i cilja, da bi se toliki boravak u njoj s' pravom mogao svrstati u jedno od većih iskoračenja u stranu.

Koje se vremenom, naravno, povećalo.

* * *

Koliko god da je od 1974-e do 1984-e godine došlo do udesetostručnja početka (uveličanja 1973-e), ne bi se moglo reći da se izvesna naknadnost nije nazirala već kod samog starta - makar umotana u njegovu tubu (jednu vrstu cevovodne maske: od pokreta do ćutnje uvek vodi jedna šuplja jeza, *de plano*).

Iako se 1974-e godine nije moglo znati ovo što se zna danas, jedno je sigurno - način na koji sam je zaokružio u kalendaru mogao je samo da joj poboljša opis (toliko je u njega stalo principijelnog takta i nesumnjivog reda).

Tako, na primer, *Januar* joj se zabeleo kada je 1973-a dovršavala svoj spisak odlikovanja, *Maj* joj se nije ni zazeleno kad ga je *Juni* zaklonio iz obzira prema narastajućoj sezoni, *R.* je došla u (kao u bronzi izlivenom - sa takvom pažnjom isturenom) *Oktobru*, dok su se ostali meseci poredjali kao da ništa ne zavisi od njih (ako se izuzme redosled detalja, *sin al fine*).

Mada je pitanje da li u detalje spadaju i takve stvari kao što su traženje i nalazanje posla (kraj Januara, početak Februara), prevoz po "ćiçi zimi" svakog ranog jutra do *Bramalea*-e (gde se nalazilo zdanje *BNR*-a, preduzeća u kome sam radio) i povratak pred večer u sobu u *Scollard*-u br. 72, pisanje pisama *R.*-i svake takve večeri (zimске, prolećne, letnje, jesenje - dok nije došla), kupovina polovnog automobila na kredit u Aprilu, upoznavanje sa drugim gazdinim stanarima (jednim *Ircem* i jednim *Novopazovčaninom*, između ostalih) i onima na poslu (*Madjar*, *Francuz*, *Englez*, *Kinez*, *Pančevac* i *Amerikanac*), "ubijanje vremena" preko vikenda sa izvesnim *Bobanom* (bratom onog *Rafaela*, kod koga je ovaj bio došao u posetu), tojest bazanje po lokalnim znamenitostima grada (*O. Pl.*, *T. Isl.*, *E. Gard.*) i odlazak na jednu ili dve automobilske trke van grada (*Mosport*), dok nije došla ona jesen, kada se (više u zbilji nego u figuri) stvari i inače dovedu dotle da im je neophodno da se stresu pre nego što počnu da se zlate.

Što je, u slučaju o kome se radi (u slučaju u kome je 1974. godina ulazila u svoju zadnju četvrtinu), imalo da znači da sam trebao da se usredsredim na dolazak *R.* [da joj pošaljem avionsku kartu, nadjem stan, kupim tanjire, kašike, viljuške i lonac ili šerpu (u *Bloor St.*), takodje lampe, sto, stolice, batistane jastuke i kraljevski krevet (u *Queen St.*)], što sam i uradio, time završivši

celu ovu (sitničavu) priču o ljudima (i stvarima) iz 1974-e, makar samo u vidu napomene o njima.

* * *

Bell-Northern Research (BNR) jedno je od onih preduzeća sa čijim ste samo funkcionalnim restoranom (klasicističkom kafeterijom) mogli da budete opčarani - sve ostalo što se u njemu projektovalo/proizvodilo samo je dodavalo cenu na sliku.

Kako sam se, uopšte, obreo tamo?

Došavši u ovu zemlju dve nedelje pred njen Božić (kako je već rečeno - 10. Decembra), do kraja te, 1973. godine, mogao sam jedino sa Armijom Spasa (*Salvation Army*) da se, koliko koliko, razumem - pevajući po čoškovima (i zveckajući za dve oktave više), samo su oni bili u stanju da od ideje o nekakvom poslu u meni stvore osećaj razumne praznine: treba sačekati 1974-u, ne gledati svakoj pesmi, koja se (ma i na jedvite jade) tog sledjenog Decembra dala i nekud više propeti, u cvokotave zube.

U Januaru, dakle, osim što se početno zgrčilo sve se dodatno uozbiljilo, čak toliko da mu ni zima nije prodrila dalje od konzervirane nade, tako da, idući od jednih vrata do drugih, dodjoh i pred petnaestospratnicu u *University Ave.*, broj 40. (I danas tamo stoji). Negde oko 10-og sprata, nalazila se posrednička agencija (agencija za zapošljavanje), zvala se *TEC (T. Executive Consultants) Systems*, u njenoj kancelariji je sedeo sredovečan gospodin kome sam zaboravio ime ali kome se svidela pionirska upornost da ništa ne prepustim slučaju izuzev slučaja samog po sebi - tako me je i uputio na razgovor u *BNR*.

Čovek kome sam bio upućen zvao se *Louis J.*; bio je od onih ridjih i mršavih Engleza koji, kad pomisle da bi trebalo da se nasmeše, odmah promene celo lice (uz setan grč, izbace staro kroz prvi prozor), ali, čak i takvom, verovatno mu je bilo teže da mi kaže *ne* nego da me pusti da se, dovijajući se tojest batrgajući se, priučim onome što je bila "osnovna delatnost" datog preduzeća - projektovanje i proizvodnja kompjuterizovanih telefonskih sistema.

Čijoj sreći nije bilo kraja, naravno, ne treba nagadjati. Čak je, koštunjav i odsutan, makar i dalje veoma ozbiljan (kao kad se brzim potezom stegnute obrve upropasti celo jedno popodne, mada malo više iskosa), *Joe L.* (kako se, obrnutim redosledom, zvao) udesio da me, svojim džipom kaki boje, nakon intervjuja odveze do medjugradske autobuske stanice - drugog načina nisam imao da se iz *B.* vratim u *T.*

I tako, sledećeg ponedeljka, prvog u February 1974., počeh da radim za *BNR*.

Ustajao bih oko pet, doručkovao u restoranu na *Bay St.* (između *Yorkville* i *Bloor*) u pola šest (kasnije, kao i ostale naknadno dokazane nepraktičnosti, tu vrstu uspaničene ishrane isto sam tako naglo bio i batalio), odmah do njega ulazio u podzemnu železnicu, na *Dufferin St.* prelazio u autobus, iz njega izlazio na uglu ulica *Burmanthorpe* i *W. Mall*, tu sačekivao onog Pančevca koji bi me prevezao do zajedničkog posla. (Taj je čovek bio nekakav programer, što je, verovatno solidno, bio naučio da radi u Pančevačkoj Rafineriji, ali ga čak ni to, nažalost, nije podstaklo da ne očekuje mlaz iz svake bušotine. Za vožnju,

tojest benzin, plaćao sam mu \$5 nedeljno - toliko je tražio, toliko sam mu davao, toliko je pola rezervoara goriva koštalo. Zaboravio sam kako se zvao).

Posao ko' posao - taman kad čovek počne sa njim da zabašuruje sve ono drugo (šta to?), on se rastegne kao lenja pita.

I dok su se *Don* i *Vic* (Francuz i Englez) pravili da njima i dalje sve to izgleda kao prvog dana (dovoljno izazovno i nepoznato da im ne ruinira čak ni skrovitu misao), a Kinez (*G. Ng*) potpuno normalno gurao dan za danom (s' večitim smeškom najstrpljivije rase), g. *Hunjadi* (Madjar, već tada stariji jedan inženjer) za vreme jednog ručka u onoj kafeteriji pomenu nastavak školovanja na *T.* univerzitetu, mada upravo u trenutku kada je, za drugim stolom, nekome pozlilo i taj se srušio s' penom na ustima (hronična žrtva padavice, odmah se videlo). Ali, čim ga osvestiše i povратиše, u meni poče da nalazi svoje mesto malo pre pomenuta, g. *Hunjadi*-jeva ideja, *arpegiato*.

(Verovatno sam pomislio kako, kad i padavici ima leka, nijedna škola neće odbiti da svom studentu, koji to želi, ne usliši mnogo skromniju želju: da se dvostruko upregne - u kola posla i kola knjige, pa kako i kad stigne da se otrgne od samo jednog pada, *affretando*).

A onog Amerikanca što se tiče, to je bilo ovako.

Da nekako presečem jutarnje vožnje sa Pančevcem (po podne me je do prigradskih autobusa vraćao, u svom polu-autobusu, polu-kamionu, onaj Francuz, *Don*), a i uopšte, da *unapredim* sopstveni položaj, krajem Marta (ili početkom Aprila) namerim da kupim kola, poverim se gazdi, on mi reče kako njegov dobar prijatelj *Ive* (ili *Ante*, ili *Stipe*, Hrvat u svakom slučaju, kao i gazda što je bio) već dugo vremena upravo to radi (prodaje polovne automobile), odem do te i takve radnje (negde između *Dundas*-a i *King*-a, zapadno od *Bathurst*-a), svidi mi se jedan zelenkasti *M. Marquis* (mada se već po tome moglo videti koliko sam o toj stvari znao), Mr. *Stipe* (ili *Ante*, ili *Ive*) reče cenu (otprilike u visini moje polugodišnje plate, ukoliko bi čovek stanovao i hranio se tek u onoj drugoj polovini), odem u banku, iskamčim kredit (samo dva meseca na poslu a već mi treba bankin keš!? - vidim, vrti glavom službenica iza pulta finansijskog hrama) i - kupim auto.

Te tako, vozeći se sad sopstvenim automobilom na posao i s' posla (upravljajući zeleni *M.M.* prema zlatnoj svrsi svakog onog čednog dana), primetim kako pomenuti Amerikanac (*Joe*, najverovatnije, mada je moguć bio i *John* ili *Jack*), kad god bi smo u društvu sedeli u *BNR*-ovoj trpezariji, s' vidnijim interesovanjem prelazi na razgovor sa mnom.

(Eto kako uloga Pančevca nikada ne umire, čak i kad se drži tek za bančin zajam - pomislih o novoj fazi uvek iste "role").

Okolo naokolo, ispade da *Joe* (Amerikanac, inače "softveraš" kao i onaj iz Pančeva) nema kola, i da bih mu ja učinio veliku uslugu ukoliko bih ga, tu i tamo, povezao na posao.

(Ne sećam se da li sam ga ikad vraćao).

Pritisnut grižom savesti ukoliko bih ga odbio, pristanem iz prve.

Gde da se nadjemo ujutro? Tu i tu. [Praktično, odmah pored gazdine kuće, u samom centru grada, kraj jedne benzinske pumpe. Kad već pomenuh pumpu (odavno iščezlu naravno - sada je na tom mestu "Yuk-Yuk"), sećam se da je galon benzina, oko 4 i po litra, koštao jedan dolar].

I tako sam, sad ja, vozio nekog do zajedničkog posla, ne baš svakog jutra, ali skoro svakog.

Ne samo u toku tih vožnji nego i u principu, taj *John* (ili *Joe*, ili *Jack*) držao se kao neka mlada.

Affanato.

Em je bio plavkast (i oči su mu bile plave), em tanušan i loman, tako da je čovek već unapred mogao naslutiti i boju njegovog glasa - vrstu krhkog tenora s' prelivima razumljivog *lingua franca*, kojima se, u svoj svojoj uvidjavnosti, povremeno koristio ne bi li kod mene, čoveka čiji je maternji jezik bio drugačiji od njegovog, ostavio još civilizovaniji utisak.

A i bio je ugladjen i fin, ne mogu da grešim dušu tvrdeći da nije.

Pričajući o svemu i svačemu za vreme tih vožnji (*Bramalea* je od *T.* udaljena skoro 40 kilometara), dodjosmo i do razloga njegovog boravka u drugoj zemlji (*C.*), kao i, naravno, do opisa onog što je ostavio u svojoj (*A.*).

Amerikanac je, ispalo je, pobegao iz svoje zemlje u Kanadu, da se ne bi odazvao pozivu za rat u Vijetnamu.

Time je *Joe* (kako se, mora biti, zvao), po sopstvenoj priči i čvrstom uverenju, natovario sebi na vrat agente iz zemlje iz koje je prebegao (da su *FBI* i *CIA*, i bez njegovog slučaja, svo vreme na tragu mnogo uzbudljivije varijante odmetništva - Velikog Praska Ničega - nije mu, za divno čudo, padalo na pamet), tako da je svaki pokušaj sa moje strane da ga nekako, ja, 'rehabilitujem', i koliko toliko 'relativizujem' i takvu vrstu problema kakva je ovog čoveka mučila, bio uzaludan.

(Stalno je mislio kako će ga na sred ulice uhapsiti i sprovesti nazad, zato ni auto nije smeo da kupi, bojeći se da ga ne pronadju pomoću svih onih dozvola i papira što idu uz kola).

Da nekako 'skrenem temu', podstakoh ga par puta da mi priča o onome što je tamo ostavio (a što njega nije).

Tako reče da su u Ajovi (ili Karolini, ili Tenesiju, ne sećam se tačno a nije ni važno, naročito znajući da je sve to maska) svi njegovi - otac, majka, braća, sestre, babe, dede - pri čemu mi je posebno opisao oca i dedu po ocu, budući da su mu oni, sva prilika je bila, u njegovim tadašnjim okolnostima, punim zečje pozornosti begunca i dezertera, nekako najviše ulivali osećaj skrovišta i utok vira (u smislu tople hrpe bivšeg mira).

Nije ni čudo, zna li se da se data gospoda (otac mu je, valjda, još uvek bio živ, dok o dedi već dugo nije čuo ništa) za svojih života bez preke potrebe nisu micala dalje od sale za bilijar, tojest, kad nisu radili.

A radili su, pričao je *John* (tojest *Joe*, ili *Jack*), i jedan i drugi u opštinskoj kancelariji, ili u sudskoj pisarnici, ili u školskoj administraciji, ili tako negde gde se dobro znalo da jedinu neizvesnost na ovome svetu ima da predstavlja da li posle posla otići pravo kući ili se pola sata (eventualno sat) zadržati u berbernici na ćošku (kod *Giovanni*-ja & *Nick*-a *Mozzarrele*), tek toliko da se ne izgubi korak s' najnovijim stanjem stvari, kao da su ih prva dvojica (naročito oni) svakodnevno pažljivo razmatrali i odmeravali, a ne, što je radije bio slučaj (naročito njihov), i danas prepuštali onom što će biti sutra (kad već nisu mogli da ih, stvari u pitanju, upokoje juče).

Pričajući o njima, tojest podsećajući ih se, moj se sagovornik nekako sve više udaljavao, skoro da je nestajao kroz stakla automobila u pravcu Tenesija (ili Ajove, ili Karoline, bilo Severne bilo Južne), u svakom slučaju izgledalo je kao da ga je ovde ostajalo sve manje, tojest kao da nirvane koje se maglovito prisećao ne samo da nije mogao nego nije ni želeo da se reši.

(Kao muk *aftonga* - bezvučnog suglasnika).

To što je, pritom, o njima i pričao, Amerikanac je najverovatnije pripisivao svojoj uljudnosti spram pažljivog slušaoca (u liku moje malenkosti), koga se nije mogao otresti tek tako, naročito dok ga ovaj u svojim kolima prevozi do posla.

Kao da ga je, zapravo, ovde u C. bila snašla kakva stihija i/ili pometnja - tako se osećao, tako predstavljao, s' razumljivim pauzama za doručak, ručak, i večeru (*bene valete!*).

Sve dok ga nisam izgubio iz vida, tojest on mene, što se desilo nekako prirodno i neusiljenim tempom (bez nepotrebne drame i suvišnih nadahnuća), vremenom se razdvojivši (svako svojoj čutnji otišavši, kao da ga tamo čeka *Vesta*, *Boginja* ognjišta, čednosti, blagoslova, domaće sloge i sigurnosti u predmetnim gradovima/državama).

[Valjda je, ipak, kupio auto, iako mu ja nisam, poput onog Pančevca, isporučivao račun za vožnju u onoj mojoj ladji, ili se, možda, sa završetkom rata u Vijetnamu (sudeći po *Hendrix*-u - suviše kasnim), u onom svom mestu ipak obreo, i tu zanavek ostao, ako ne između berbernice i kuglane a ono u zatvoru, jer preko vrste prestupa koji je njemu stavljen na dušu tamo se teže prelazi nego, na primer, u popularnoj predstavi o toj istoj Karolini (ili Tenesiju, ili Ajovi), palanačkoj mada punoj žita].

* * *

Kod gazde, pak, tojest svakodnevno se vraćajući iz B. u T. negde oko šest, ulazio bih u onu moju sobu na spratu trudeći se da ne pravim više od snošljive buke, ne remeteći tojest gospodju H. (gazdaricu), ili samog gospodina A. (gazdu), u njihovim poslovima s' mušterijama u radnji pored čijih se vrata, širom otvorenih, prodje čim se sa ulice zakorači u kuću; jednom u sobi - ni kralj mi nije bio ravan (ni onaj na konju!), odmah bi se dao na pisanje R.-i (smenjajući dnevni izlet noćnim, prinoseći mu *gilloche*).

Ali, jedno su radni dani, a drugo neradni.

Jedne nedelje, tako, upoznah onog Irca, stanara iz iste kuće.

Sedeo sam bio na jednom od onih nekoliko drvenih stepenika što su iz glavnog ulaza (pored radnje) vodili na trotoar pred kućom. Pošto je radnja bila zaključana (gospodin i gospodja su nedeljom odlazili na svoje imanje u okolini T., morali su i oni da se odmore od kase, kad već od misli, ni tada, nije moglo da se pobegne više nego od sebe), niko se tuda nije vrzmao, tojest niko po tim stepenicama nije silazio niti se peo, tako da je nekakav šum iza mojih ledja, izazvan sporim otvaranjem vrata i tihim koraćanjem prema meni (*optima fide*), bio dovoljan razlog da se, donekle nevoljno, okrenem i pogledam u pridošlicu koji je, na isti, diskretan način se nakašljavši da time svoje prisustvo dodatno obznani, utom i sam seo na stepenik pored mene.

Chris (ili *Ben*, ili *Fred*, u svakom slučaju *O'Neil*) - predstavio se tako, dodajući kako ni od ovog dana (bilo je zrelo leto, uz to - nedelja po podne) ne treba očekivati iznenadjenje veće od onog koje čovek sam sebi priredi, odmah zatim predloživši posetu bioskopu.

Pogledavši ga pažljivije, mislim da sam mu u uglovima očiju, i pored takvog njegovog obrazloženja i predloga, primetio bar zrno (ili dva) neverice u prvo i pramen (ili dva) dosade za drugo, ali se, i pored toga, složih sa, u načelu, zdravim nagonom za traganjem za srećom ili bar promenom situacije.

Spuštajući se niz *Y. St.* i, više čuteći nego razgovarajući, procenjujući koji od bioskopa više liči na trenutno pribežište a manje na večito rešenje, prodjosmo i *College* i *Parliament*, zatim udjosmo u jednu od dve sale levo, gde smo gledali film koji sam potpuno zaboravio, jer on, kako se i očekivalo (i kako to, u principu, sa proizvodnjom makroskopskih slika kao pokrića za mikroskopske dane biva), u svemu ovome nije ni bio važan. Ono što je bilo važno (i što se, kao i uvek, zgurilo u nedeljno popodne kao u dobro spakovano, a ipak tako ogoljen čas) ionako se rasteglo sve do ovde - zato ga se i sećam.

A to je izvesna mala nelagodnost u smislu da se ispostavilo da smo se i ja i taj mladi čovek iz, i pored svega, sasvim različitih sredina, drugačijih prošlosti, iskustava, štaviše pedigrea, nekako uhvatili za taj bioskop kao za jedino rešenje u popodnevu koje, istina, ništa bolje nije ni obećavalo (čak se, koliko se sećam, i jedan oblak počeo svijati s' desna), ali koje se, sa malo više uobrazilje tojest mašte (i, naravno, volje) moglo preobratiti i u nešto slatkorečivije tojest blaže (nešto nalik uobičajenoj predstavi za nedeljom isprana čula), a ne da se, kao što se i ovog puta pokazalo, sve svede na filmovanu patetičnost dva esencijalna samca, od kojih se jedan čak latio pera (mada, uistinu, tastature) da sve to dokrajči ovakvim jednim nemilosrdnim sudom (finale po kome nikakve slike nijednom početku nisu došle ni dlake na glavi a kamoli li glave), dok se drugi (*O'Neil*, naravno), vrativši se u svoju iznajmljenu sobu (sa druge strane kuće u odnosu na stranu u kojoj je bila moja), spakovao još isto večer i, već u ponedeljak ujutru, plativši gospodji *Heidi* zaostalu stanarinu, krenuo da svoj film nastavi u svom, (poput njegove Irske) zelenom i ridjem od tolike čvornovatosti, putu po preostalim bioskopima sveta.

Po kazivanju gazdarice tako je i izgledao - kao da ide na matine.

Stvar je u tome što se tako nije mogao nazvati put nekoga ko se, već na sledećoj raskrsnici (*B. & B.*), našao pod točkovima trolejbusa na liniji *6B* (*Bay, Queen's Quay*).

* * *

Dogadjaj sa drugim stanarom iz iste kuće, izvesnim S. iz N. Pazove, već je bio veseliji.

Prošlo je bilo celo ono leto [osim dogadjaja s' Ircem, povremenog vozikanja s' Bobanom (Rafaelovim bratom), i nešto malo šutiranja lopte iza kuće sa gazdinim mladjim sinom, vikende sam provodio u pešačenju po (tada praktično praznim) ulicama T.-a i pisanju pisama R.-i], dodje Septembar i sa njim on, Pazovčanin.

Uselivši se u sobu pored moje.

(*Raddoppiamento* - rekao bi čovek, da se tu nije radilo o kirajdzijstvu).

Odmah me se dojmio kao neko ko, ako ne baš rešen svake nedoumice o poželjnom odredištu i istom takvom cilju, nikakvoj tugaljivosti nije ostavljao ni najmanji prolaz do njegovog, tako sjajnog i srdačnog ali, zna se, tvrdokornog stava o ovom svetu i "pokretačkim silama" u njemu (stava po kome svaka suma ushitljive opipljivosti ima svoju svotu keša, *ragione*).

Već neko vreme bez obaveznog odlaska u *Bickford Park High School* nakon povratka sa posla (krajem leta završivši "ubrzani" kurs Engleskog jezika, na koji sam odlazio svako veče od 7 do 9 kako bih, tako sam mislio, sem jezika, savladao i to proleće i leto, što se i desilo ako se izuzme da sam tu i jednog ustašu sreo, što me umalo nije koštalo ne samo ta dva godišnja doba), tačnije, već nekoliko nedelja (od duga vremena) primetivši da neko zauzima sobu do moje, mislio sam da je, kada je već gotovo sa Ircem, u pitanju bar Srbin ili Škot [te su se tri etno skupine, po meni, tada, nekako prirodno nadovezivale u lancu gorštaštva oko biča kraljevstva (mamuze tojest topuza Viktorijanstva)] - što se i desilo: budući Srbin, Novopazovčanin mi jedno predveče, mimoilazeći se sa mnom (prilično obraslom u bradu) na vijaduktnom stepeništu izmedju dva sprata gazdine kuće, i videći kako u ruci držim "Nin", na neuništivom ravničarskom neuvijeno reče: "A ja sam mislio da si četnik".

(Pazovčaninov *ratiocinatio* - ni većeg znaka, ni manje sumnje).

Osim savršene politiranosti takvog njegovog logičkog instrumentarija (od kad to takvi razbarušeni tipovi čitaju takvo jedno suvoparno štivo?), čiji bi se jedini nedostatak, za koji on, naravno, tada nije morao da zna, sastojao u mojoj, već puno godina neopozivoj odluci da te i, naravno, sve one druge novine, ostavim samim sebi (prepuštajući ih situaciji u kojoj se i sam, svo to, praktično nulto vreme, nalazim), osim takve jedne, znači, perfektne opaske mog novog komšije, na prvi pogled moglo se videti da se u njemu i dobrodušnije zamisli mogu osećati kao kod kuće: od ideja o mogućnostima male privrede (uključujući servisiranje i ekskluzivnijih vrsta agregata) do pomisli o kući i okućnici izmedju Surduka i Uljme (sa ženom i dvoje dece da ima šta da im ostane).

Što je, upravo, i bila misao vodilja mog vrlog kompanjona: ćutati i zapeti ovde jedno vreme, uštedeti što se više može, pa se zatim uputiti nazad i sve ono zamišljeno sprovesti u delo.

(Što se njega tiče tako je i uradio, čime je, ako ništa drugo, sopstvene račune sebi ispostavio: nešto što, i pored svega, zavredjuje kompliment dorečenosti).

Ali tada, u to vreme, S. (Novopazovčanin) tek je trebao sve to da uradi, što je, automatski, podrazumevalo određenu bezbrižnost u samom početku, i, zatim, sve progresivniju opsednutost datim programom i ciljem.

Što znači da je, s' dušom još uvek kliktavom i čilom, mene na onim stepenicama doveo u neugodnu situaciju da moram da se pravdam, odgovorivši mu da se onaj nedeljnik u mojim rukama našao ne toliko da bih se sa njim izdigao iznad pučkog pojma brade, koliko da bih imao sa nečim da je češem kad me svrbi.

Tako na samom startu (još u Septembru) probismo led, i, pošto je meni verenica (R.), trebala da dodje već u Oktobru (o čemu se u sledećem, trećem delu ovog mamutskog dnevnika, može naći par korektnih, jagnječih zapisa), a njemu njegova G. (kojom se oženio kratko vreme pred polazak ovamo) u Novembru, S. je jedne subote sa entuzijazmom primio vest od mene da se spremam da kolima sidjem na *Queen St. W.* i tamo (u onim opskurnim radnjama) kupim krevet i, moguće, natkasnu ili dve i isto toliko lampi, i da, ako ima vremena i volje, može da mi se pridruži i pomogne mi u izboru i prenosu tih stvari do stana koji sam, u medjuvremenu, našao u ne tako udaljenom, mada drugom delu grada.

Rečeno učinjeno - pazarivši i prenevši sve to na krovu i u prtljažniku automobila do višespratnice na *D.M.*-u, u stan na 24-om spratu (od 29, koliko je zgrada imala) ušli smo, S. i ja, potpuno uvereni u valjanost kupovine i stamenost najnovije, tojest predstojeće faze stanovanja, čak toliko da smo se odmah složili oko identičnih koraka koje je, sad on, trebao preduzeti pre nego što mu dodje žena, i kod kojih bi se moja, uzvratna pomoć podrazumevala.

Sećam se da sam, nakon što smo sastavili krevet i razmestili onih par polica i asura po podu, te premerivši stan uzduž i popreko koliko korakom toliko pogledom, značajno saopštio svom saputniku da je to to - tojest da je sve više od toga nepotrebna odrednica i zaludna gnjavaža, *resinificatio*.

S' čime se on trenutno složio, čak toliko da je, nekih mesec dana kasnije (R. je već bila došla i mi smo, par nedelja pre toga oženjeni, već živeli na 24. spratu), telefonirao i saopštio nam da se sledeće nedelje sa svojom G. useljava u istu zgradu, skoro na isti sprat.

Eto kako se sve to ubrzavalo (maltene nebo dodirivalo, kao sa papske stolice - *sedes apostolica*).

Gospodinu A. i gospodji H., da se predpostaviti, nije dugo uzelo da nadju druge stanare, nama je (koliko meni i R., toliko Pazovčaninu i G.) preostajalo jedino da se na onim visinama naviknemo na pogled sa njih.

I dok je nas dvoje, kako god da se uzme, zbog njega ostajalo bez daha, S. i G. su ga, već sutradan, sveli na mnogo realniju, životniju meru - pogledavši sve do tamo odakle su došli, tojest nastavivši da svoj plan o povratku ostvaruju od samog početka odlaska.

Jedni od retkih koji su to uradili.

Ali, zato, kada smo mi (R. i ja), odavno sišli sa 24. sprata, onomad (po koji put) prošetali standardnim parkom naših popodneva i setili se S. i G. koji su,

odavno već, gazili po prvobitnom tlu, nismo se ni osvrnuli za svedenom kretnjom, mada ni uputili u neki veći geg, na primer zlatni presek - božanstveni presek (*section aurea - section divina*).

* * *

Približavajući se svom kraju, godina 1974. nije mogla a da ne naglasi svoje učešće u nama.

Osim što smo, početkom Decembra, na polovnom televizoru odgledali "Most na reci Kvaj", i zatim odlučili da na doček 1975-e odemo u kafanu "Avala" (u jednom od onih delova T.-a koje ni to brdo ne bi pridiglo iz udoline), ne hajući o neizbežnoj mešavini melodrame i kiča koja se na takvim mestima oduvek nudi za vrlinu, mi smo se (ja i R.), kako je malo pre rečeno, u toj godini i venčali, što je već, samo po sebi, predstavljalo dobar razlog da se od nje lako ne rastanemo.

Dobra je to godina bila. *Selecta sc. Pars*.

Venčali smo se u gradskoj većnici. Skoro da zakasnimo - toliko smo se bili uspavali. Svedoci su bili Francuz i Kinez (*Don* i *Garry*, sa mog posla), *Vick* i njegov setrić *Ryan* (tih nedelja na praksi u *BNR-u*) udvostručije broj zvanica. Nakon polučasovne ceremonije u opštini, iz bara u *Sheraton-u* predjosmo u Italijansku *Tratoriju*, na uglu *Davenport & Younge*. (Iako odavno srušena, zgrada u kojoj se nalazila dotična kafana nije lako prešla u prašnjavi mit - i dan danas, sa tog mesta aktuelnost davnog događaja ume da se uspostavi kad god se desi da smo blizu njega, *para-phérō*).

Budući da smo jeli ribu i pili vino, sećam se da smo se u tom restoranu, nas dvoje i njih četvoro, smejali kod svake kosti (ulov prosti).

U povratku, naši su kumovi i gosti pokupili i darovali nam saobraćajne znake iz garaže u kojoj smo ostavili automobile, valjda misleći kako će nam takav njihov gest biti od pomoći u prvim danima "orijentacije" kroz "zajednički život".

Ali je ispalo da nam i sad, posle više od trideset godina od tog događaja, tih par znakova sa istom važnošću i nesmanjenom jasnoćom označavaju onaj prvi put - iz trka u život u život u trku, mada mu se (životu) cilj sve više dovodi u red.

Sutradan smo (R. i ja) otišli u *B., N.Y.*, prespavali u hotelu "Lafayette" (<http://ah.bfn.org/a/washngtn/391/>), i brže bolje se vratili u *T.*

Usput smo, na Nijagarinim vodopadima, videli kako se, u padu 1974-e, sjaji 1975-a, kao nutrija (*Myocastor coypus*), barski dabar skupocenog i svetlećeg krzna.

* * *

(1975) Kao i uvek u slučajevima te vrste, iz tolike savršenosti 1974-e moglo se naslutiti da to ne može večito da traje.

1975. godina nije čestito ni počela (nisam proveo više od dve njene nedelje na poslu) kad me Mr. Lewis pozva u kancelariju i, zabrinutim glasom (tipa *mezza voce*), saopšti mi vest o otpuštanju, da bi se, odmah zatim, rasejano bacio u standardnu priču o suvišku rada.

(Osećao se, naime, onoliko dugo neprijatno koliko je jednom poštenom čoveku potrebno da se dovede u sklad sa novim redom starih stvari, *per Dio!*).

Pomenuo je, doduše, nekakvu mogućnost o preseljenju u O., gde se, prema njegovim rečima, veći deo BNR-a i inače seli, ali više u smislu da nešto utvrdi nego da sa nečim menja to što jeste.

Pozdravim se s' Don-om, Vick-om i Garry-jem (Ryan je već bio otišao, završivši "praksu"), ne zaboravim da onom Madjaru (g. Hunjadiju) pomenem kako mi se svidela njegova ideja o nastavku školovanja ali, kako je bio Januar (još je dugo do Septembra bilo), trebalo je naći posao i živeti od njega.

(R. je pohađjala celodnevnu školu za učenje jezika i za to bila simbolično plaćena).

Drugi posao sam našao preko agencije "J. & Associates" (kancelarija im je bila na uglu ulica Egl. & Youn.); igrom slučaja (bljeskom starog traga) i on se nalazio u B. (Bramalea).

"P. X-Ray" - tako se zvalo to preduzeće; čudna skupina ljudi [šarena gomila osobenjaka: izvestan Romanski tip (Morris) bio je koliko šef toliko Katica za sve (užurban jedan i, nadasve, naprasit čovek), Induski karakter (Lal) glavni inženjer - budući Sik, taj nije skidao turban sa glave, što mu nije smetalo da, i s' njim, slaže kockice u elektronskom sklopu kom se tog trenutka bio posvetio kao da na temenu nema ništa osim, možda, malo šafranovskog nadahnuća, *gustoso*] - za vreme ručka igrali bi neku kockarsku igru (za čojanim stolom s' obojenim sekcijama stakla), za vreme posla ćutali bi i radili bez ropca: ni manje ekspresivnosti ni veće jednoličnosti u ljudi, a opet, i to je ušlo u fazu predviđenu za to doba života [jer da nije - ne bih je se sada tako lako (poput nagle besmrtnosti) graciozno podsećao], dok je, tojest, ova trajala.

A trajala je šest meseci.

(*Volenti non fit injuria*).

Toliko mi je, naime, uzelo da se, najzad, rešim duga puta u B. (i nazad), našavši posao u preduzeću "A.", te davši otkaz u "Picker"-u.

Upravo nekako u to vreme posetila nas je moja majka - leto 1975. godine proveli smo sa njom.

(Pomišljajući kako sam, sada, čitavu deceniju stariji od nje tada, ne verujem da se osećala kao devojčica, ali se sa solidnom izvesnošću može pretpostaviti da je, ako ništa drugo, mnogu sumnju stavljala na stranu dok joj ne bi istekao rok).

Išli smo [R., ja i V. (mama)] i tamo i ovamo, pričali i o ovom i onom, razgledali i to i ovo [sećam se da smo nekoliko puta odlazili na uličnu pijacu - *K. Market* - u povratku smo uvek sedali na neku vrstu ivičnjaka oko jedne male ali jarko obojene škole, pojeli pecivo i popili sok (*viribus unitis*: odmorili se deset minuta), zatim se dizali i, pre sporo nego u žurbi, odlazili u pravcu za koji se ne bi moglo reći da nije pokazivao dovoljno elemenata za tako shvaćen dan, *viridarium*], tako da smo, kako se leto bližilo kraju i pod nebom se sve više osećala zemlja, na kraju od svega toga napravili zbirku sezonskih rešenja - posadivši ih da rode na jesen (da se obistine kada je najteže, *bianco*).

Na kraju krajeva, od Maja do Septembra ni manje stvari ne prolaze bez pristojnog rezultata, zašto se čuditi zgodnoj epizodi s' ispunjenim letom?

Ali kako, s' druge strane, svaki putnik ima tačku preokreta (nakon koje isto ide, ali sad početku), čak ni dobre slike kakvog bajnog puta ne mogu da izbegnu uokviravanje čvrsto istesanim ramom (kao ni knjige *Bücherschrank*-om).

Tako i moja majka: u Maju je došla, u Septembru otišla - da bi zatim umrla.

* * *

Ne bi li ga nečim ublažili, a i podstaknuti onim davnim savetom gospodina *Hunjadija* (sadruga iz *BNR*-a, u medjuvremenu i samog, kako kasnije saznah, od nečega nastradalog), tog smo se meseca (*IX*) i mi (ja i R.) vratili u škole (pri *U.* u *T.*).

Radeći danju, učeći noću, i veće se stvari mogu preturiti preko glave, a da neće jedan običan posao u "A."-u i standardna predavanja u učionicama smeštenim čas u *Galbraith* čas u *Sanford Fleming* zgradi (ni tada se, tojest, nije znalo na koju će stranu *Ahriman*, a na koju *Ahrimarazde*).

* * *

"A." ("Agatronics") bila je ovdašnja ispostava (u toj oblasti poznatog) Švedskog preduzeća koje se bavilo laserskim uredjajima i infra-crvenim (termalnim) kamerama; u njoj sam se (datoj ispostavi) osećao toliko van vremena i prostora koliko je bilo potrebno da i neki zadatak iz škole tu rešim.

Direktor, izvesni Mr. *Orr*, stariji jedan i odgovarajuće ugladjen/fin gospodin (sa manjim propustima u vidu kakve, kako god da se okrene, vidljive *amfibolije*), tu i tamo bi se promovao unutar poslovnog prostora, što nama, ostalim zaposlenima, nije naravno menjalo ni "d" od *dnevne perspektive* - mada je moguće da ju je dodatno osmišljavalo (izgledom starateljstva u nedostatku pregnuća, suvišku duhovne tromosti - *akēdeia*-e).

Sem datog direktora bilo je tu i nešto administrativnog osoblja, kao i par sitnijih šefova / trgovačkih putnika, tako da smo *M. Gomes* i ja, u laboratoriji

izdignutoj na platformi koja je gledala na jug, bili jedini koji su se razumevali u uređaje kojima se data firma bavila, testirajući i popravljajući ih, iz pomenute prostorije na gornjem spratu često režući laserskim zrakom sve gušći vazduh proletnjih popodneva (i razredjen zimskih), ili se, s' toplotnom kamerom, upuštajući u snimanje apsolutne nule.

I tako, izmedju posla i škole, ko je izabrao više a da se sa manjim nije obračunao već na početku (*affettuosissimo*)?

* * *

Kad sada o toj godini pomislim (kad se svega toga setim sa ovako bezbedne daljine), koliko god da sam o njoj zaboravio i ovo što je ostalo dovoljno bi bilo da ispuni mnoge druge.

Čime se, uz razumljivu pomoć dodatnih "reminiscencija", oko nje čak može optrčati i počasni krug, *appoggiato*.

Tako, na primer, baš te, 1975. godine, stvari su bile čvrsto postavljene na noge, toliko da nije moglo biti govora o njihovoj propadljivosti čak ni u slučaju drugačijih *menaiion*-a (knjiga za svaki njen mesec), jer svi oni (meseci 1975-e) doneli su ono što su doneli (i što je opisano gore) na način na koji bi oni to isto doneli i kad bi ih neko posadio na glavu.

(Nesumnjiva smelost zaključivanja kao memorijalna postavka sumnjivo prošlih vremena, njihova *invecta et illata*).

Mada se nad svim tim (nad svakim periodom vremena pa, tako, i nad godinom 1975-om), nepotkupljivije od bilo čega drugog, nadnosi(lo) *Bezvreme* (poznato pod pojmom *Nikad*).

[*Nikad* kao najveća istina i jedina izvesnost svega, iščezavanje koje se podrazumeva i na koje se svode sve priče, ono što zaokružava i od čega se ne mogu dići ruke, odrešit potez reza u vremenu kojim se preseca stanje, na ovo do sad i ono od sad pa na dalje, tako da ovo što je bilo do sad više neće biti *Nikad*, koliko god se nećkalo i durilo i smišljalo kako da doskoči pojmu predstavljenom pod *Nikad*, ne bi li se uspostavilo/obistinilo/povratilo bar još jedan put (ili se smirilo u iščekivanju znaka kojim bi mu se odobrilo da makar na tren iskoči na scenu, *appellatio temeraria*), iako dobro zna da su to jalova posla i da, u svemu tome, jedino likuje *Nikad*, zasevši visoko iznad sedam gora i sedam mora i sedam njihovih zala u smislu podarene im slobode (visa, vode, pada, suše, slada, duše, i pomalo dnevne tmuše), *Nikad* se ne predavši (*Nikad, Nikad*).

Nikad kao potpuni raskid sa ovim sada i tim od pre i onim što će biti, veliki igrač koji se nema gde povući a da sa sobom ne ponese i igru, majstor zanata spravljanja kraja i obesmišljavanja početka (*appellatio frivola*), ali, u isto vreme, srčani protagonist iluzije sredine [dok se ono ne pojavi (to što se podvodi pod pojam *Nikad*), svaki se član aktuelne sredine hvata sebe kao da mu drugačiji račun neće dospeti *Nikad*].

Što nije ni čudo kada se zna da ga sopstveno ustojstvo kvalifikuje za pojam koji predstavlja i znači - ne baveći se sobom *nikad, Nikad* se svih mogućih godina

dokopava preko njihove obuzetosti sobom, tako se domogavši i hiljadu devetsto sedamdeset i pete.

Zato ni nje više neće biti nikad].

* * *

Ali, dok je bila, ta se godina (sem pomenutim događajima) mogla pohvaliti i ponekim vicem.

Uzmimo, na primer, sagledavanje suštine.

(Očovečavanje u predsoblju kakvog velikog gospodina: *anthrōpos* & *antichambre*).

Te godine, suština se najbolje mogla sagledati odlaskom u zoološki vrt i insistiranjem na ostajanju do večeri - napuštajući ga tek tada, naime, pod pretpostavkom da se sve dešava u kasnu jesen (nad glavu nadnoseći samo ranu iznošenost neba - kao što se sluti i kao što priliči takvom jednom izlasku u riku), da se uvideti kako i iz zverinjaka modrom vrhu stiže reč utehe: bala ropstva na kraju se, uvek, popišmani ispod tamnog svoda [svevši se na zajedništvo krda (zev uboda), uzajamnost brda - onog od zverinja i ovog od oblaka (tuda i onuda) - *casus mixtus*].

Izgradnja novog zoološkog vrta u T., nekako u to vreme, bila je privedena kraju: takozvanog "otvorenog koncepta", taj se vrt prostirao na velikoj površini i, zbog toga, koliko god da ste poranili, teško da ste mu pre večeri više od polovine videli.

Što znači da se jednom od gore postavljenih uslova (ostati u vrtu do prvog sutona) moglo udovoljiti - preostajalo je još da se ode u Oktobru, ili Novembru, u onaj jesenji dan, tojest, kada se zaključak po koji se ima otići (naveden pre tren, dva) treba ispostaviti sam od sebe, *in praesenti casu*.

Što se nama, tada, i desilo: otišavši, tako, tamo, mi smo se (R. i ja) u povratku lako složili da je istina da su sve te životinje tek početni ulog u tako predstavljenoj koncepciji sveta - "otvorenoj", s' nešto malo pene u čeljustima unezverene menažerije, doduše, ali s' nečim se moralo pomiriti ako se želelo da se bar ti Prvi Dani Novog Vrta ne dovode u pitanje (da im se pridje kao gradivnoj imenici, *nomen materiale*).

Vodeni sisari [delfini, kitovi, foke (tuljani), morski lavovi s' Juga (Kalifornijski - *Zalophus californianus*) ili Severa (*Eumetopias jubatus*)], zatim svi drugi sisari plivači [tapiri (*Typi tapiira*), kapibare (*Hydrochoerus capybara*), talapoinski majmuni (koji, dok plivaju, rukama pljeskaju)], medvedi [mrki, crni, beli, suri (Evropski, Azijski, polarni i Američki)], ptice [flamingo (*Phoenicopteridae* - čak svih šest vrsta), tropske (fazani, šareni papagaji), barske (vodene), grabljive (orlovi, sokoli, jastrebi, sove i strvinari), pingvini (najbrže ptice plivačice - *gentoos*, skakačice - *rockhoppers*, i one kraljevske - *king penguins*), mačke {velike [lavovi, tigrovi (Bengalski, Sibirski, Kaspijski, s' Jave, iz Južne Kine), jaguari, čite, leopardi (snežni i pegavi (*Neofelis nebulosa*))], i male [sa pegama boje rdje (*Felis / Prionailurus rubiginosa*) iz Južne Indije i Šri Lanke]}, primati [svi

oni bezrepi majmuni (šimpanze, gorile, bonobu, siamang, giboni i orangutani), i oni sa repom (ponoćni rovcii, lemuri, tamarini, marmozeti, kapučini, veveričji, ćelavi (Brazilski) uakari (*Cacajao calvus*), belonosi saki, maskirani (*Callicebus personatus*) i žutoruki titi (*Callicebus torquatus*), crvenorepi (*Cercopithecus ascanius*) i brkati majmunčići (*cephus*), Madagaskarski (sa belom šarom oko vrata ili sa crvenom kapom) mangabi majmuni, *De Brazza* majmuni (*Cercopithecus neglectus*), majmuni sa pegavim nosom (*nictitans*), vučji majmuni (*Cercopithecus wolfi*), plavi majmuni (*Cercopithecus mitis*), majmuni sa manje pega na spljoštenom nosu (*petaurista*), crni i beli *colobus* majmuni, *Patas* majmuni (*Erythrocebus patas*), *Macaca arctoides* majmun (s' patrljkom od repa) i njegov sadrug (*cyclopis*) sa Formoze, mandril i talapoin, sve vrste babuna (maslinast - *Papio anubis*, iz savane - *cynocephalus*, Gvinejski - *Papio papio*, langur i sureli, siamang i gelada], više reptilskog nego sisarskog porekla bodljari i kljunari (*Tachyglossus aculeatus*, *Ornithorhynchus anatinus*), torbari [Australijski kengur, Tasmanijski *bettong*, užurbani *wallaby* (*Macropus agilis*), *bandicoot* sa svinjskim papcima, kratkorepi *opossum*, kratkonogi *numbat*, koala i leteća veverica, uskog nosa ili duga repa (ili patuljasti) *Planigale maculate*, pegav *cuscus*, dugonogi *Potorous longipes* (ili duga nosa - *tridactylus*, il' široka lica - *platypus*), djavo s' Tasmanije (*Sarcophilus harrisii*), divlji pacov *quokka* i peščani *dunnart* (*Sminthopsis psammophila*), *padmelon* s' Bruneja ili onaj s' narandžastim vratom (*Thylogale thetis*), pa *wallaby* iz močvara (pustara i vresa)], bubojedi [*Amblysomus julianae* iz Južne Afrike (Julianina zlatna krtica), beličasta nazubljena rovkica (*Crocidura suaveolens*), Pigmejski jež *tenrec* (*Echinops telfairi*), dugouhi *Hemiechinus auritus*, kućni rovac kao ukročena goropad (*Suncus murinus*)], slepi miševi (*Chiroptera*), lenjivci i mravojedi (i bezubi *armadillo*), psi i mesožderi [šakali, kojoti, lisice i vuci (*lupus*), rakuni (uključujući pande, iako ove nisu mesožderi), lasice, cibeti (Evropske cibetke, mungosi, *meerkats* - *Suricata suricatta*), Afrički lovački psi i hijene, crvene pande i vidre, rakunov rovdjak *coatis* (*Nasua nasua*), kune (zlatice, bjelice), jazavci (pred rešetkastim sudom), *cacomistle* (*Bassariscus astutus*, takodje rakunov rovdjak, ali sa zvonom na repu), večiti spavači u drvenim šupljinama *kinkajous* (*Potos flavus*), mačkoliki *linsangs* (i Afrički - *Poiana richardsonii*, i pegavi - *Prionodon pardicolor*), prugasti tvorovi (*Ictonyx striatus*), i žderavci (jedni od najvećih kunića)], slonovi [Azijski, Afrički i pigmejski (sa Bornea)], životinje koje pasu [antilope, jeleni, i ostali kopitari (kamile i konji, žirafe i svinje), zebre - Grevy-jeva i planinska (*Hartmann-ova*), konj koga je (bar se tako tvrđi) osedlao *Przewalski*, tapir iz Malaje, babirusa (*Babirousa babyrussa*, divlja svinja ili rovdjak *hippopotamus*-a?), pa vikunja (srodnik lame, *Vicugna vicugna*), umanjeni los s' Formoze (*Cervus nippon*), velika pustinjaška antilopa (oriks, tojest *Addax nasomaculatus*), *Barbary*-janska ovca (u Novom Meksiku sisar za odstrel, inače biljojed - *Ammotragus lervia*), najveća gazela (*Gazella dama*, prilagodjena suvim predelima kao što je Libijska pustinja), *Bocuanska* antilopa (*Kobus leche*), veliki divlji vo Jugoistočne Azije (*Bos frontalis*), *anoa* (maleni bafalo: ravničarski - *Bubalus depressicornis*, i brdski - *Bubalus quarlesi*), Arabijska i pustinjaška antilopa (*Oryx leucoryx* i *Oryx dammah*), te koza-antilopa (*Capra falconeri*)], amfibijski organizmi [grdne zmije, tihe ribe, gušteri i krokodili, kornjače i svi reptili - još uvek sa kičmom!], maleni sisari [pustinjaški pacovi, ježasti glodari (*Geocapromys ingrahami*), vulkanski zečevi (*Romerolagus diazi*), veverice, slepi (i obični) miševi], nosorozi [crni, beli, s' Jave (*Udjung-Kulon*) i Sumatre (ovaj zadnji prekriven sa vunom)]: sva ta snažna rika (skriven damar), tužni pogled (mazni grcaj), nagla pripremljenost na večitu pregradjenost stvari (sa ove i one strane rešetke, no ovoj i onoj polovini kaveza, pod ovom i onom kapom neba, u jednoj i drugoj formi učešća), nisu se mogli tek tako otresti zajedničke

rapavosti tamnički uspostavljenog stanja: izvesne male osenčenosti zatočeničkog trenutka, nečim (poput zdrobljenog lava) otisnutim niz kožu vremena u grivu prostora, repa zamahnutog tako da sve (ispred svega) vrlo dobro puca - tamo vamo, gore dole, levo desno, iz jedne ustanovljenosti u drugu (iz jednog laveža u drugi, isti takav samo malo dublji) - noseći ispred sebe talasnost ukupnog kruga, onoliko obavijenog oko spoljašnje zveri koliko oko unutrašnjeg dželata, nenaviklog ni na šta što se odmah ne podaje za *egzogeničnu* žrtvu, izvlačeći iz sebe sve virtuozniju setu, okačivši se o nju kao o žičano ostvarenje arije koja se može izvesti, na primer, imajući u svesti još samo *alt-violinu* (oslanjajući se na mogućnost da samo *viola di braccio* emituje poželjnost u takvom jednom smeru), ne odričući se prednosti posmatrača, međjutim, u takvom jednom vrtu.

* * *

(1976) I kako, naravno, ulazak iz jedne godine u drugu ne znači i automatski izlazak iz zoološkog vrta, ovaj se nastavio tamo gde mu se rep pretvorio u njušku: od 31. Decembra do 1. Januara ionako ne treba više od groktavog zamaha simbolične smene jednog kvasca drugim (dok svaki od njih ne poraste od graktave mrve do lenjog kolača, *larga manu*).

Tako da se koloplet igara (pravila, umeća i menažerijskog kolorita 1975-e) produžio na najprirodniji mogući način - pozivanjem na iste te komponente 1976-e, *Kopier-buch*.

Melodramatičnost na stranu, ali zar nije nemi znak svake dahtave promene njen, svakako zaslužen, plus?

Jedna godina plus druga (treća, četvrta, peta) - i već će se (sve one, zaokružene bezpogovornošću rezultata) naći na istoj strani šume: onoj koja se, i danas, tek malo više odrekla sebe (ali se nije i zatomila preko mere).

Važno je da se tu, uvek, nešto pomalja (mrda, vrpolji) i, odmah zatim, sklanja, privlači pažnju i, u isti mah, koči je i obespokojava sveznanjem, "izbacujući u prvi plan" zgodno podešen odsjaj *globus-a imperialis-a* [*Orbis-a Terrarum-a* (Nordijskog *Riksäpple-a*), Točka, tj. Pozorišta Sveta: "The perfect state of creative bliss is having power and knowing nothing - Savršeno stanje stvaralačkog blaženstva je imati moć i ne znati ništa", *Tibor Kalman*] i, bez trenutka tugaljivog dvoumljenja svojstvenog kakvoj smetenoj pojavi ali ne i njemu (tome što se tako spremno razgoreva i, dostigavši pun plamen, dogorelo puši), iz 1975-e prelazeći u 1976-u godinu kao iz *n-te* u *m-tu*: potpuno ravnomerno kačeći se o svod nad svakom od njih kao da slava ovoga sveta (*gloria mundi*) pripada i ranoj i kasnoj fazi njegove skrušenosti pred *istim*, sa virtuoznošću dostojnom *glissato* poteza upletenom u *isto* (to što se stalno podaje za drugo, a ustvari je *isto*).

Linea lateralis: Eto kako se 1976-a godina, pritajivši se s' prvim injem u jesenjem vrtu 1975-e, zabelela sa njenim prvim snegom.

* * *

Veliki snegovi, mnogo učenja, redovan posao (u "A."), šta se još moglo poželeći a da se ne prekorači jesensko-zimski prag?

(*Liptauer!*)

Mada se on (dati prag, sam od sebe) smanjivao sve više, tako da ga je od Novembra 1975. do, na primer, Marta (ili čak Aprila) te, 1976. godine, mnoga ptica ostavila ispod sivih krila [leteći uzvretenjeno kroz izbeljen dan (preskačući teže boje kao senke san)].

"Iz tog perioda" ne bih mogao da se setim ničeg što se samo ne bi svelo na sporednu uklopljivost svakog takvog doba u start i u metu: par ustremljenih gusaka, kako je već rečeno, što se (svaka na svom krilu) upućuju cilju kao da im

je pred kljunom, ili dve, tri brazde (sasvim zgodna nada) preko noćnog neba uzoranog jutrom (i po koja zvezda dok je dan ne svlada), mada bi se mirne duše moglo reći kako se ni te, 1976-e godine (*spiritus movens*-a ovog šturog teksta), ništa nije tako dalo u zatiranje traga kao takva jedna krhka, vazdušasta promenada.

Tek drugi semestar (post)diplomske škole a od (one prve) diplome kao da su ostala samo ukrasna slova uramljenog pregnuća - šta je ko naučio ili nije naučio računaeće mu se, ionako, u aktuelni okvir hroničnog neznanja, *mychmós*.

Tako sam ja naučio da se manem sporednosti i po ostatku čačkam kao po centru, a nisam naučio da se iz ovog ne izbavlja gafom (čak i oslanjajući se na *generatio spontanea*).

Sve dok se terminologija nije ustalila i reči postale melodične i uhu *Skaramuša/Skaramučije* (ako se tako mogla nazvati ličnost koja je hrabro bdila nad kukavičjim dobom još jedne replike jednog te istog) a melodija rečita i njegovoj odsutnosti (onome što bi ostalo da se nije pojavilo jedno te isto).

Tako da se slobodno moglo reći da se 1976-a godina odvijala "u ravni" upečatljive reprize 1975-e i "s' merom" svake sledeće godine koja bi je (zar tako užurbano?) glatko zamenila, da se u svemu tome (kao i uvek) nije radilo o potpunom nedostatku predvidljivosti (i nesto malo greške).

Što je i dovelo do toga da se ni od nje (1976-e) ne može izvući više nego od bilo koje druge godine uhvaćene na isti takav, višegodišnji prepad.

{Prisećati se posle puno godina šta ih je nateralo da se zgomilaju na onoj od koje su, kobajagi, pobegle da bi čak do ovde došle - nije šala ni za pisca ovog kalendara.

Pa ipak, pustiti ga treba da proba:

1976-e nas je posetio *Lj.*; preko njega smo se upoznali sa (zajedničkim) drugom (iz detinjstva) *T.*, za koga se ispostavilo da, takodje, živi ovde; 1977-e se rodio *B.*, umrla mama (za vreme njene bolesti dao sam otkaz u "A." i otišli smo u *Yu*), vratio sam se posle 10 nedelja i zaposlio u "*B. Elliott*"-u, sačekao *R.* i *B.* 31. Decembra na *T.* aerodromu i dovezao ih u *30 Char. St. W.*; 1978-e sam bio dve nedelje u *GE* školi u *Waynesboro*-u, *VA*, ali sam posao (u "*B. E.* -u") ostavio da bih se potpuno vratio u školu (onu istu pri *U.* u *T.*); u nedostatku sopstvenih kola, 1979-e sam vozio *taxi* [ukupno tri puta: jednom sam izgubio na vožnji (morao sam da doplatim vlasniku taksija), jednom zaradio (\$20), dok sam treći put odvezao *B.* i *R.* u *prirodu* (povladjujući eufemizmu za odlazak na izlet)]; 1980-e se rodila *S.*, umro *J. B. Tito*, došli *S.* i *A.*, ubijen *J. Lennon*; 1981-e *A.* i *S.* se vratiše nazad, završih školu i zaposlih se u "*E. E.*", posle šest meseci dao sam otkaz i prešao u "*CGE*"; u rano proleće 1982. (u toku *Marta* i *Aprila*) svakodnevno sam išao do *N. Falls* (u "*P. Crane*") da povežem *GE 1050MC CNC* s' horizontalnom glodalicom marke *PAMA* (sećam se da sam u toku tih vožnji - doduše, preko radio aparata - saučestvovao s' Argentinčima u *Folklandskom ratu*, što nije bilo tako lako s' obzirom na daljinu), zatim sam, sredinom te godine, opet dve nedelje proveo u *GE* školi, ovoga puta u (kasnije famoznom!) *Sch'dy, NY*, da bih, tokom *Avgusta* i *Septembra*, zbog posla sličnog onom iz *Marta/Aprila*, svakoga dana išao do *CGE* fabrike u *Peterborough*-u (ovaj put povezujući *GE 1054T CNC* s'

vertikalnim strugom od 72 inča tipa *Bullard*), pritom otprativši i posle dočekavši *R.*, *B.*, i *S.* (krajem tog leta i početkom jeseni bili su u *B.*), i, krajem te godine, otišavši na konferenciju u *P. Alto*, CA; 1983-e sam se opet obreo u *Sch'dy* [u nastavku onih ranijih (*GE*) kurseva], *B.* je krenuo u 1. razred, ali sam ja, zbog nedostatka posla, ovaj izgubio i otišao u *K.*, *WI*, na intervju za posao na *UWP*, odakle sam se vratio dan pre nego što se rodila *M.*, tako se i desilo da sam 1984. odgledao Zimsku Olimpijadu u *Sar.* ljuljajući *M.* i opet tražeći posao (trebalo je čekati na papire za preseljenje), tako se zaposlivši u "*G. I.*", zatim sam iste te, 1984-e godine, sa *B.*-om otišao da kupimo televizor u boji zbog Olimpijade u *L.A.* (dotle smo imali jedan mali crno-beli - krajnje je vreme bilo da mu se kaže *au revoir*); 1985-e smo dobili "svu neophodnu dokumentaciju" i preselili se u *WI* (tako počeh da radim na *UWP*); 1986. (prvi i jedini put) svi petoro smo otišli u *Yu*; leta 1987-e i 88-e smo proveli na *P. Lake* (jezeru udaljenom ne više od pola sata); 1989-e, na nagovor dece, uzeli smo psa (*Max-a*), i, ovoga puta s' njim, na onom jezeru proveli i to leto; leto 1990. me je, međjutim, bilo dovelo u *T.* [da radim u "*S. A.*" i (u "*Morrissey*"-ju) pratim svetsko prvenstvo u fudbalu]; 1991. smo gledali i napad na Irak i rat u Jugoslaviji na onom TV aparatu iz 1984-e; 1992-e smo prešli u *Wat.*, *ON* - počeh da radim u "*E-H*" - i nastavili da gledamo rat u *Yu*; 1993-e i 94-e smo rat u *Yu* gledali i dalje (na onom istom televizoru); 1995-e sam dobio otkaz u "*E-H*" i otišao u onaj *Sch'dy* u kome sam bio 1982. i 83., zaposlivši se u "*KAPL*"-u i počevši rad na četvoroknjižju čiji je ovo drugi deo - i to na njegovom trećem delu - ostavivši prvi i četvrti deo da vise u vazduhu, odakle je zatim (kroz sve svoje blistave stranice) na dno knjige prvo pao zadnji deo (znači četvrti), a prvi će imati još da čeka dok se isto tako ne zasjaji}.

Nije ni čudo, dakle, što su se, prisativši se 1976-e iz 2006-e, sve te godine videle kao na dlanu, još uvek ne skliznuvši u *Orcus*, tojest *Tártaros*.

Naprotiv, tek su imale da se redjaju, kao iz torbice *Taschenspieler-a*.

* * *

(1977) *Wasserwage*: I u osrednjem danu može se štošta ubrzati a da to nije moguće u godini koja je bljesnula i dogorela maltene u istom trenu, *vacillante*.

Kako je već pomenuto, 1977-e je bilo to što je bilo (ni *Rig-*, ni *Sama-*, ni *Yajur-*, ni *Atharva-veda*, a opet, vrzmalo se po njoj neko novo "znanje"), tako da nam je (kako se ta godina privodila kraju) i sedamdeset osma "otvorila srce" (označila sledeći stepen mete) - uzdajući se u punu poleta dušu (potvrđujući vezu između radosti i sete).

Iz onog stana na 24. spratu moglo se, doduše, videti dalje nego iz kakve potleuše (ili, ne daj Bože, kokošinjca), ali ni to nije obezbedjivalo pun uvid u stvari [koje su se, kako je rečeno, dogodile tako odsečno ali i s' prelivima violiniste kakav je *Gelasimus* (morski rak što jednim klještima svira po drugim)], onaj uvid, dakle, koji je neophodan da bi se doskočilo stepenovanju smisla [poput, u onoj jednoj vedi (*Rig-vedi*), podele Bogova na četiri klase].

Jer, dok se smisao proistekao iz rođenja nameće sam od sebe, besmisao proistekla iz smrti tek ako se očeše o ideju o smislu (da bi se, u sledećem trenutku, dokopala tihog slova čutnje, *vide infra*).

Kad mi je *R.* saopštila da nam je dete na pomolu, hladno kao bunar i bistro kao potok jutro prosekli smo onim istim automobilom ("*M. M.*") dovoljno brzo (doduše, bila je nedelja) da se u *TGH* (*Opšta Bolnica* u *T.*) nadjemo taman na vreme da se u čekaonici naviknem na ulogu oca, upoznam sa još jednim, ili dva buduća takva čoveka [jedan je bio Kinez, i to u kožnom kaputu (što nije menjalo na stvari ali je dodavalo na koloritu), drugog se ne sećam jasno (kao odjednom kada se naidje na zastoj)], saznam da se *R.* drži dobro, izadjem na ulicu i odem u obližnju prodavnicu da kupim *Yu* štampu (*Video meliora proboque: deteriora sequor*), vratim se i vidim kako mi u susret ide medicinska sestra - javljajući mi vest o rođenju *B.-a*.

(*Portio hereditaria & portio legitima*).

Krenuh u stan da to proslavim.

(Usput sam kupio hranu, piće, i zadnju ploču *P. Floyd-a*).

Došli su *G.* i *D.* (svako sa sinom, tada decom).

Ostali su dok *D.-a* nije pozvala žena da dete dovede da spava; nakon nekog vremena i *G.* se, sa svojim sinom, dao na isti takav put.

Pomislio sam kako se *B.* obreo na jednom finom svetu, punom zlatnog reda i redovne pozlate (*de-aurare*).

* * *

Kako je, dakle, bila nedelja, sutradan častim na poslu; čak se i *Mr. Orr* (direktor "*A.-a*") prihvatio čajnih kolutića i *Karipskog* ruma s' manirizmom iskusnog koktelaša.

U Junu završim školu ("odbranim tezu") - posle-diplomsko obrazovanje ionako ne računa na ofanzivnost u Julu - u Avgustu ostavim posao (dam otkaz), razdamo pokućstvo i hitno otputujemo u B., posle svega tamo javim se avionskom poštom Prof. A. S., i, nakon njegovog pozitivnog odziva (to pismo još uvek negde čuvam), vratim se u T., bio je već zadnji dan Oktobra (nije se više mogao odlagati trk, *data et accepta*).

"Ye may as easily / Outrun a cloud, driven by a northern blast / As fiddle-faddle so - Lako možete biti brži od oblaka, teranog severnim vetrom, zabavljenog tricama i kućinama", Ford.

Za divno čudo, posao sam našao (u "B. E."-u, preko novinskog oglasa) zadnjih dana Decembra. Kako je to radno mesto podrazumevalo i pravo na (servisna) kola, dobio sam neki islužen automobil ali u voznom stanju ("Chevy Nova"), sa njim sam otišao po R. i B. kada su te, novogodišnje večeri sleteli na aerodrom u T., zatim ih odvezao u stan u centru grada (u okviru studentskog naselja U. u T.), koji sam prethodno opremio nameštajem "Lesnina Ljubljana".

Desilo se, naime, da je ovdašnje predstavništvo dotičnog preduzeća vodio neki Janko Piko, brzog tojest pre vižljast nego snovima popunjen čovek, čija se poslovnost nije zaustavila na prodaji garniture za spavanje i ručavanje nego je tu i takvu transakciju taj šef i radnik (administrator i tajnik - magacioner i blagajnik - savršen predstavnik perfektnog proizvođača drvenarijskog spokoja i britkog udomljenja) poentirao tako što je delove u pitanju (pa čak i cele sklopove) iz magacina prevezao pred zgradu gde smo ih (on i ja) za tili čas istovarili i liftom preneli u stan na 16. spratu, zatim sve to sklopili/dotali/poredjali pre nego što smo uzeli pivo sedeći na parketu, osećajući se kao da pijemo iz Zemzema (*Zämzäm*: sveti bunar u Meki čija je voda čudotvorna), toliko smo toga preko ledja preneli.

Što je sve bilo u minut do dvanaest - avion, zapravo, sa R. i B., sletao je tu negde, oko tog sata.

Posle koga je došla 1978-a i sati nam se produžili kroz nju, *imponderabilia*.

Imponente.

* * *

(1978) Parkiravši kola na pošljunčanom zaravnjenju sa zadnje strane te industrijsko-administrativne zgrade (*en-masse*), smeštene u zoni zapadno od Kipling-a i severno od Evans-a, te ušavši u "B. Elliott" kroz ta, stražnja vrata, administracija se nalazila u prostorijama sa leve strane, konstruktorsko-dizajnerski (mašinsko-elektronski) biro, u obliku zlova Γ, bio je postavljen desno, dok bi se, iz ovog prošavši kroz još jedna vrata te namirisavši metalnu strugotinu (termičku razgradjenost, *enjeu*) u pari rashladnih tečnosti i viskoznih ulja raznovrsnih glodalica, bušilica, strugova i presa, centralna hala sa tim i drugim mašinama alatljikama i NC-kompjuterima ukazala pred tako pristiglim posmatračem u svoj svojoj dužini od, otprilike, sto metara, na taj način zaokružujući utisak o datom preduzeću (*quinta essentia*), utisak koji nije dopuštao da ga remeti bilo šta što u sebi nije imalo bar delić takve iste svrsishodnosti i čvrstine, bar trunku kakvog jezgra i par uredjenih elektrona (bar jedan jaki atom i dva do tri jona).

"Peace, you mumbling fool - S' mirom idi, ti brbljiva ludo", *W. Shakespeare* - kao da ga je sam Bard imao podsetiti kuda se takav jedan (po svemu sudeći nevest rečenim prilikama) zaputio, i gde je, zapravo, stigao, u slučaju da to sam nije primetio (u slučaju da se drznuo da svojim nehajem i ravnodušnošću zarazi i ovaj 'kombinat' nesumnjive posvećenosti radu, *quartarius*).

Eto na šta bi se ("u najkraćim crtama") dali svesti "ambijent" i "profil" tog mog "radnog angažmana" u godini u pitanju (1978), a da se ne bude ni pretežak ni prelak, štaviše da se, pritom, ustvrdi da je "B. E." i odista bilo mesto od uzora i svrhe. Ja sam mu, uostalom, i bio privržen kao da ga nemam puno, a i ono se, u toj ulozi, postavljalo kao nešto što se neće nametati (ni duriti) ako mu se kaže zbogom.

"B. Elliott" se bavio kupovinom navedenih mašina alatljika u zemljama Istočne Evrope (*артель*), instaliranjem Američke i Japanske kompjuterske opreme (*Art Deco*), i prodajom tako dobijenih artefakata (automatona stanja, *arts decoratifs*) u ovom delu sveta.

Polovinom Marta, 1978-e godine, to preduzeće me je poslalo (iz C.) na onaj kurs u *Waynesb., VA*; mislim da su svi drugi "polaznici" bili iz te druge, za njih matične zemlje.

Pošto se to mesto nalazi dosta južnije (u odnosu na T., sedište "B. E."-a), sećam se šetnji po lepom vremenu nakon časova u školskom centru, izleta od sat, dva, na koje sam išao sam ili sa drugima (*arpeggiato*), i za vreme kojih se očigledne prednosti bekstva nisu dale osporiti ni čarima robotskog sveznanja, *articularis*.

(Sećam se, tako, jednog proplanka i reke, pre manje nego veće ali za toliko žustrije i življe, i, s' druge strane, beličastih kuća uhvaćenih u blagoj podatosti popodnevu poput pregrejanih bumbara upalih u terapeutsko saće: toliko je ta scena obilovala ozdravljenim tačkicama pume, *armare*).

U lokalnom bioskopu nas nekoliko je odgledalo i (tada 'kultni') film "Close Encounters of the Third Kind - Bliski susreti treće vrste"; nakon predstave, vraćali smo se zelenkastim ulicama u hotel na vrhu omanjeg i nešto žućeg brda; stigavši na taj vis, kao da smo se osetili izdignutije i za srceparatelnu

moгуćnost kontakta s' *Još Nećim*, tojest kao da rećeno uzvišenje (s' hotelom od cigle na sebi) nije obezbedjivalo dovoljno uvida u to *Što Već Jeste*.

Jedan od kursista (na dvonedeljno školovanje stigao iz Kalifornije), doseljenik iz Engleske inaće, prićao je, tom prilikom, kako se teško prilagodio kada je, svojevremeno, u datu zemlju došao (*Artem non odit nisi ignarus*), ali da više ne bi mogao da se vrati, posavetovavši i druge (medju njima i mene, iako mu savet nisam tražio) da se, po ugledu na karaktere iz upravo vidjenog filma, potrudite da izadju u susret *svome drugom ja*, i tako *ono prvo* oslobode pritiska oćekivanja postojbinskih veriga u svakoj drugoj pećini (nad svakom drugom vatrom), svodeći ih na *bambocciáde*.

Da li sam ja (ili neko drugi) poslušao (išta primio od tog), ćudna mi ćuda, Engleskog Amerikanca, ne znam, ali jedno je sigurno: nikad ga više nisam video ali i sad ga se setih manje maglovito od većine pored koje sam danas prošao.

Vrativši se u *T.*, proleće sam doćekao ne više tako zimogrožljiv.

(Uostalom, nije mu uzelo dugo da se uspentra na kacigu zime i odatle je, tako pancirnu i drćnu, obešenjaćki istopi u niz vijugavih i blještavih potoćića kvalitetne srme).

Nakon ćega sam bio poslan da naućeno primenim, prvo u *Ott.*, *ON*, zatim u *Bellows Falls*, *VT*.

[Mašine, mašine, ni u njima se ne moće sakriti od tišine - gde god da sam išao, nem tovar automatizma sam nosio. (Da bih se, tako, spasio amaterizma)].

I dok se puta u *Ott.* ne sećam više od hitrog ulaska u ulenjeno predgradje cilja (programiranosti periferijske ulice na kraju svih peripetija / poćetku obilja), odlazak u *B. Falls* ostao mi je u sećanju kao, pre svega, šumovit i zelen pasaać ka hlorofilnom dnu reke *Connectic.* - nakon dolaska tamo i završenog posla u mesnoj radionici "*Woodlan Tool & Machine Co. Inc.*" (ili "*Rockingham Industrial Services*", moguće je), prespavao sam, po vlasnikovoj preporuci, u gostinskoj brvnari u boku brda obraslog ćetinara i maglom, dovoljnom i za sve one dane potpune vidljivosti unazad (da imaju ćime da se senće - kao ovo sad, *basso ripieno*).

[Sećam se da se, iznad te sobe/kućice od potammelih debala crvenog kedra (*Juniperus virginiana*), oblaćnost povećavala sa svakim satom noći, dok se, pred zoru, nije presvukla dodatnom neprozirnošću magle (*bathýs bíos*), tako da, kad je svanulo, ustvari nije sevnulo - samo se isti taj, dotadašnji mrak, raspodelio na veći procenat tla: onaj pod datom brvnaom i onaj ispod vićljastog sna].

Zatim su doba 1978-e jedno drugo smenjivala kao što su to medju sobom (i mnogo ranije) ućinile *Kanterberijske* priće - iz taman dovršenog proleća izletelo je (prvo stidljivo, zatim sve žuće) leto, a iz ovog u jesen (poćetak zime) moglo se skoćiti i sa jednom nogom - toliko su prepreke tada bile male (i doskoćnost velika) da od malog poteza perom nije trebalo veće potvrde akta.

Tako, sa prvim danima Jula [ispod šarenih balona ponosnog *Dominiona*, u cvetnom parku (*Q. P.*) kao u šipraćju *Oriona* (urednom sazvećdju travljih eona)], došetalí smo (*R.*, *B.* i ja, zajedno sa (isto tako studentskom) porodicom iz zgrade preko

puta, *W.*, *D.* i *N.*) do samog centra leta - pored šatora s' liciderskim oznakama lakoće, kraj pozornica izdignutih za odglumljenost punoće (*Batrachomiomachia*), niz staze obavijene oko žbunja finoće (*bella donna*): eto gde smo sve prošli da bi mu (tako sročenom letu, *Atropa Belladonna*) sjaktave glave došli (i rešili ga samoće) - od *velebilja* do *buna* (*balana*), *paskvize* (*vinike*), *kurjače*, ne treba više od kapi *antropina* (iz lišća *ludače*).

Nekako u to vreme, na kredit smo kupili magnetofon "točkaš" (10" Ak.-630D), tako da je, kad je nije bilo na radiju, odgovarajuća muzika uvek isplivljavala iz zarotiranih koturova te mašine (kao iz *Saturnijanskih* prstenova izniklih iz prašine), što je letu u pitanju samo povećavalo prodju (preporučivalo ga *Holst*-ovoj melodičnosti i danju i noću).

(Ta leta, leta, leta - tu uvek nešto procveta, nešto preuzme seta, dok, tako, ne precveta).

Zatim smo, krajem Avgusta, otisli u Či., i to tako što sam se ja provezao *D-W* tunelom (ispod *D.* reke)], a *R.* i *B.* su sleteli na *O'H.* aerodrom, par dana kasnije.

Šetajući u predvečerja pobakrena predznacima pored jezera *M.* (predznacima u smislu da smo se sedam godina kasnije, uvećani za, u medjuvremenu rodjenim, *S.* i *M.*, po istoj obali šetali, doduše šezdeset milja severnije, preseljeni u *K.*, *WI*), ustvari smo se navikavali na stvari koje će doći: kao i uvek u naknadnosti pronalazeći uzrok - to je sad vrlo jasno, *benevole lector!*

S' povratkom u *T.* i dolaskom Septembra, koliko odlučno toliko sa izvesnom vrstom mehaničke sete (pune šarma elektronske pompeznosti, doduše), dam otkaz u "*B. E.*"-u i (ovaj put potpuno) vratim se u školu (*U.* u *T.*) - sada je to tako nekako *bir-zeman*.

[Na Univerzitet se, ionako, uvek može računati kada se cilja više nego što se gadja - gadjanju ostavivši dovoljno mesta u situacijama u kojima bi se ono, svakako, bez toga svelo na koketerijsko streljaštvo, privilegiju koja se tek s' gore navedenim, institucionalnim disciplinovanjem kognitivnih postupaka i procesualnih manira, ima zarad čega i aktivirati i održavati, budući jednom u smišljenosti duha i uredjenom vrtu ekstra poze (i prvoklasnog sluha)].

Šefu radionice u onoj (mašinskoj) hali, izvesnom *g. Rouse-u*, kao, uostalom, i nekolicini saradnika sa kojima sam (za manje od godinu dana), osim postupku mehanizacije, ušao u trag i mehanizaciji postupka, kao da je bilo žao što sam se datom preduzeću zahvalio na saradnji - videlo se to po iskrenom rukovanju i (po kojem) čvršće stegnutom zubu.

Malo po malo, dodje jesen i sa njom univerzalnost boja (*burino*): ko se od crvene nije zapalio, u žutoj je dospevao do gara - videlo se to po tome što se, takvom jednom, nije izlazilo iz razgorelih krošnji a da se ne osvrne za dogorelom čadji.

[*Bonazza*: izlizanost ishoda i sumnjivost porekla - ni u preseku se ne ulivaju jedno u drugo a da se ne očešu bar o jedan od sedam *sacramentum*-a (krštenje, krizmu, pričešće, ispaštanje, poslednje miropomazanje, svetu zapovest, ili bračnu zajednicu), tako se smirujući pred sobom, postepeno tonući u ostvaren krug].

Od "školskih predmeta", uzeo sam jedan *analogni*, drugi *digitalni* (treći o statičkom pretvaranju snage, *bona mente*), što je učinilo da mi je ostatak godine protekao na fluidan način (čak se na sve to nadovezala i logička opravdanost struje - sva protočnost ćutnje dok joj dani bruje), tako da se nisam iznenadio kada se sve lepo završilo (bez vapaja i uganuća), i gong Decembra označio kraj (semestarskog) pregnuća.

Ali baš početkom tog, zadnjeg meseca 1978-e, B. padne i izbiže zub - i danas se na toj natkasni vidi gde ga je ostavio, sam se skotrljavši na pod (*demersio*).

Odjurismo u bolnicu ali lekari rekoše da, pošto nije bio ni dve godine star, to ne bi trebalo da predstavlja nepriliku veću od lomljenja vetra po ivici jutra - treba samo sačekati da osvane dan (u B.-ovom slučaju menjanje mlečnih u stalne zube), eventualno pročačkati vasijski plan (u B.-ovom slučaju zagristi u zvezde dok se ne izdube).

Uzvitlana i mirna je bila ta godina (1978-a), u isto vreme puna događaja i smirena rezultatom (sve do grla obrasla u džungli punoj sitnih proplanaka jare, *demivolte*).

[Kada se samo setim da smo po nju (1978-u) otišli u "C. Nova", a ispratili je na razmedji izmedju brojeva i slova - dodeljujući joj aritmetičku ulogu zlatne sredine (dna krova), *de facto*].

Verovatno bi u toj godini moglo da se nadje još interesantnih stvari, ali zašto komplikovati jednu, i bez toga krajnje neizvesnu protočnost izmedju krhke nade i lomnog ispunjenja, nešto što se, poput "famousne" tokate (kompozicije u slobodnom stilu), i pored pune skladnosti i brzih pasaža, posmatra tek kao uvod u polifoničnu *fugu*, a i to tek ako se radi o muzičkim a ne psihološkim pojmovima, u kom slučaju izvestan beg iz realnosti (koji, po definiciji, karakteriše pojam *fuge* u psihologiji) samo bi zamaglio navedeni protok (*dura lex, sed lex*).

U svemu tome (u takvoj jednoj usmerenosti svih tih dana, *in corpore*) najpribližnija opisu pomaka bila bi izvesna naklonjenost prema studiranju prirodnih pojava koje se periodično ponavljaju [(studije takozvane *fenologije*, nasuprot *fenomenologiji*), kao što su, na primer, ptičje migracije, cvetanje, topljenje, usijavanje i zaledjivanje, *in continuo*], tojest prema iznalaženju veze izmedju (tako ritmičkih) fenomena i klime, tojest godišnjih doba, kojih se ni ta, 1978-a godina, nije mogla odreći a da ne bude proglašena za još jedan neuverljiv dokaz blaženosti - njen najavljen ishod i odraz njene vesti.

* * *

(1979) Kako udjosmo u 1979-u, napravismo žur!

De suggestio: pozvali smo i ove i one, i Srbe i Kineze (i krive i prave, ekspatriote i apartide, sve one koji nisu znali šta slave), odlučivši tojest (R. i ja) da proslavimo 3. Februar (dan kada smo se, deset godina pre toga, upoznali), mada je istina da smo, ustvari, za razlog slavlja naveli i B.-ov drugi rođendan (veoma zgodan povod da se obrazloži, u odnosu na veselo društvo, ukupni plan).

Na onom magnetofonu dakle (Japanskom "točkašu"), snimio sam sasvim dovoljno muzičkih vratolomija [ako se izuzmu svi oni (izlizani?) pasaži besmrtnosti u pauzama opredmečenja: *elektron-mechānike*], ne bih li date uzlete kvalifikovao u sistemska rešenja, *elongatio*.

Tako, na primer, tu je bilo i ovog i onog [i ushićenja *Marvin Gay*-a ('Let's get it on - Započnimo') i uveravanja *E.L.O.*-a (*Electric Light Orchestra*, 'Believe Me Now - Veruj mi sad'), i uznesenja *Barry White*-a ('Love Serenade - Ljubavna serenada') i zapovesti *Rollingstones*-a ('Get Off My Cloud - Sidji s' mog oblaka'), i uzvišenja *Joan Armatrading* ('Tall In the Sadddle - Visok u sedlu') i cirkuzanstva *Hollies*-a ('Clown - Klovn'), i melanholičnosti *Beatles*-a ('While My Guitar Gently Weeps - Dok moja gitara nežno jeca') i zabrinutosti *Cat Stevens*-a ('Wild World - Podivljali svet'), i usporenja *Wishbone Ash*-a ('Sometime World - Ponekad, jedan svet') i patosa *Bee Gees*-a ('I Can't See Nobody - Nikoga više ne mogu da vidim'), i ljubomore *J. Lennon*-a ('Jelaous Gay - Ljubomorni momak') i kućevnosti *Animals*-a ('House Of The Rising Sun - Kuća izlazećeg sunca')], kao da, u svemu tome, još '*Allan Parson's Project*' (Projekat Alana Parsona) nije obznanio sumnjivo Stvaranja Sveta ('Genesis', Ch. 1, v. 32), 'Aprilsko vino' ('*April Wine*') s' taktom predložilo 'You Could Have Been a Lady - Mogla si biti dama', a mi se, pride, obavezali da ćemo, sve to, ikada više da slušamo, *eo ipso*.

Ali, to je bio tek početak Februara (pobrinuvši se o početku ne znači i automatsku kompenzaciju ostatka).

Trebalo je izaći na, takozvani, test svekolikog razumevanja stvari (*comprehensive exam*) - na kraju krajeva, ni *Ph.D.* zvanje nije mačji kašalj [mada jeste jedna vrsta gnjavaže: eto, na primer, ceo taj pojam 'sveobuhvatnosti / svog razumevanja' - nije li odavno rečeno "Compose thy mind; Nor frauds are here contrived, nor force design'd - Umiri dušu svoju; Niti se obmane ovde kuju, niti je sila upletena" (Dryden), da bi i dalje moglo da se priča o nekoj mudroj zaveri oklopa svih takvih dana ("A casque composed by *Vulcan's* skill - Šlem nastao *Vulkanovom* veštinom", William Shakespeare)].

Položim pismeni deo navedenog ispita, padnem na usmenom, odem kod (pomenutog) Prof. A.S. (osim mentora u uobičajenom smislu te reči, 'retkog čoveka' bez navodnika), po njegovom nagovoru izadjem još jednom (koliko je, maksimalno, bilo dopušteno), ovaj put položim.

Sitzfleisch.

Ep-exēgēsis: eto kako se iz proleća kakve potencijalne godine (uključujući tu i 1979-u) ulazi u njeno definitivno leto.

U kome, uzgred budi rečeno, nije moglo da se desi da zasvetli popodnevno objašnjenje a da, pritom, ne dodje do zraka zorne providnosti (jutarnjih slugu svesti, gde god da se ova zatekla), nekakvih malih prodora stanja u letu ispod plavkastog granja, skoro prenošenja toplote pomoću bubica *Pentamera* (pomoću polena i porekla, bez uočljivijeg smera).

"Such creatures as are produced each by its peculiar seed constitute a distinct propagable sort of creatures - Te vrste bića, svako nastalo iz sebi svojstvenog semena, čineći posebne tipove širenja", Boyle.

Epigēnnēma: premrežavajući se takvim jednim letom, 1979-a godina se nije odricala mustri i postavki uprošćenijih rezultata, doduše. Mada se, isto tako, mirne duše može reći da se ni ovi (rečeni rezultati, *aestuosis*) nisu osećali loše u dobu u kome, kako god da se okrene, sve je cvetalo na osnovu svakog zapisa o njemu (nestalom kao i sve što svedoči o vrcavom ushićenju).

("No rag, no scrap of all the beau or wit, That once so fluttered, and that once so writ - Ni mrve, ni traga od svog tog kicošenja i dovitljivosti, što jednom tako lepršase, i tako zapisano beše", A. Pope).

Tako, na primer, mi smo se uvek (u to vreme) doimali motiva - kojima nije trebalo doslikavati sutra.

Što je, pokazalo se, standardnu verziju ocene stanja sasvim uspešno rasteglo iz onog leta u onu jesen, doguravši je sve do početka zime i - nagle odluke da na par nedelja odemo u Yu!

Ēthnos-génesis: rečeno, učinjeno!

Spakujemo se (B.-u kupimo crno-belo, tojest zimsko, medjutim 100% poliuretansko odelo), u JAT-ovoj "desetki" R. nabasa na drugaricu iz osnovne škole (*immatriculatio*), tada stjuardesu s' oznakama letачke konstante (*praemisso titulo*), za vreme dok sam se ja uspokojavao iznenadnim letenjem na Mesec.

Na Mesec, to jest u zemlju porekla, stigli smo kad nam se niko nije nadao, što samo svedoči o vrednosti trika (*indebitum*).

Da li će se neko setiti kako je svetleo prijemni aerodrom sada je najmanje važno [i ono što se računa odavno je utonulo u škiljavost sveće, a da neće ovo što se hvata zadnjeg čuna iz tog lova, računajući na reč (ili dve - dopremljene putem slova)].

Eh, B. pre nego što je umro T.!

(*Indigetes*).

Videti samo treba koliko je taj događaj, sam po sebi, overio lažiranu večnost, pa onda doneti zaključak o šetanju kroz tren.

Na primer, kada je avion sletao u Z. i zatim trebao opet da poleti, nastupila je takva trka da je to "u najmanju ruku" bilo neprijatno gledati (u toj su jurnjavi

jedni maltene gazili preko drugih - što bi "viši" predstavnici datog soja rekli: bilo je to 'degutantno'), pri čemu pričati o kakvoj 'večnosti' ne može a da ne izazove bazične instikte trenutka.

Medjutim, kako sletesmo u B., tako se raskrili vrt, *in natura*.

(Onaj po kom se šetaše jedno stalno nepomično glumeći da je hrt, *in loco*).

Ko tu može da objasni o čemu se radi, ni samim nam nije bilo jasno, ali se, ipak, moralo prikloniti pribežištu puta kao opravdanju cilja.

Tako smo se, ispred carinika/graničara bivše zemlje, i 'deklarisali' - kao oni koji su se, u takvom jednom trenutku, umesto u sebe tako drsko udenuli u nju, *in optima forma*.

("They soon unthreaded the labyrinth of rocks - Ubrzo su pronašli put kroz stenje", De Quincey).

U Beogradu kao u Beogradu - ni mrve časti, ni trunke poniženja!

Niti da se čovek pouzda u večitost prikazanja, niti prikazanju večitosti da odbije sva priznanja - tek, izašavši iz aerodromske zgrade na blag vazduh srede [stigavši u centar treće Decembarske nedelje (taktički nastupajući ka sedam puta tri)], nije nas (ni mene, ni R., ni B.) sačekalo ništa što se ne bi moglo objasniti donjim delom vaze (navodnom krhkošću nevesto prikrivajući stare staze i bogaze), navodeći vodu na svoj mlin.

"Neither royal blandishments nor promises of valuable preferment had been spared - Ni kraljevska ulagivanja ni obećanja dragocenog unapredjenja ne behu poštedita", Macaulay.

Da li je i tamo padao sneg ili nije (mislim da jeste!) nije važno, ali se, i pored toga, taj padavinski deo scene bez okolišenja dao uklopiti u hijerarhijsku prirodu predstave o provejavanju trenutka (od momenta uvidjanja stanja, do časa kada se izbeljivanje spustilo s' granja - i sišlo među crne ljude).

Medju crne ljude na kraju 1979-e, i crnkaste na početku 1980-e, *in petto*.

* * *

(1980) I kao što se iz prvog slova zadnje nazire tek ako se reč koja ih sadrži prebrodi do pola, ni iz početka godine ne stiže se u njen zimski kraj a da se, pritom, ne pročešlja univerzalna proceduralnost središnjice - leta.

(Remotis arbitris).

Proceduralnost po kojoj, ako se izuzmu svi oni pužasti meseci miljenja oko sreće, tačno je utvrđeno šta i kako treba da se radi da se umnoži umeće (šta i kako podmetnuti ispod, čas pune čas prazne, celodnevne vreće).

Remissio: džak pun dana - svakog onog što se, za videla, stropoštava na dno istog, stalnog plana, po kome sve ovo i nije tako vidljivo kad ga mi takvim ne bi videli (*remollientia*), tako da, kad ga ne gledamo, ni ono se ne uznosi preko nade dovoljne za skromne mere dnevnog stana {mada je istina da se noć, u svemu tome, sasvim zgodno postavila pod vilice takvog stanja [ukrstivši svoje karte sa zubima stalnog tkanja, bacivši ih (šakom, kapom) očnjacima proticanja, *recitando*]}.

Dok protiče kao da se dotiče beskonačnog poravnanja - tako se predstavlja (tako i zvuči) sva ta tišina što se ne sklanja ispred (novogodišnjeg priznanja) bilo koje godine svedene na njene memorijske elemente (Viktorijanske lente tako finih, a opet nepouzdanih odlikovanja), u slučaju o kome se radi na elemente godine 1980-e: njena solo stanja.

(Recitativo secco).

Možemo mi da pričamo i ovo i ono, da se dovijamo na ovaj ili onaj način (da uobražavamo da se svaka od naših godina, ako ničim drugim, bar svojim trijumviratom - početkom, sredinom i krajem - utrostručila pred pojedinačnim zaboravima svakog od njih bez traga), ali to neće pomoći da se, kako god da se uzme, ne izgubi i trag baš takve jedne, koliko god oportunističke priče, i ona sama se ne svede na kalendarsko tavorenje (davno minulo vrenje), *ridotto*.

Ridendo castigare mores.

Pa ipak, o čemu pričati (praviti buku) ako ne o sopstvenoj spremnosti na žrtvu (mada ne i o tako dobijenoj požrtvovanosti onoga ko priča, samog po sebi okrenutog nečim nejasnijem i daljem), po čemu se, uostalom, ni godina u pitanju (1980-a) nije izdvojila ničim pogodnijim po ovog pripovedača [mada ni predstavila kao, makar i tako daleka, nešto što će, već koliko sutra, sa njim da nestane u juče (*riverso, rivoltato*)].

Sigillum-graphia: opisujući i tu, 1980-u godinu, prema tome, najbolje je početi od ličnog doprinosa njenom opštem toku (*sigillatio*).

Preskočivši *Januar, Februar, Mart, April* i *Maj* (uzbudljivu reakciju na predstave kao što su *Januarski Cor Leonis YU-e*, tojest *Majski sepulcralis T.-a*, ne pripisujući toliko našoj odsutnosti iz predmetne zemlje koliko prisutnosti van nje), zgodno se dolazi do *Juna*, meseca koji, ni svojim imenom, ne poradja ništa osim nešto male sumnje u ono što, po opštem priznanju, pod kaputom plavog neba

privija i nosi: par smušenih oblačića i pramičak apsoluta (dok se i on ne iskosi, pa u nulu sam odluta).

Dolaskom S. i A., leto nam je prošlo u nalaženju stana i neophodnog pokušaja za njih. Nakon što smo sve to našli, šetajući tržnim centrom iza zgrada u T. Parku dopuštali smo sebi čitave sate razumne priče - ni o čemu, doduše, što se, i inače, ne bi dalo svesti na formulu blagovesti: kako se, u svemu tome, rešiti svih loših vesti.

Ustvari smo se ("može se slobodno reći"), dok se A. (8) i B. (3) ne bi vratili sa ljuljaške ili česme (bila je tu jedna česma), ili se, zadihani, pojavili iz pravca Grčke crkve, R. i ja ispričali sa S. i više od mogućnosti koja se, sigurno, tek lenjo nudila iz takvog dana (isutog iz one, presahle česme, *sordamente*).

[Pošto je, setih se, ustvari moguće da je ona Grčka crkva zapravo bila Makedonska, kad god bi se desilo da se u njenom dvorištu okupi pastva povodom kakve crkvene proslave, svadbenog veselja, šarenog vašara ili, to je bar prosto i sasvim jasno, zbog svakom vidljive, a opet neulovljive, smerne teskobe nedeljnih podneva punih tek tihog, spokojnog nemira naoko veselih, večnošću skrušenih (na moment praskavih), zbijenih ljudi, mi bi smo s' decom (sa B. i A.) spremno odlazili do žičane ograde crkvene porte, odakle se svaka takva ceremonija, igranka (procesija), tojest sva ona (prosto-naprosto) etničko-glumačka poza i pompa, njih doimala iskrenije i brže - toliko da bi se, u nekoj kasnijoj prilici, uključujući i posete onih naših prijatelja pred kojima smo hteli da pokažemo kako nam deca dobro poznaju osnovne pojmove koliko neizvesnog porekla toliko izvesnog takta, njih dvojica namah složili oko odgovora na pitanje "Kako igraju Makedonci?", počevši da mlata nogama i rukama koliko po nebu toliko po podu, skaćući, tojest, na način na koji su videli da se to radi na opisanom mestu: *rivolgimento*].

Kako je leto, u svemu tome, prolazilo kao jaje kroz oko (i skupilo se, sa druge strane, u Septembarsko žumance), najavljivanjem jeseni nije se moglo postići više od oveštalosti forme (*Riegelwand*), pa ipak, upravo to je bilo ono zbog čega su se (sa obe strane predmetnog doba) presijavali razni trofeji, u smislu da su se spolja isključivo prikazivali kao fazani, ćurani, tetrebi, jarebice i prepelice, a bili su samo (kao i uvek u slučajevima te vrste) iz Jula u Avgust izrasli vrapci (i, možda, poneka vrana il' čavka, ili čak detlić - rafalna varka!) - namešteni na ivicu sezone kao na kljun postavljeni žmarci.

Ali jesen ko' jesen: što joj se sviđi - to zaboravi, što joj zabridi - lupne ga po glavi.

Tako da se nismo ni uspokojili kako treba a već je došlo do kiše iznebuha [u Oktobarskoj bronzi i kap se drži duha (poput ptičjeg mleka, vranjeg luka)].

I radja S.!

Ornatamēnte: rodivši se 13. Oktobra, S. nam nije dala da o tom mesecu menjamo uverenje - s' njom se tek držao bakra i bronze (ne prestajući da se penje). Iako se R. porodila teško, iz bolnice (*WCH*) obe su izašle zaodenuće lakoćom: R. umotavajući kćerku, S. razmotavajući život. B. i ja smo ih dočekali s' maniom

letećeg pouzdanja - u beli "T-b." (koga smo, polovnog, kupili u Januaru te godine) stavili smo ih kao u golubovo krilo, *órnis gála*.

Jednom nogom u sreći, drugom u sezonskoj kleti - kao kada se mikrobska lasta da na put bez presedana (preletevši noć za dana, sručivši se prema meti).

Pri kraju te, 1980-e godine, (prema tome) nije moglo da se desi da se ne sastave sneg i voda: kao i uvek kada se između ta dva vida jednog istog metastanja uspostavi put bez broda (*ordre du jour*), ni ovoga puta nije se trebalo mašati hoda da bi se došlo u svet pun svoda (bez i malo lošeg koda) - nijedno od obadvoga (*neutrum*).

Ni sam ne znam kako smo, u svemu tome, dočekali 1981-u, a da joj se nismo preprečili (da se nismo preprečili otsudnosti njenog časa), "jukstapozicijom" sna i spasa.

Tako je i bilo: čas koji je smenio jedno, započeo je drugo - dodavši još jednu godinu na spisak onih gornjih, klasičnih trofeja, iz nje smo, naravno, na isti, klasicistički način i istekli - u senci Ničea citirajući Orfeja:

"Glaubt es mir! - das Geheimniss, um die grösste Fruchtbarkeit und den grössten Genuss von Dasein einzuernten, heisst: gefährlich leben! - Verujte mi! Tajna najvećeg uživanja i najplodnijeg života je u opasnom življenju!".

Jer, imajući sad i *Selmu*, živote smo još zategli (primakli ih vrhu, vrenju), *in summa*.

* * *

(1981) "S' obzirom da je" vera u umešnost i opredeljenje direktno srazmerna entuzijazmu privrženika delatnoj misiji i rezultatskom oreolu (*bis dat qui cio dat*), ulazeći u 1981. godinu morao sam da "dovršim tezu", *bona mente*.

To se, nekako, samo od sebe nametalo, tojest moglo se osetiti još u ostacima stare (1980-e) godine, mada se najbolje videlo u rešenosti za ispit, koliko finalno uopšten toliko lokalno štur.

"Navalim", tako, na sve to (opašem se i dodatnom voljom), do leta završim teorijski deo i deo *in praxi*, u Avgustu i Septembru izložim ih pred komisijom (iako o "visokim akademskim zvanjima" kolaju razne priče, ideja je da se o njima ne priča, osim pred ispitnom komisijom, *votum decisivum*), Boga mi sam odahnuo kada sam se našao na ulici medju mirnim svetom.

Te iste godine, dok smo se mi iz stana br. 2017 na XX spratu (u koji smo se preselili iz onog na XVI-om, dve godine pre toga) tek pogledom spuštali na jug (taj stan je i stvarno "gledao" na naznačen, južni deo T.-a, *voluptuosus*), A., i za njim S., otišli su avionom nazad (vratili se u YU, i, pošto reč YU znači južni lug - u našim su očima opisali krug, *votivus*), što govori da se, u svemu tome, praktično odigravao ceo jedan mali cirkus svetlosti i tame: nas koji smo ostali topio je sjaj, njih koji su otišli gutao je kraj - već potpuno progutani (svako svojim delom 'koloritne' game), od onda se ni na minut nismo proslavili (ni na tren se ne rešivši tako zgodne "fame").

Stat pro ratione voluntas.

Tog se leta (1981. godine) zaposlim u "E. E."

(*Volens-nolens*).

O tome kakvo je to mesto bilo i na šta je ličilo najbolje govori podatak o saradnicima sa kojima sam sedeo u istoj prostoriji: jedan se zvao *Dr. Ing. Dipl. Zbignjev*, drugi *Mr. Ing. Dipl. Andžej* (osim što su bili, naravno, Poljaci, i titule su im zvučale "po Poljski", pardon - *Europski*).

(*Volée*).

Kod njih me je nerviralo što su bili napravili "klan" (bez mene su išli na piće i ručak).

Ali nisam bio razočaran poslom - (tu i tamo) uspeo sam i da ga začinim. ("U tom smislu" poslao sam čak i 'papir' za konferenciju: *vis viva*). Štaviše, toliko sam se bio zaneo sa strujom, tojest toliko sam se bio naelektrisao (*vis vitalis*) da sam iz "E. E.", posle pet meseci, [poput luka (el. korone)] preskočio u "G. E."

U "G. E."-u druga priča.

Osećao sam se kao svoj na svome - toliko su *D. Cashmore*, *B. Peimman*, *J. Osborne*, i *Gordon Johnson* znali da se smire, da sam umeo da pomislim da se činim i sam, *grado*.

I, pošto je "G. E." bio sličan s' "B. Elliott"-om, u njemu sam se slično i proveo: pevajući i radeći (orući i kopajući), kao da se svet svodio na dve ruke i tri srca (deset dirki i šest ventrikula) - od doručja do motora kao da je put bez nula.

To je sve bilo u Novembru. [Taj prelazak iz "E. E." u "G. E.", tojest osećaj elektro-topline (*con-grandezza*)].

(Kad čovek samo pomisli da je otopljenje moguće i u Novembru, dodje mu da tu toplinu raspodeli na dve: jednu za sad, drugu za posle, tako bi sve jeseni imao pod kontrolom, *gradévole*).

De plano: koliko god da se ubrzavala prema svome kraju, 1981. godina se, kada se sve oduzme i sabere, zadržala tu negde: između 11-og i 12-og meseca svoje staze skliske [puta kojim nije bilo šala proći ni u ono, a kamoli sada, u ovakvo vreme (i jedno i drugo puno praznog vrenja), nakon sve te jurišničke cike (vriske), a, ustvari, jedne vrste ganutog smirenja].

Uzmimo za primer scenu u kojoj niz (takav jedan) put se (kao niz nirvanu) spušta(o) lažni sneg: pao pre nego što se podigla zavesa zime, vreme između *Novembra* i *Decembra* samo je on mogao da obmane znacima belje klime - to što se, drugim rečima, činilo da je prljavo (ili bar mrko), mora da nije ni bilo (ili bar ne tako grko); naprotiv, izbeljavanjem takva dva meseca ušli smo u satensku završnicu predmetne godine (1981-e) kao da se tu radilo samo i isključivo o zlatnom prekrivaču za njene srebrne mrve (*de non praejudicando*).

Mada se mora biti pošten i priznati da je, otprilike, tako nekako i bilo: tada se nije, tojest, ni moglo zamisliti da dodje do (bilo kakvog) značajnijeg finala, a da se, pritom, ne odvrne slavina zime i ne isteče pompeznost njenog starta (koliko god bila mala).

Pre nego što se završila, međjutim, ta se godina (1981-a) oglasila i jednom žućom crtom: niz merdevine pregnuća spustivši poziv za podvig - odlazak na Januarski skup u *P.-borough*, kada se (zbog zaledjenog puta) do tamo moglo doći jedino pomoću pomisli na suncokret i olakšanje izazvano tim, žumancem premazanim biljem (*de profundis*).

I stvarno, "G. E." je bio zakazao "radni miting", tojest kompanijsko predstavljanje ('prezentaciju') ciljeva i načina poslovanja za naredni period, upravo u tom mestu (u *O.*), čime se, i pored najboljih namera, u njegovu (tog mesta) pristupačnost potencijalnim 'mitingašima' (u takvo jedno doba zime) polagalo više izvesnosti nego što je to bilo realno očekivati ("s' obzirom na okolnosti").

Ali mene to nije brinulo više od opaske saobraćajca.

(*Decernens & decernatus*).

Na kraju krajeva, ni *P. (O.)* nije iza obrve od diva (mora da sam mislio dok sam završavao čitanje poziva za taj 'kongres'), sa malo više pažnje (i proporcionalne sreće) automobil se može dovesti i pred njegovu trepavicu, *dilatabilis*.

Kako ta vožnja (ceo taj put, sastanak "u trajanju od" nekoliko dana, i povratak u *T.*) pripada početku godine iza ove (o kojoj se radi), ova se godina (1981-a), do tada, imala završiti kako je najbolje umela i znala.

Što se i desilo (koliko u startu, toliko bez kraja): mesecima u dosluhu sa *R.* i *decom*, ni završena škola ni započet posao 1981. godini nisu dodali ništa što se već nije uračunavalo u njenu porciju zaslužnog sjaja, *dilucida intervalla*.

Dilutio.

* * *

(1982) I pošto je skup u *P.* došao i prošao, šta se o njemu može reći a da se ne čačka još jedna prostrta činjenica (još jedan ogoljen 'fakt'), bez ikakvih izgleda na izmenljivost ('varijabilnost') onoga što se, i odoka, vidi 'u svetlu' već dešene i, prema tome, okoštale tojest okamenjene epizode (*compactio*), sastanka smišljenog da se održi i odloži u stranu, tojest u onu večnost u kojoj ima da ostane i kopni (*compiacevole*), da se u njoj umiri i stane, smanjujući se prema pravilima uobičajenog iščeznuća, dovodeći se na prvobitnu nulu, na ono čime se zaokružavao pre nego što je bio i održan (*comodo*), sad tako dalek (i snen), praktično nepodložan ovako vidljivom pritisku da se oživi i izvede na videlo ovog sumnjivog dana (*Feb. 21, 2006*), koji je dan samo zbog toga što vidno grabi sve što se pred njim pruža, a inače je noć.

A ko po noći smišlja već obavljen (negdašnji) put?

(*Languente*).

Iz Januara te godine (1982-e) još se nekako i moglo videti do njenog Februara (ili, da kažemo, Marta), ali očekivati vidljivost sve do ove tačke zgužvane panorame (raspolućenog horizonta) predstavljalo bi (i za sigurnijeg svedoka) neskromnost punu te geografije zbrke.

Zato bih ja - da skočim do Aprila.

(*Lampyrís!*)

Kako je počeo (taj mesec potočića i karanfila) tako sam dobio nalog za (svakodnevni) odlazak u "*P. Crane*" (*N. Falls*), povodom pomenutog povezivanja *GE 1050MC* i horizontalne glodalice *PAMA* i puštanja u rad tako dobijenog sklopa, *lamellaris*.

To je put od nekih sat i po, do dva, u jednom smeru (*langsam aber sicher*) - sasvim dovoljno da preko radio aparata u automobilu saslušam vesti iz rata između *V. Britanije* i *Argentine* (oko ostrva kome se nije moglo poreći da, budući na Marsu, pripada Njenom Veličanstvu, *obligatus*), zatim se (a za promenu) pozabavivši s' par stanica miroljubivijeg, maltene lažno-klasičnog formata (mada se barokom ne može smatrati i njihov mehanički odnos prema putničkoj dosadi industrijskog heroja, *Strahanova* povampirenog pregalaštvom moje malenkosti upućene sebi, *strictissimo sensu*).

U rečenoj fabrici sam se osećao lepo. (Čak sam pogonima prolazio kao službenik kroz službu - uvek spreman za vrhunce dana, *malum necessarium*).

Valjda sam tamo odlazio (i vraćao se) mesec, mesec i po dana. Sve dok se proleće nije prevrnulo na bok (i zaspalo pri tome).

Ali, od mog spavanja ništa - upućen na dvonedeljni "kurs" u *Sch.*, *NY* (zajedno s' nekim Tomom, čijeg se prezimena više ne sećam ali se sećam da je odskakivao kada je išao prema automobilu), prvi put sam video to mesto ["ni ne sluteći" da će mi ono, deceniju i po kasnije, postati mnogo poznatije (*numerosus*) - cello se uguravši u treći deo ovog četvoroknjižja o boravišnoj konstanti lutalački

nastrojenog radnika na sebi (*nuere*), skitnice po sopstvenim uvojcima sreće, čas razbarušenim čas svedenim na atomske lokne, čas uskovitlanim čas zaspalim u krilu (uvek začušljanim na putu ka stilu)].

Ничего.

Ono čega se skoro jedinog sećam sa datog školovanja (u tom smernom mestu) u vezi je s' filmom '*Reds - Crveni*', koji smo Tom i ja (puni blage neverice pristiglih asketa) upravo u jednom od lokalnih bioskopa gledali.

Sećam se, dakle, da se (dosta pre početka filma) sala brzo punila domaćom klijentelom, publikom očito naviklom na finije prilike i kitnjastije mogućnosti domaćeg providjenja, onim tipovima ljudi, znači, koji se nikad ne moraju odgonetati više nego što to od njih zahteva njihov redni broj (broj koji čvrsto drže dok čekaju u redu za ganuto spokojstvo i doteran spas, *paralogía*), i kod kojih se ni sam pogled na okolnu situaciju i generalizovani raj ne da zamutiti prećutnim priznanjem po kome se sve ovo iz propisane dramaturgije (i ukroćene scene) može prebaciti jedino u nepropisni skeč, *paralogismós*.

Bile su to, prema tome, čitave porodice uvijene krotkim zajedništvom tih dva, ili dva i po sata (koliko je film trajao): otac, majka, baba, deda, sin i ćerka - svi sa slike s' koje grupni spokoj merka (čak i kad se, nad kamerom, usred neba punog blata otrežnjenje filmski hvata, *parēgorikós*) - čime su se omiljena predvečerja mogla samo predstaviti boljim, toliko je to doprinosilo fokusiranosti same šetnje (odlaska prema izlasku iz sebe), ustanovljavanju stvari kao tipičnih predstavnika zaokruženih celina (*par ordre*), pri čemu nije trebalo kročiti dalje od ulaza u *Proctor's Theatre*, u foajeu kupiti kokice i koka-kolu, u sali se ponašati uljudno i sa taktom (tek skinut mantil pažljivo presaviti i odložiti u krilo), ne prelaziti granice opčaranosti smislom (*raddoppiamento*), čak i kad se 1920-e godine *J. Reed* (1981-e *W. Beatty*) sa vozom Revolucije nadje u sred Centralne Azije (*Baku*), ne pomisliti da se zbog nadahnutog govora na multi-etničkom mitingu priroda ljubavnosti ima razotkriti poput kristalizovane latice uredjene smeše (*Radierung*), a kamoli dozvoliti nagloj suzi da se zacari u iskusnom oku, *raddolcendo*.

Разжаловать: gledajući *B. Warren*-a & *D. Keaton* u datim ulogama u sred mesta kao što je *Sch.*, koliko kicoški provincijalnog toliko zategnutog u samodovoljnost (koliko u jakni opuštenog toliko ukrućenog u kragni), koliko trgnutog dolaskom "*Crvenih*" toliko podleglog prolećnoj večeri punoj blagosti i ozarenja (*rallentando*), čini mi se da sam postigao surov krajnji cilj: da se virtuelnošću predstave odužim njenoj nameni, a da, pri tome, preko granice uzaludnosti ne animiram lokalno stanovništvo, terajući ga u galop umesto da nastavi kas.

(*Rapidamente*).

Utom se završiše predavanja u Istr. Centru (u *Sch.*), valjalo je naučeno primeniti, jedino je trebalo sačekati da se vidi šta će biti na svetskom prvenstvu u fudbalu, predvidjenom da se te, 1982-e godine, održi u *Italiji*.

Ranimer.

Pošto je *R.* sa *B.* i *S.* bila otišla na mesec dana u Beograd, to sam prvenstvo gledao svuda osim u stanu. Najčešće bi se dešavalo da uspem da podstaknem još dvojicu, trojicu iz preduzeća da, za vreme ručka, odemo u obližnji tržišni centar

i u nekoj od robnih kuća (punih televizora kao bolest pega) odgledamo bar po jednu utakmicu (*sans-gêne*); vikendom sam odlazio do G., budući da je i njegova porodica bila otišla tog leta - fudbal nam ga je (to "dugo, toplo leto", *sancta simplicitas*) zakotrljao prema jeseni samim činom svog zaokruženja.

Scadenza.

Sa finalem, došla je i ona (jesen puna povratka i šljiva, iako ih, ovih zadnjih, ovde ima manje nego onog prvog - povratka - u startu), ko se našao na pobedničkom postolju već je morao da se (ispod kišobrana) uspokojava sa pravedničkim gnevom (zar da se, zaboga, sve završi sa prolaskom kroz cilj!), dok se stvari nisu svele na uljudnost mnoštva (i sve se vratilo u tačkice proputovanja, *tardando*).

[R., B., i S. su već odavno bili došli, deci sam kupio igračke u istom trenutku (i R.-i su se svidele - istovremenost poteza pred nastupajućom smenom, *tasto solo*): i u tom Septembru trebalo je biti oran i skočiti do Oktobra, dokučiti neprekidnost vansezonskog sna (i Novembar i Decembar već su bili pristali na prevršenost dna), nije tu imalo šta da se taktizira, *temperare*].

Ali ko će biti pametan i sagledati sve to malim belim okom?

(Dok se, za to vreme, pogled teši skokom, *tempestozo*).

Tarnkappe: proticanje kao samom sebi senka (ni u belilu se sa crnim ne cenjka).

Veliki delovi te jeseni meni su, ionako, bili dobro došli da "skratim vreme" do odlaska na *IEEE-Iecon'82*.

Tako da nisam ništa gubio prolaskom kroz sve one (prethodne) nedelje 10-og i 11-og meseca takve jedne godine (1982-e), pune nejednakih dvanaestina - meseci isečenih na njenom mitingaškom panju - zaogrute još jednom, ovom prilikom konferencijaškom dvanaestinom (kao nebeskom lakoćom trasiranim putem).

U P. Alto sam, tim povodom i na takav, vazdušasti način (*sulla tastiera*), stigao (može se slobodno reći) ni rano ni kasno, negde oko polovine života, možda i malo naherentiji, doduše, ali zar treba tražiti dlaku u jajetu kada se ovo prepolovljava na pile i petla (pile da ode, pevac da dodje - i to otkukuriče, *tardo*).

Elem (apropos Konferencije) *El Camino Real* je ulica dugačka ko' put izmedju P. A. i S. F. - produžavajući se kao vrat iz dinosaurusu, tojest dovodeći onog ko se po njoj (kao po nesigurnom sećanju) zaputio ka odavno zaboravljenom cilju, na takav neki (mastodontski) način se i gasi: kljovom o kljovu lupivši pred ždreloom sledećeg puta, o onom tada posvedočivši na način dobro svarenog cilja, *ubiquitas*.

Tom sam se ulicom, dakle, upućivao iz jednog od tih mesta ka drugom, nakon slušanja C., S., N., & Y. u ortodoksnom 'lokalu' S. F.-a prebacujući se prema hotelu u P. A. kao bumerang plavkastim autobusom punim radničke klase nesvesne uloge koja se i mogla naslutiti u uglovima njenih (*Meksičkih*) očiju i nije (uvea), ali koja je sve više imala zagolicati taj pustolovni duh krstarenja sobom prema pomirljivosti stranačkih noći u takvom jednom "miljeu".

Jer samo na taj način, na način dobro predjenog puta (kanalisanog hodom izmedju kanonskih godina o kojima se radi ovde, *Urlaub*), mogla se, pri kraju te, 1982. godine, istaći kandidatura za 1983-u, godinu koja se, ionako, imala preći dvaput više: da bi se, nakon što sam ga izgubio u "G. E.", posao našao drugde, i da se rodi M.

Fac totum.

* * *

(1983) Inače, ko bi rekao da smo došli do 1983-e: tako je sve bilo pustilo rogove kao puž pred kućicom sreće - ne mičući iz leda Decembra (iz obloga univerzalizma ne izlazeći ni u šta veće), po običaju zanemarujući Januar, Februar, Mart (žutilo njegovo puštajući da ga do kraja obleće, *adstans*), tek u Aprilu ako se desilo da smo zamislili cveće {verovatno se šetajući iz zime u proleće, skoro se obistinjujući kroz takvo umeće [makar i ono koje niko neće, na primer imelu (*Viscum album*), ražuhu (*Majski cvet*), tojest maginju, neven, jagliku, glog]}.

Čime dodjosmo do Maja, i ponovnog puta u *Sch.*, NY, gde sam, kao i prethodne godine (*ad normam*), u "G. E." školi dve nedelje proveo kao u bikonkavnosti jedne - do kraja izdubljene večitim početkom (ponavljanjem puta po merilima "struke" / opažanjem sporednosti iz prve ruke, *ad litteram*).

Znam samo da je, tog Maja, u tom mestu (koliko ponovljenom toliko pripremljenom, kao što znamo, za onaj dolazak u njega po treći, "jubilarni" put, čitavih dvanaest godina kasnije) bilo toliko vruće da se asfalt po njegovim ulicama topio i na sam znak nailaska kakvog fizičkog tela na njihove smolaste prekrivače (podzemnih duhova i ala - *a vista*), mada se nije moglo reći da se, i istopljen, odricao osnovne uloge bitumenskog plašta, naročito zgodnog da nadkrili zapaljen centar tako shvaćene planete - lopte pune zakona o slobodnom padu (složenih u *Bücherschrank* ko' muve u hladu).

Ali, to je bila tek polovina svega (tek smo do Juna došli).

Agéraos.

Agenda: tog leta ne mogu da se setim jasno - čak i ako mu se trag nije zameo opsenarstvom, ko je u stanju da pregleda prolećnu kartoteku a da se ne nadnese nad rastuće Sunce (prvom nebu pavši pod zlatne vrhunce, *ab initio*).

Znam samo da mi je baba po majci (*Slavka*) umrla na njegovom kraju ("koncem" Avgusta, kada se sve, ionako, istopilo u ustima predanja - prešlo na onu stranu uvoštenog sveznanja, *a dirittura*).

Kako "nesreća nikad ne dolazi sama" - u Septembru mi se "ugasilo radno mesto" (dobijem otkaz u "G. E.", "prostim" rečima).

(*Ademptio*).

[Tom delu industrije tada je "išlo teško" - objašnjavali su šefovi rečitošću donesenom sa druge planete, sami, očigledno, ne pripadajući "tom delu industrije", mada se mora biti pošten i reći kako ni njima nije bilo lako, trebalo je, iz oseke, dočekati plimu (i po njoj otplivati u sopstveni pomen, *adi*)].

Iako se to nije kosilo sa opštim zakonima meteža i pometnje [nisam li bio pomenuo čitavu sedmicu sastančenja i govorancija održanih u nekom hotelu u P. samo dvadeset meseci pre toga, a u slavu (za unapredjenje) datog preduzeća, *ad ratificandum*], moglo je baš malo i da sačeka - B. je taman kretao u prvi razred osnovne škole, i bukvalno se desilo da sam tog, njegovog prvog dana u "Jesse K."

zgradi, dobivši "razrešenje", imao da ga sačekam sa takvom veću na raskrsnici ulica *Davenp. & Bay* [gde se dotična škola nalazila već 150 godina, upravo proslavljajući rečenu godišnjicu prigodnom paradom nastavnog osoblja i relaksiranih djaka (školski časovi još nisu bili počeli *ad perpetuam memoriam*)], što sam izveo tako da se mogao dobiti utisak o kontinuiranom maršu - ne prekidajući tu decu u hodu prema *Bloor-u*, tek tu se (sa *R., B., i S.*) domogavši kratkotrajne slobode (*act gratui*).

Jer, valjalo je (već od sutra) od te tačke krenuti ka drugoj, "zaposlenijoj" i "boljoj" (*Aktentasche & actus*), makar koliko da se ta vrsta asociranja pokaz(iv)ala privremenom i trošnom, i svi znaci periodičnosti govorili suprotno ili sa sumnjom (u pravoj liniji uspenja nalazeći tek stepenik na gore, tako se obrevši pred onim na dole), ne odlažući, doduše, motoričku aktivnost, *bellum internecinum*.

I, pošto se početkom Oktobra u *Milw., WI*, održavala "strukovna" konferencija i ovako i onako, "zapucam" kolima do tamo, "odsednem" u hotelu "*R. Carp.*".

("Čudo jedno" kako se čovek seća bezvrednih detalja, zaboravljajući, pritom, ono što ga je nakljukalo odbijenim zvukom i reflektovanom slikom - samog sebe pre ovoga sada, *bellum omnium contra omnes*).

Kako došao - tako otišao, međjutim.

(*Alter ego*).

Jeste da sam na datom skupu video potencijalne zapošljivače (s' par njih i razgovarao), ali je "na tome i ostalo".

Što, ustvari, i nije "poenta" ovako sklepane "avanture" - budući da je (ispalo da je) to bio prolazak autoputem pored *K.*, mesta u *WI* kraj kog *I-94* prolazi kao kičma pored zadnjeg, dvanaestog rebra (*anaplērōsis*), na isti način se i dodirujući - nikako.

(Mada se, nešto kasnije, ispostavilo da nije baš tako: s' lokalnim drumom *br. 50* - *sedamdesetpeta ulica* - i te kako se lepo to rebro može uglaviti u tu kičmu, à *la bonne heure*).

Vrativši se u *T.*, posao sam i nastavio da tražim i nisam: toliko opasnosti na svakom koraku ionako se ne bi moglo odagnati jednim zgodnim zaposlenjem [mada bi se dalo zavarati pregalaštvom svica - svetleti po svaku cenu (svetleti i kad dani venu)].

("In the article of danger, it is as reputable to elude an enemy as to defeat one - U poglavlju (ljudskog života) koje se odnosi na opasnost, zavarati neprijatelja ceni se koliko i pobediti ga", Broome).

Početkom Decembra, konačno, nadjem oglas u 'stručnom glasilu' ("*IEEE-Spectr.*") za (docentsko) mesto na *UW*, i to gde? - u *K!*

Apo-krínomai.

Javim se, pozovu me na razgovor, sednem u avion, međjutim, umesto u *Či.* sletesmo

u *Sinsinati* - snežna bura je učinila da se na odredištu pojavim u kasnu noć umesto u podne.

Applicants.

(To što od *Či.* do *K.* ima više od 60 milja, stvar nije značajno pogoršalo, naprotiv - sedeći u dobro zagrejanim kolima *T. F.*-a, predsedavajućeg konkursne komisije koji me je dočekaao na *O' H.* aerodromu, bio sam se opustio jer smo sneg prosecali časkajući o letu: *aponía*).

Sve u svemu, to je dobro prošlo (u Januaru me je *T. F.* pozvao telefonom; *UW* mi je ponudio posao, ja sam ga prihvatio, *apporte*).

Samo što sam se vratio, rodila se *M.*

[Čak je moglo da se desi da se ne vratim na vreme, medjutim i *M.* je "kasnila" (umesto 8. *Decembra* trebala je da se rodi 5-og. A ja dodjoh 6-og, sve zbog onog snega)].

Više nije bilo šale: kad vam se rodi treće dete, i sami se utrostručujete - do treće obale.

Naročito ako je to *M.* - blesnula kao priobalje.

Arioso.

* * *

(1984) Kako se rodila M., tako je počela Olimpijada. (Zimska, u S.)

Prachtstück!

Pošto je za posao u K., WI, trebalo dobiti *preseljenička* dokumenta (za šta je "nadležan" bio i na čemu je radio zapošljivač, UW), i kako je takav jedan proces imao mesecima da traje [ощутительный: iz "statusa" iseljenika izvesti "status" preseljenika nije mala stvar ni za visprenije administracije (*haben Sie Ihren Ausweis bei sich?*)], valjalo je, u medjuvremenu, naći kakvo drugo zaposlenje, što se (imajući u vidu "ciču-zimu" po kojoj je teško bilo i badavadisati a kamoli zaposliti se) svelo (u slučaju o kome je reč, *ей-богу!*) na gledanje TV prenosa pomenutih Igara, i to tako što bih M. uspavao, zvuk iz televizora smanjio do jedva čujnog da je ne probudim, i onda i sam, zureći u sve bledju sliku, izbledeo, dočekavši jutro s' istim takvim, nerešenim rezultatom (*von der Form her*) - niti se ta beba (iako čigra) dala za te igre zainteresovati, niti sam ja zapamtio išta od onoga što sam gledao.

Успокоение.

Pa ipak, ko bi se nama mogao smejati što smo se uozbiljili pred spektaklom [i zaledjenog ga odložili (taj uopšten kič) sa ekrana vrline]?

"Such is the world's great harmony that springs / From union, order, full consent of things - Takav je sklad, ta harmonija sveta što izvire / Iz savezništva, reda, potpune uklopljenosti stvari", A. Pope.

Nije prošlo dugo doduše (a i Olimpijada se bila završila), javim se na oglas u novinama i dobijem posao u "G. I."

("Od nečega se mora živeti", *da bin ich*).

Dotični posao, sam po sebi, i bio je dobar (praksa projektovanja realnija je od njegove teorije) i nije (teorija projektovanja idealnija je od njegove prakse), ali čemu bi služilo biti "maliciozan" kada se proleće "osećalo na svakom koraku".

(*Depuis quand attendez-vous?*)

Što će reći da se nije imalo kud od povetarca s' mirte (da se *Myrtus communis* ne bi oglasio treskom, dovoljno je da ga pomiluje oko).

(Ispod trepavica vetra da zasuzi duboko).

Na taj sam posao (u "G. I.") išao podzemnom železnicom i autobusom, jer smo bili ostali bez automobile (*lo stretto necessario*).

[I kasnije, kada smo kupili polovni "LTD-II" (*queste cose si dimenticano facilmente*), češće sam išao gradskim prevozom - osim što je to bila jedinstvena prilika (nikada mi, ni pre ni posle, "radno mesto" nije bilo na tako "pristojnoj" daljini - samo 25 km, otprilike, naravno u jednom smeru), valjda me

je mrzelo da po toj vrsti ulica više stojim nego što se vozim (ako ne baš u mafijaškom, to se preduzeće nalazilo u komplikovanom kraju - kraju isprepletanom (poput one mirte) uglačanim listovima zimzeleni kao što je *Vinca minor*, pa i *Lysimachia nummularia* (bilo beličastog bilo ljubičastog cveta), ali zato uglavljenom zacrnjenim, mirisavim bobicama ispod poletnijih arija, *ins Einzelne gehen*].

Pri čemu me je, znači, na takvom jednom putu (na posao / s' posla), na tački na kojoj sam u dati autobus ulazio tojest iz njega izlazio, ustvari sačekivalo jedno drugo drvo - sa ove strane sećanja najverovatnije topola, tojest jablan, tojest *Populus alba* (ili srebrni, ili crni, ili balsamski, ili sivi), sem ako to nije bila jasika.

Bilo šta, drugim rečima, što je visoko i raste brzo i ima sitno lišće i meku celulozu, ali se, inače, ne može razlikovati jedno od drugog ma koliko se nadnosilo nad čoveka koji se menja iz dana u dan postajući sve više ovaj od sad, *теневој*.

ТЕНИСТЫЙ.

Pod takvim sam se drvetom snebivao, eto, misleći da li će autobus ikada da se pojavi obasjan zracima poverenja (makar i s' oznakom *ignis et aquuae interdictio*), smatrajući da svako vreme ima vozilo na koje računa i da je samo pitanje pogona kada će da se pojavi iza čoška (da je samo problem goriva kada će da se zapali u mašnu, *heus!*), uvezujući osenčenost misli, prema tome, pantljikom opredmečenja [najezdu večite sumnje obuzdavajući predenjem dizel motora (*harmonia*)], ne oglašavajući se više nego što je potrebno da bi se dobila pažnja, i on sam (predmetni autobus) stao na radost jedinog putnika.

Jer, tako je najčešće i bilo: sem mene niti se tu neko ukrcavao niti iskrcavao, čak je i dan (na tom gustom mestu - raskrupnjanom drvetu pod bradatom kapom) otpočinjao tojest završavao se (u zavisnosti od toga da li sam dolazio ili odlazio, *faire le tour de*) kao solista u izmaglici nota: poskakujući ovamo onamo kada se one rasprše u muk, *à tort et à travers*.

U "G. I." sam (zašto da se lažemo) konstruisao uređaj za napajanje satelitskog prijemnika po (za ono vreme) relativno egzotičnoj metodi (*SMPS*), ali sam se više trudio da sve to prodje.

(Što znači da sam se, kad sam sve to završio, pravio da sve to traje, *à titre privé*).

Za vreme pauze za ručak, tako, odlazio sam na sat, sat i po, na neku klupu na kojoj sam, nakon sendviča i voća, čitao "N." i "Pol." - novine koje (kao ni druge) dugo već ne mogu da čitam (*abschaffen*) - da bih se, posle tako solidne promene teme, vratio prvobitnoj, uputivši se prema preduzeću ulicom kojom sam na ovo mesto u sjajno podne sav zapet došao bez trunke sumnje (*все кончилось хорошо*), ali koja se, sada, na isti takav način imala prevaliti u nazad, pokraj, i dalje, uglavnom niže-staleških, mada, ponekad, i nešto gordijih primera pretežno urednih kuća i istih takvih, veoma sredjenih bašti, doduše sa retko kojim ljudskim bićem u njima ali šta se (u tom smislu) i moglo očekivati u uslovima savršene opsednutosti nadolazećim prolećem i, odmah zatim, dominirajućim letom, dobima, tojest, koja ni sama nisu u stanju da se obuzdaju a da se, pritom, od njih očekuje da ne samo podstaknu nego i prikažu sve druge

učesnike (kroz odgovarajuće prilike) u takvim mojim izlascima u idilični čas, *allí arriba*.

("In former days a country life / Was blandish'd by perpetual spring - U onim danima život u prirodi / Bio je zamaman kao večito proleće", *Cooper*,

&

"Like the bountiful season bland - Kao obilno doba pun melema", *Tennyson*).

Soré wa sore toshite.

Utom dodjoše Olimpijske Igre u *L. A.* i ja povedoh *B.-a* da kupimo televizor u boji (da nam onaj mali, crno-beli *TV* aparat, preko koga smo gledali Zimsku Olimpijadu nekoliko meseci pre toga, ne pokvari utisak nadolazećih šara, *alla fin fine*).

Ko je kako na tim Igrama prošao (ko je prošao ovako a ko onako), niti mogu da se setim niti je važno, pa ipak - kroz iste (*TV*) boje propušteni (*ci siamo!*), ti su se rezultati (još u katodnoj cevi) na isti ekran usmerili: sebe same projektovavši u vrzino kolo, sve drugo u prateću promenadu, *переполох*.

[Šta se, uostalom, od jednih Olimpijskih Igara i može očekivati, bile one letnje ili zimske, tada se više naslućivalo nego znalo - što, naravno, onoga ko *nije znao* nije oslobadjalo doprinosa onoj promenadi (*через день*) - mada se naknadnim saznanjem (videti uopšten uvid u prirodu takozvanih modernih Olimpijada i u segmentu *XXI* naslovnog teksta ove, druge sveske, i u sveskama *III* i *IV* ovog četvoroknjižja o *IGRI*) takva jedna stvar u svakom slučaju neće ugroziti više nego Igranka za hiljadu na koju ne dodje jedan.

Wo ist er hin?].

Kako svaka igra prodje, medjutim, osim *prozodijske* - ovom se naša pesma nastavila gde je stala.

(Hin und zurück).

Čime smo došli do nejasne jeseni te, 1984-e godine, nejasne zato što mi ni danas nije jasno kud se ta beše dela kad se sve drugo bilo dozvalo pameti (*auf meine Bitte hin*), nastavši na ustaljeniji način (*die ganze Nacht durch*), prosto se utopivši u podrazumevanu "distanču" (poput kakve kosmičke sonde!), a ne kao ona (ta jesen tavana), što se raspremila sve do ovde (potpuno tiha i sasvim ravna, *αμεσως*).

("Ere dim night had disencumbered Heaven - Pre nego što se tamna noć ratosiljala Nebesa", *Milton*).

Šta je bilo posle tog Septembra, ako ne Oktobar, Novembar, i sve te (s' mene pa na uštap) smene, dok nije došao Decembar - i završila se i ona: godina cirkuskog slona (1984-a, ta Olimpijska bombona).

Qualunque cosa succeda.

* * *

(1985: U.S. '85 - '92) Eh ta, 1985-a!

Još 15 godina ima vek da traje a ona se pravi kao da to nije dosta (kao da joj to smeta).

(Kao da joj još *Milton* nije saopštio: "Its failing, while its faith to me remains, I would conceal - Sve dok joj privrženost traje, pad bih joj prikrrio").

Оказия.

A bila nam je privržena (ta godina) - čak smo se i razbaškarili bili u njoj [kao *monosaharidi* u složenim ugljenim hidratima - *polisaharidima* - čiji molekuli mogu da sadrže i po deset molekula onih prvih (dok je nas bilo samo pet)].

Tatsächlich!

Pritom, počela je (ta, 1985. godina) kao i sve druge (*wie du siehst*) - tipičnom *polimatijom* (velikom učenošću) o malim stvarima, dok se ove nisu istrgle iz savezništva s' čudom (i otisnule se niz vijugavo vreme, *tutt'a un tratto*).

("See how this river comes me cranking in - Vidiš li kako mi ova reka prilazi uvijajući se", W. Shakespeare).

Što znači da je, posle Januara, već u Februaru mogao da se promeni ugao i godina (u pitanju) se zavije oko malog prsta.

Mada nije imalo potrebe za tako drastičnim promenama toka - dovoljno je bilo što se, kako god da se uzme, svaki takav nanos sati [časova, nedelja, godišnjih doba (rustičnih odlika vlati)] dovodio tamo gde je trebao da dodje: ispred nove ispranosti starog (bivša objavljenost uzeta u večiti zalog).

(Lo sanno tutti).

Tog Januara, dakle, stvari su se i dalje iskrile po starom (bljesnuvši tu i tamo nije automatski značilo da su se privolele operacijskom rezu), moglo se samo zamišljati kako bi sve to izgledalo da nije bilo zime.

[Možda bi (stvari u pitanju, pomislio bi čovek, *onáji kotò wo suru*) tada uzele da odzvanjaju kao *Besteck*, a možda ni to, tek mali pucanj prstom ako bi se čuo (ulovljen uhom gurmanskog posmatrača), i dva, tri otkucaja kanonskih časova sa vremenskog obarača (nanišanjenost kao interval između opuštenosti i cilja kada se uglača, *ils sont très liés*)].

Verovatno je taj Januar zaslužio svoj Februar a ovaj Mart i tako dalje, ali se ni tu ne bi moglo otići u neku daljinu a da se ne dobaci do sebe - što znači da je i tada na vlasti bio *causa finalis* (ionako se svo to smenjivanje, u sred zime, nije računalo u evoluciju spolja).

Da li ćemo se mi dozvati pameti i iz zimskih meseci izvući somotske senke, drugo je pitanje (čak i ako je kasno); ono što se računa ulazi ubrzo (makar i opasno) u preostalo stanje (kao u jedino jasno), *prefabricado*.

A šta je preostalo od tih, prvih meseci 1985-e, ako ne ono što su ih, upravo oni, dokotrljali do Aprila, Maja, Juna (da pomenemo samo tri prva člana polivalentnog nastupa te vrste struna) - što će reći *rad, rad, i samo rad* (uz poneku neobaveznost tipa didaktičke nagrade), *rad* u "G. I.", *rad* u glavi, *rad* u velikim centrima moći kao rezultat oponašanja smanjenih ljudi u trenucima večite noći (originalnosti hrčka, temeljnih subjekata sopstvenih čudi): pojavnost kojoj se nije moglo prigovoriti da se istrгла iz zagrljaja suštine, *не от мира серо*.

(*Primavera*).

Medjutim, u Junu planem i dam otkaz [u preduzeću je bio neki *Rumun*, i, poput svakog takvog radosnog vesnika sebe ovde (*alle Menschen sind gleich*), kad god je pio kafu šef ga je terao iz kafeterije da se vrati projektu, dok jednog dana nije preterao i izazvao me da ostavku učinim neopozivom u znak saosećanja sa nepravdom nanetom tim putem gonjenoj zveril] - potez taktički zasnovan na ubedjenju da ćemo (svih pet, *R., B., S., M.*, i moja malenkost kao "podnosilac zahteva") sledeće nedelje dobiti dozvole i uverenja za preseljenje u *K., WI*, "što se pokazalo tačnim".

[Lepo je posle kazala *R.*: "A šta da nije (se pokazalo tačnim)?" "U datom slučaju to je akademsko pitanje", bio je mogući odgovor. (Jer - pokazalo se). Eto kako svaka šansa dodje sebi posle transa, *a passo d'uomo*].

Ostalo je spakovati se i otići.

Pre toga, medjutim, sednem u onaj plavi "Ford" i krenem da nadjem smeštaj za porodicu.

Već kod *Kembridža* "zariba" kaiš izmedju motora i klima uredjaja; srećom, imao sam nož, isečem ga.

Ali (prevalivši pola puta, dotle stigoh u *MI*), otpade auspuh - nekako se dovezem do prvog izlaza sa autoputa, u lokalnoj radionici stave novi, *gibt es einen Gott?*

Doduše, posle je sve išlo "kao po loju" (jedva sam se zaustavio gde je trebalo, *δεξια*).

U jednom hotelu/motelu, na samom ulazu u *K.*, uzmem sobu za dve noći (*Δωμάτιο νομμερο τρακοσια εικοσι*), moralo se delovati trezveno i brzo (*Ελατε απο'δω παρακαλω*): u toku sutrašnjeg dana naći osunčano boravište/bazu (nikakav napor u tako suncokretnom mestu), u sledeće jutro krenuti u nazad (dodvoriti se podvigu pomazivši mu krestu), *fino a nuovo ordine*.

Tako i bi; po povratku u *T.* ostalo je da se samo najmi kamion, ubaci nameštaj, i preseli.

(*Senso dell' orientamento*).

Deca i R. su došli dan kasnije, avionom.

Odmah se navikavši na izvikanost uopštenosti (*in genere*), sišli smo na obalu jezera (M.) da bi ga prešli suvislim pogledom (lakim potezom) iskusnog generaliste.

(Bila je sredina leta, ničemu preduzimljivijem nije se moglo nadati, в этом и дело).

Uživali smo celo to leto u smislu da se nijednoj njegovoj čari nismo predali bez entuzijazma (iako sam morao pet nedelja da držim ubrzana predavanja iz elektromagnetike, *yakúsoku no jikán ni*).

Ali prodje leto, dodje jesen, *tònikaku*.

"Leaves have their time to fall / And flowers to whither at the north wind's breath - Postoji vreme za lišće da pada / I cvetovi da venu pod (prvim) dahom severca", *Hemans*.

Već u Septembru, dakle, trebalo se pomiriti sa onim što će doći posle njega (*nànika miémasù ka?*), a što se nikako nije moglo otaljati bez nužnog utopljenja i redovne nege [Oktobar (pa i Novembar) još kako tako, ali od Decembra do Marta ni manje ozvučenosti ni veće zaledjenosti (ko' žalac nasušnog) starta, sonornost bačena (zatim izvučena) na obalu sezonskog škarta (*Sie wissen doch, wie das ist*)], nešto kao *Nižje Zemsko* (Holandija), stalno u borbi za sledeće parče (*geografsko i endemsko*):

"A tract of land (*Holland*) snatched from an element perpetually reclaiming its prior occupancy - Pojas zemlje (*Nizozemska*) ugrabljen od jednog elementa što večito iznova zahvata prethodni posed", *Coxe*.

Sa početkom semestra (u Septembru, zna se) nije se, doduše, moglo igrati: počela su predavanja [predajući, čovek najbolje uči kako da se, iz toga o čemu govori (*es geht darum, das...*), izvuče na stranu i odatle, kao ispod krila od jastreba (punog sumnje teške), gleda kud će ovaj da zamahne da se ne bi obrušio na dole - i sa sobom povukao i njega (tako mudrog do sledeće greške, *cremig*)].

Da kann man nichts machen: školski dani su uvek začinjani igrom - sa ove ili one strane katedre.

Da bi se i završili tako, Decembarski se zavrteviši pred praznik (snega i leda, njihove zvonjave jedre).

Что прошло, то прошло (das dürfen Sie mir glauben).

* * *

(1986) Te je godine već u Januaru eksplodirala kapsula s' astronautima ("Challenger"), da bi moglo da se pomisli na neki "fer" početak.

(*Make-up-Entferner*).

Istina, posle Januara došli su meseci sad puni toplog zaborava (i mekanog vresa), ali se (u ono vreme) znalo da će (kad tad) i njih da zameni izvesna uzvitlanost načela (temeljnost do nebesa), makar se ne najavila sa više od dva, tri vrela (obično podzemna i uvek rešena, za taj dan, suvišnih kapljica - minijaturnih strela), nekakav preokret, tojest, koji se imao obistinuti u izbočenosti okolnog predela, *videre licet*.

"These are the specters the understanding raises to itself, to flatter its own laziness - Ovo su utvare što razumevanje ih izdiže do sebe, ne bi li laskalo sopstvenoj lenjivosti", Locke.

Bilo je tu tri (ili četiri) predmeta s' kojima sam ispunio *predavački san*, pardon, plan tog tako jedrog (prolećnog) semestra (to niko ne može da spori), ali se, i pored njih (tačnije, zajedno s' njima) svuda tuda provlačila i jedna crta uopštenosti protoka "kao takvog", izvesna sveprisutnost onoga čemu se ide (rasprostranjenost u smislu plovnosti, njen glatki tok, *schöner denn je*), kao kada se, prijanjanjem uz sebe, dodje do one (ciljne) amebe (jedine putničke potrebe), *immer aufgeregter*.

Ali, kako se "gradivo" bližilo kraju, imali smo da se okrenemo dokolici leta.

(*Наколка*).

(Da li će, ikad, da zablješti taj komad sveta? - pitali smo se, doduše, mada smo gledali i da ne zaostanemo u takvoj jednoj primernoj uzdržanosti pred *novim starim*).

Soré wa sore toshite: dodje April (šta sve u njemu nije zazvonilo, a opet, na odjek se čekalo sve do Maja), u Maju je, prema tome, (osim reverberacije Aprila) moglo da se očekuje kako će Juni da ga iskruni i razveje niz putokaze Jula (*en l' air*), da se mi nismo spremili i, "presekavši neizvesnost", svih pet (prvi i jedini put) krajem Juna JAT-om došli u B.

("Ope the sacred source of sympathetic tears - Otvoriti sveti izvor saosećajnih suza", Gray).

U B. ko' u B. (*tanóshikàtta né?*): ista priča već dva milenij(um)a, pa ipak podrhtava u svakodnevnom rezultatu (odvijajući se, svo vreme, po pravilima navijačkog žreba - da li izabrati kestenjasti odraz jutra, ili se odlučiti za podne otvrđnuto crvenom kedrovinom kao cigarete kutijom *Cedrela australis*).

Niko da se zabrine ni za trenutak. ("Master, carest thou not that we perish? - Gospodaru, ne brineš li da ćemo nestati?", *Mark iv. 38.*)

Sa druge strane, i to se leto bilo odužilo preko svake mere [taman se bilo završilo 13. Svetsko prvenstvo u fudbalu (*Meksiko*)], ko bi (u njemu) još našao razlog da se usredsredjuje na fraktale (*veamos el partido en la tele*)?

Doduše, u toku celog tog boravka tamo, rasparčanost obistinjenja (parcijalnost pra-uverenja) "učinila je" da, na nekoliko dana, odemo do (rogozne) *Istre* - boksitna zaprašnost stvari uvek se tako ispostavi (*affretoso*) - samo doći s' *Π.*-skog aerodroma autobusom u grad bilo je dovoljno da se (bilo je rano pre podne) i zakasnelost ovekoveči u smislu tranzitnog nadahnuća (*schietto*).

(Tranzitno nadahnuće:

"Dim with the mist of the years, gray flits the shade of power - Osenčeno maglama godina, sivilo se iseljava iz senke snage", Byron).

Tako smo, povratkom u *K.*, mogli bar da se nadišemo koprene sećanja na punovažnost trenutka, *отклик*.

Zatim je leto prešlo u jesen (*отлет*) i sve se preobratiло u ono što je jedva čekalo da se okači pod Septembarsko krilo, *отовсюду*.

[Poput mašine za upredanje (*doubleuse*), čulo se samo vlaknasto bilo nebeske šine - sve redjeg zraka Sunca iz tmine (sve manje fokusiranog na Avgustovsko tkanje), *букашка*].

Вдруг: deca kroz škole (odrasli ni to), vreme kroz stvari (vremensko dleto), i jedna mala čigra (gle: iskrunjenost joj igra) - sve se to odigravalo (te jeseni, 1986-e) na način dobro sastavljenog i, zatim, pažljivo raščlanjenog teksta o ukupnom ušću i elementima tako dobijenog sliva (*αφιξεις*), kao da se žuta boja patine overava zlatnom, tojest kao da dragocenost doba ne proizilazi iz rečene protočnosti (suma iz elementarnosti, konvolucija iz kicoške lokne, *unten am Fluss*), a to što se radi o jeseni samo dodaje na slutnju o aromi (samo se silogistički širi: da je $A = B$ dobija se iz $A = C$ i $B = C$, gde $A = \text{Jesen}$, $B = \text{Miris jeseni}$, $C = \text{Osećanje doba uključujući aromatičnost}$, *was mich anbelangt*).

Mi baso su ciò che ho visto: *M.* je, tog Septembra dakle, krenula u predškolsku ustanovu ("pri" *UW*), *S.* i *B.* u 1. tojest 4. razred osnovne škole (originalno zvane "*Sunnyside*", kasnije jedva "*Grevenow*"), odrasli ni to, vreme kroz stvari (vremensko dleto), i jedna mala čigra (gle: iskrunjenost joj igra) - kako je već rečeno i kako se i desilo jer se, pri tome, suviše žuta boja patine ipak overila zlatnom (*an der Wand*), i dragocenost doba proizašla iz rečene protočnosti kao suma iz elementarnosti, konvolucija iz kicoške lokne (uvijenost iz pomodnosti - gde god da pogled skokne, *an die sem Ort*).

("Then sit again, and sigh, and glance - Ponovo zatim sedi, uzdahni, pogledom skokni", *Suckling*).

Eto kako se vidi (sa ovog razdaljenja), cela ta serija slika (kroz sva ta pokoljenja).

("In one long, glassy, spectral stare / The enlarging eye is fastened there - Tim dugim, staklastim, sablasnim pogledom / To oko što uvećava pričvršćava se tamo", *Whittier*).

Već u Oktobru, međutim, bilo je došlo do naviknutosti ("rutinizacije") svih ovih predjašnjih (koliko) stanja (toliko) i radnji, uključujući predškolsko-školsko-vanškolsko utvrđivanje smisla metodom napretka (progresivnošću samom po sebi, u smislu ispoljavanja poželjnog smera "u moru pogrešnih shvatanja i stalnih zabluda" mogućeg bonvivana), što nije ostalo bez uticaja na veseljaštvo i slično, *en fin de compte*.

Uostalom, ko bi se nadao da će, posle upečatljivih godina svrhe (*в два раза больше*), i obične (godine) da se oglase kao da ništa nije bilo (*nànika miémasù ka?*), kao da se ne čeka i na potvrđivanje forme, makar se ova zaogrнула krznom (i prestala da drhti zbog neodgovarajućeg 'filca', pardon, stila).

Ignoramus et ignorabimus.

Impavidi progrediamur - odlučismo stoga (ne udovoljavajući toliko *Ernstu Hekelu* koliko *Emilu Di Boa-Rejmonu* pobjegavši ispred nosa, u sred tako značajnog posla).

"I have purposed it, I will also do it - To sam sebi postavio za cilj, to ću i uraditi" (*Isa. xvi. 11.*), drugim rečima, nije bilo samo odobravanje prolaska kroz tu (tako obećavajuću) jesen 1986-e, već i krajnji zahvat njene tople kiše - *dictum de omni et nullo*.

Ostali su bili, znači, Novembar i Decembar.

(*Бюрократизм & книга Бытия*).

Novembar se rastegao ("odavde do večnosti"), Decembar mu reči sprao - na kraju bi se sve to svelo na "pričam ti priču", da se, kao i uvek u takvim prilikama, tu nije radilo o parčićima *hrizografske istine* (istine slikanja/pisanja zlatom) sve kraćih zalazaka Sunca, te tako sve dužih sumnji u pogledu njegovih izlazaka, što se, kako god da se pogleda, izdvojilo u smislu kopnjenja jednog na ostacima drugog (*в двадцатом веке*), tako da ni od rečene priče nije ostalo više od istopljenog vremena na obroncima sećanja (*rurù wo mamórù*) - praktično, tek ova kap iz nekadašnjeg roja (iako se ne bi moglo reći da su sve one - strelaste iskrice tadašnjeg stanja - zgasle bez obzira na akt proticanja, *den ganzen Tag / die ganze Nacht*).

"Not a dart fell woundless there - Ni jedna strelica ne pade tamo tek tako", *Southey*.

I taman da se završi i ta jesen [i proteknu zadnji zraci zaledjenog svetla (kao Mesec nadole istresen)], kad videsmo jedan lepi "plac" koji je prodavala nekakva šnajderka (*смотреть в окно*), na čemu je, naravno, i ostalo; digavši kredit za komad ledine čovek bi se samo zarobio - mora da smo pomislili odlazeći, sa decom, prema braon kući koju sam, ono ranije, bio iznajmio (*eines Tages bemerkte ich...*), i u kojoj smo se osećali kao kod kuće (govoreći *fiat justitia, pereat mundus*, *как ни в чем не бывало*).

* * *

(1987) A u hiljadu devetsto osamdeset i sedmoj - sve sam cvetić do cvetića (jedan drugom kaže *nemoj da mi smetaš Suncu, nemoj!*), toliko se to bilo razgranalo u vrstu simšira pod navedenom zvezdom.

[Toliko se bilo uzidalo u pomenutu vrstu ograde od sveta (ni *jerihonske trube* ga ne bi oduvale, *chōdō sonō toki*)].

Ali, malo po malo, i eto kanala do suštine (*A wo B to machígaerù*): kako je ta godina (1987-a) počela, tako su joj se pomenuti cvetići uvezivali oko grla, praktično je navodeći u jagode (govoreći *va tout*).

Drugim rečima, nije se 1987-a ni pomerila s' mesta, a već su se videla vlakna celogodišnjeg testa (*das ist es ja gerade!*): raznolikost se, ionako, "nijansira" uzdužno i po senci (*оттенок*), da bi mogla da se ne prikaže kad se iseče iskrama kojim se sjaje staklenci (dok se iznad njih, srebrni, sijaju sonetni venci).

"Now is the winter of our discontent / Made glorious summer by this sun of York - Tako se zima našeg nemira / pretvorila u leto pod suncem *Jorka*", W. Shak.

Gde se pod '*Jorkom*' misli na *K.*, *WI* (pod *K.*, *WI*, na leto pod suncem *Jorka*, *я бы сказал*).

1987. godina je počela, znači, (koliko god malim) izvesnim znacima anglosaksonstva (*с первого взгляда*), ali se tu nije trebalo zamarati alternativom, toliko je njegovo (anglosaksonsko) gradivo/štivo upravo krčilo put *Šekspirijani* preko *Ratova Ruža* (1455-1485), u kojoj ni *York* ni *Lancaster* Kuća (ni *Rosa alba* ni *Crvena ruža*) nije mogla nama da zameni onu braon kućicu (od ruža, *τελος παριων*), pa čak i da je (502 godine kasnije) pod Suncem one (pobedničke) strane osvanula u *Tudor*-skom stilu, a ne, kao što se (zna se) desilo - u žučkastojoj boji letnje skrovitosti pod prašnikom (iznad tučka) celog jednog zlatnog cveta (*το σημειο*), gde se gnezdila i manja meta [a da neće, bez pokreta, tako vrela ruža kleta, žižak sveta - njegova čas žuta *Rosa*, čas *lutea* (do malopre gola, bosa)].

Pa čak i ako su bile navedene jednom, reči datog Barda neće se ponoviti koliko će potvrditi krug i tog davnog leta i njegovih zima (i zlatastog cveta što ih, videli smo, pod skut oba prima):

"Our little life is rounded with a sleep - Naš je mali život zaokružen snom", *William Shakespeare*.

Ali, polako - šta se sve dešavalo od Januara do, na primer, *Marta* (pa od ovog do *Maja* i *Juna*, kad se, i zvanično, moglo osloniti na progresivnost smene - izmenljivost doba), moralo bi da se opiše da bi se, uopšte, polagalo pravo na tolike reči (*fra un anno*).

U Januaru se dakle [na vreme odsanjajući pomenut *Rat Ruža* (*cento volte*)] imalo pripremiti za led i zamrznutost (to što je sve kretalo kobajagi iz početka, ionako se bilo naviklo na zimljivu škrtost, *velocemente*), a to šta se gde pruža

ostaviti za Majsku razgranatost, эх!

Ali, kako do Maja (uvek) ima da se dodvori Februaru, polaska Martu, i klikne Aprilu, nije se ništa moglo uraditi preko reda, pa čak i da je iz njega (dotičnog meseca mogućeg Raja) mahala lično *Lakšmi* (supruga *Boga Višnu* koja, najčešće, sedi na lotosovom cvetu), ili se možda (isto iz njega) uspostavljala neka vrsta dražeg (milijeg) reda, *langsam aber sicher*.

Iz Januara se, prema tome, prvo došlo do Februara (kakav je red i običaj, uredjenost slična *Gotjeovskoj "l'art pour l'art"*), gde se nije zadržalo duže od 28 dana (tek toliko da se te četiri sedmice otresu sa grana), a zatim se, u Martu, stalo razmišljati o sve daljem startu (onom istom Januaru iz koga je, sve ovo do sada, izgledalo kao nerealna nada), dok se, iz Aprila, nije čula lira (i spustila svoju pesmu sred prolećnog tanjira), *in casum casus*.

Ali, šta je tu (bilo) novo?

(*В чем дело?*).

"All left the world much as they found it - Ovaj su svet svi napustili ostavivši ga onakvim kakvim su ga našli", *Temple*.

(*Фактически*).

Pa ipak, ne treba se tek tako zaustaviti pred Majskim vratima zaokruženim ondašnjim snima - gurnuvši i njih evo nas, već, u Junu.

[*Для меня это очень важно: deca završavaju svako svoj razred, odrasli se uklopljavaju u predstojeći red (kriška leta, kriška banjskog sveta), nije se tu imalo više gde sakriti, prvo što smo uradili bilo je da odemo na obližnje jezero (Padd. L.), drugo - da se umrtvimo na njegovoj obali od Avgusta do Septembra (po nekoliko puta u toku svake nedelje) nakon povratka iz T., gde smo, "vodjeni sentimentalnošću", praktično proveli Juli (дело вкуса)].*

Dok dlanom o dlan, znači, prodje i to leto.

Praline. (Prachtvoll).

A tek se bilo (i kad se smrači) razraslo kao pseto.

Tad sam (tog leta) uzeo nešto (u glavi) da radim, ali sam se i dalje držao (van-cerebralnog) pravila po kome sve dodje na svoje mesto kada ga podignu krila.

Prahle'rei.

U Septembru - "sve po starom" (nije se ni zažuteo kako treba a već se naslonio na pepeljav stog): brlog vremena, ionako neuverljiv zbog nabacanosti sati, dobro se uskomešao da bi, odjednom, izbledeo pred nadolazećom slamom (*das lässt sich machen*).

"'Tis a common proof / That lowliness is young ambition's ladder - Svako to zna / Ne drugo nego smanjenost za nezrelu ambiciju predstavlja njene lestve", *W. Shakespeare*.

(Taman se razgorelo, drugim rečima, leto koje sad kopni li, kopni).

(*Haben Sie das gesehen?*).

Sie wissen ja, mada je bilo tu posla [bio je "krenuo" semestar pun neobuzdanih predavanja kao jabuka ugrizaka jedrine (*in die Schule gehen*), bile su "krenule" škole pune cvrkutave dece pod utiskom množine (*in der Schule sein*), bilo se pokrenulo i staro i mlado da nadje sebi vedrine (*in der Stadt, in jenem Jahr*)], ali se i on (posao o kome se radi) dokopao reda (jednom ga započevši, svi ti pioniri vrlina mogli su ga samo dogurati do leda - Decembar je čekao kao nešto što se neda, svoju izrazitost uokviravajući dometom svojih izgleda), tako da se nije imalo oko čega brinuti, *in circa*.

Kako su se, naime, na putu od Septembra do Decembra nalazili još samo Oktobar i Novembar, i kako se nije moglo reći da se, u svemu tome, jesensko-zimski kvartet te vrste postavio razobručeno u odnosu na, dotadašnje, dve trećine kruga, dovršavanje ovog zadnjeg bilo je pre stvar rutinske dorade stvari (*umso besser*), njihovo konačno *mise en scène*, koliko sračunat toliko spontan akt uklopljavanja posrebrene sekcije finala [priznanje lekovitosti jesenjeg/poljskog šafrona (*Colchicum autumnale*) u slučajevima izraženije kostobolje tojest gihta], naimenovanje sume za godinu koja se do tada praćakala u neizvesnom rezultatu, *ja, also*.

(Smanjivanje koraćanjem prema kraju - kalendarsko gubljenje iz vida, *von weit her*).

"Yond tall anchoring bark / Diminished to her cock, her cock a buoy / Almost too small for sight - Ta visoka usidrena barka / Spala na barčicu, ova na bovu / Skoro nevidljivu za (bilo kakav) pogled", *W. Shakespeare*).

("Mein Glück ist hin", da je znao Nemački, naš bi Bard rekao).

Naravno da je, kako god da se uzme, dovršavanje jednog da bi se preuzelo drugo stvar procene trenutka, ali, u dobu o kome se ovde radi, zadatast stvari jedva da je dopuštala njihovo kolebanje (a kamoli promenu smeru), da bi se uopšte moglo zaboraviti na momenat (praktičnog) produženja: iz 1987-e u 1988-u, malim praskom ove druge iz minulog rada prve, *disinvolto*.

* * *

(1988) 1988-e godine se zarotirala jedna ptica oko oblačića punog uspomena uobičajenih za to vreme: kao, *dve* su se *osmice* dodale *devetki* posle samo *jedne* lastavičje piruete - iz Decembra 1987-e u nastupajući Januar, pun *biocenoze* [skupa živih bića u odredjenom delu *biotopa* (životnog prostora) - nas petoro u *K.*, *WI*, hej!], sa svim svojim sličicama smeška, vazdušnog kupanja, lečenja pomoću svetlosti i vazduha (*Luftbad*).

(*МЯТНЫЙ*).

I dok se može tvrditi da se iz takvog jednog početka tek trebalo prebaciti u odgovarajuću kontinualnost (praktičnu neprekidnost pre svega proizvedenu školskim programima naših zimskih dana, *du weißt schon*), belilo prvih meseci godine o kojoj se radi (1988) - ni Januar ni Februar, pa ni Mart, nikako da je zažute - već ju je obeležavalo jednom te istom (neprekinutom) linijom srebrnkastog pojasa oko *Petrif. S.-a*, parka kojim smo obišli ukupni obim te zime pola na sankama pola u hodu, poput dvoroga (*bi-cornis*), *na so was!*

[Posle, kada su deci stigli baba i deda (*A. & B.*) da ih povežu s' prošlošću (*als möglich*), stvari su se, same od sebe, već uvezivale u jediničnu (singularnu) putanju - trag posebnih nadahnuća u nastavcima pluća - ali je dotle trebalo doći, *ex voto*].

Čime se stiglo u kasno proleće / prvi dan leta (ako se uzme da nema veta), *se non altro*.

Prvi dan leta, uostalom, ne bi ni počeo (čak ni te, 1988-e) da se, pri tome, nije uortačio sa zadnjim (tek u paru sredinu držeći kao što se drže koštice u naru, *altrimenti*), tako da nije bilo mesta iznenadjenju (sve se to odavno bilo pretvorilo u spontanost kalendarske vrste), stvari su "prosto letele", *altolo cato*.

Prvo što je poletelo, dakle, bio je Juni - mesec naročito podesan za let na Veneru (*masúmàsu utsúkushii*), ili, u najmanju ruku, vrh one topole što se predstavljala kao *Populus alba*, mada ni razgranatije mogućnosti nisu mogle da se odbace, imajući u vidu Junske vatre pune plamičaka provizorne nade, *primus inter pares*.

(*Primum vivere, deinde philosophari*).

Bilo je tu i ptica, štaviše, sve više i više [ako se predje preko toga da se nisu isticale pravdoljubivošću (pravdoljupstvom), a prihvati da su pevale u gizdavom horu, *¡escucha!*].

[*"But these gilt-edged purple popinjays do not speak for the Republic - Ali se ovi krivicom oivičeni i (pritom) ljubičasti pomodari ne zalagaše za Republiku", Edward Everett Hale*].

Svakakvih ljudi (i ptica), drugim rečima, čovek se mogao nagledati u Junu (dok se još nije zaklopilo nebesko plavetnilo, a rasklopilo što je zemlji milo), dok, sa Julom, druga je priča (*no hay nada detrás*).

[U Julu se i nad travom i ispod nje dešavaju baš tirkizni blesci, a da neće da se - kroz zeleno - vidi plavo u njegovoj svesci (απο καιο σε καιο)].

Što se tiče tog Jula (1988-e), mi smo njega iskoristili ne samo u valeru, već i u detaljima *Kandinskog*: iz odnosa između svetla i senki ne izuzimajući ni Plavog Jahača (*Blaue Reiter*), ali se ni ne zauzimajući preko mere za njegov bezobjektni ("nonobjective"!) kas - iz plavila kao takvog u (plavo) nebo svih nas.

[Radije smo ostajali apstraktni za takvu jednu (*Mondriaan*-sku) sliku, koliko god se fokusirala na pravu priliku (tog Jula, u tom obliku), kao da je (pomenuti) *Vasilije K.* svoju "*Umetnost Duhovne Harmonije*" namenio, po dekretu, tanjirastom suncokretu, tojest kao da je, iznad svih tih letnjih sati, lebdela tek paučina (sa svih onih) Julskih vlati, jedna vrsta *buratine* (puplina od fine svile i vune), koja čini da se svakom svoje zrno (kad tad) vrati].

"Round dealing is the honor of man's nature - Otvoren stav svedoči o časti ljudske prirode", Bacon.

Así parece.

1988-e godine ni Jul se, naime, nije mogao preturiti preko glave a da se tu neko (ili nešto) ne postavi na pijedestal Sunca: istog onog čija vatra tera sve da bunca, da se (i tog leta) dohvati vrhunca (eso es!), a ne da prodje kao "mustra bez vrednosti" (*Muster ohne Wert*), kako se to dešava (u principu).

Ya está.

Što nas dovede do Avgusta - meseca opereta i operete meseci, ako se za *libreto* uzme "ispeci pa reci", i ako se suviše opskurni tonovi tako skraćene priče ne uzmu za ozbiljnije od pesme kosa ili čvorka, ili nekakvog sličnog pileta tako lebdećeg leta, sve i da se spustilo do zemlje (i po njoj počelo da čeprka kao žmarci po ruci sveta, *igni et ferro*).

[Avgust kao odredište skoncentrisane žiže, mada i nešto (koliko toliko) šire i više, katranisano smolom upravo provrile kiše, celomudrenost skončana sve tiše i tiše, *Rundreise*.

"Sagacity finds out the intermediate ideas, to discover what connection there is in each link of the chain - (Celo)mudrenost kao dolazak do svih onih usputnih ideja, kojima se lovi veza za svaku kariku lanca", *Locke*].

Tako se i taj Avgust (1988-e) olako kvalifikovao za kolekciju sastavnih delova (samo onog?) života, jedino što je (u njemu) nedostajalo nije se (ni onim letom) dalo ošamutiti pre Septembra - kada je, ionako, bilo kasno; za nedostatke, naime, najbolji lek je delatnost njihovih antipoda - prednosti, što je upravo bilo na redu: kroz školu, vežbu, tablu i kredu (sve dok se, iz svega toga, najbolji zaključci ne izvedu, *уяснить*).

(*Фабричное клеймо*: Septembar nikad ne izneverava prilježne - djake, studente, sve misli njihove pribrežne).

I u Septembru kao u lakoj uzdrhtalosti (na blagom vetru) - i stih i uzmućalost u istom metru.

("The heart of a viper or frog will continue to pulsate long after it is taken from the body - Srce guje ili žabe će nastaviti da treperi dugo nakon što je izvadjeno iz tela", Darwin. *Ομοιος παύγειδιον*).

Taj Septembar (1988-e), sem toga, bio se zavrnuo oko Oktobra kao rukav oko ruke, ni malo ne dopuštajući improvizaciju medjuvremena u kome se imalo pokazati *ko je ko i šta je šta* [tek ako bi se, tu i tamo, svojim revnosnim čekićem oglasio troprsti detlić - *Picus* - u nedostatku zadnje, četvrte kandže (a i on prignječen između šumskog ibisa i konopljice ili zdravića), ili se javila šumska ševa pisnuvši (puknuvši) kao što bi i drvena smola (*яростный*), razvučena preko jutarnjeg inja (večernje zimogrožljivosti) impregniranog bića], tako da je, u svemu tome, nekako najprirodnije bilo da se čovek prepusti instiktima šumske vile u smislu drijade, nečega, tojest, što je živelo i umiralo zajedno sa svakim drvetom, poput takve jedne vile nagorkinje, dakle, pa dokle se stigne.

Pri čemu se, naravno, već bilo stiglo do Oktobra, meseca zategnutog preko jeseni poput *trojnika*, tojest platna iz tri niti (*Drillich*), od kojih ga, međjutim, ni lanena, ni kudeljna, ni pamučna nit nije mogla učvrstiti da ne zatreperi na prvi znak Novembra - toliko se toga kotrljalo jednog za drugim da ni smenu meseci čovek nije mogao da uvidi kako treba, *pleno titulo*.

"Pacing through the forest / Chewing the food of sweet and bitter fancy - Žureći kroz šumu / Žvaćući hranu pola slatkih pola gorkih misli", *W. Shakespeare*.

Samog Novembra što se tiče, dakle, nije se tu imalo gde osvrnuti a da se, i te godine (1988-e), ne ugleda ista ona zavesa od pre, izvestan sivkast premaz vremenom preko prostora od tri dimenzije i pored tvrdjenja da ih ima više, klasična *mise en scène* u kojoj su glumci na pozornici rasporedjeni tako da im se, doduše, sve uloge slute ali ih, još više, prekriva fini zastor većitog sanjara (*ясновидец*), koliko god se činili da će se probuditi u Decembru [i poleteti poput Egipatskih barskih ptica *Ibis*, po instrukcijama njihovog zaštitnika *Tata* (ili *Tauta*), Boga neophodnih mudrosti i nasušnih znanja (*время от времени*)].

I eto nas u njemu, ne samo tradicionalno već i po svim merilima kokete, (poput bele čipke čaplje) kačipernom Decembru, mesecu koji se, samim tim što se namestio na krmu prethodnima, našao u ulozi da uplovi u sav njihov prah (*ничего другого не остается*), koji mi zovemo sneg i koji se, stoga, pred našim očima gubi (belinom ih dubi), čime se ni taj kraj (kraj 1988-e) nije izuzeo iz svih krajeva koji su bili (i koji će doći, napose, *несомненно*).

Decembar kao uokviravanje procedurom (*kibùn ga yóku narù*), neprikosновенost kojoj se u zasluge računa i to što, na način nataloženog talka [praška kojim se imaju zaštititi obrazi (*yaku ni tachímasù ká?*)], rasipnički snežnu sliku doteruje pred sobom (završava je ogledalski u emulzijskoj fazi, *là-haut*), iako se, u takvom jednom mesecu, ne može pričati o kristalčićima početka u okviru dovršene zgrušanosti (prenapregnute dovršenosti, *per modo di dire*), mada se, isto tako, predpostavljenom belinom da opravdati svaki njegov zev, kojim svoj potez prikriva kao nirvana nerv, i 1988-u godinu uguravši u isti srebrnkast, praznični spev, *in questo modo. Was passierte danach?*

* * *

(1989) Nije se 1988-a čestito ni završila, a 1989-a se (sa svoje dve devetke) okačila o luster - i na njemu zamenila sijalična mesta (fotonski se usmerila kroz srž novog testa, iako se nije moglo reći da se, od mrve do torte, stvari nisu ponavljale pod staklom retorte) - tako da vijugavoj osmici nije ostalo drugo nego da se uspuže na banderu jedinice i, odatle, pruži ruku Januarskom muku, *also gut*.

Zénpanteki ni míte: Januar te godine (1989-e) počeo je, dakle, u sledjenom luku - krećući se, svaki taj dan, kao žmarci kroz (rečenu) ruku: prvo gore, zatim dole (ledeći poruku).

[Kao da bi išta odledili i da polete (da se denu samo gore).

"Is there no pity siting in the clouds? - Nije li žalosno sedeti na oblacima?",
W. Shak.

(*Paese della cuccagna?*)]].

Osim toga, kako se radilo o (još jednom) početku, nije tu trebalo biti previše mudar i zaključiti da njegovim (makar i provizornim) zaledjivanjem ima da se kristališe takva jedna rešetkasta ritmičnost (*Για ενα αρομο*), u smislu obaveznog nastupanja istog-novog / novog-istog (pa dokle stigne).

Od Januara se, ionako, ne očekuje da ga čovek zadrži za sebe, a i to što se (i ovaj o kome je reč) ućutao kao napuštena santa (*auf jeden Fall*) nije mu se trebalo uzeti kao olakšavajuća okolnost - njegovo je bilo da se predstavlja po meri, naše da ga iz nje ne izvedemo.

Pri čemu, kazavši Januar misli se, svakako, i na Februar (i Mart): po već utvrđenoj praksi zimskog trojstva, naime, ovdašnji ti meseci sušta su slika ledenog trika - i kad se prave da se tope, odaje ih neprilika (*vor allem*: dah pun pare divljeg bika), ne stigne čovek ni da se okrene oko sebe a oni se (Januar, Februar i Mart) izvrnu na ledja i zalede start, *schließlich*.

[*Teneramente*: kako godina da počne ako joj smrznu kljun, ako u svakom od tih meseci spadne na isti, tršavi žbun - ni da ga ključne, ni da se zgreje, kao staltika (*staltikós*) svedena na taj (i takav - atomski) trun, *remise*].

Ili je sve to bilo samo izgovor za zanovetanje, ili za izbavljenje.

(*Es ist egal, welcher*).

"Redeeming the time because the days are evil - Uzimajući od vremena najviše što se može, obzirom na vrašku prirodu dana", *Eph. v. 16*.

Comme il faut: počeo je (koji po redu) semestar, počelo dečije polugodje (*fatalement*), sve što je počelo tako se ponelo: u svoje knjige unelo druge (*favoritisme*), da se ne pomisli kako je lagodna nauka rešena muka, tojest da se uspostavi jedna vrsta fer-pleja, tako što bi se naučeno primenilo naprečac (u

ciglo dva, najviše tri meseca polarne noći *Boreas-a*, personifikacije severnog vetra u slučaju o kome se radi, *entre autres*).

Kako se školska godina privodila kraju [kako je, iz Marta, April bio uhvaćen na prepad, a iz ovog Maj pomoću konopca od duge (Aprilske kiše nikada više), *ensoleillement*], tako se posmatrača (pa bogami, i učesnika) sve više doimala uzletna ravan leta (*dans l'ensemble*), na kojoj se proleće šepurilo i više od njega, ali se, u isto vreme, otiskivalo u stranu tako što se hvatalo po bulevarskim drvoredima te scene [gde se pod bulevarom podrazumevala stilska figura, u smislu nepretencioznog pristupa širini misli (uključujući i dubinu)].

Što znači da je vazduh bio pun bekasina (barskih, tojest ritskih šljuka - *bécassine*), zviždovki (pijukavaca) i strelastih manakina (malih ptica koje žive u Južnoj i Centralnoj Americi) - toliko je bilo ojužilo da se na severu nije zadržalo, čime se potvrdila stara istina po kojoj ni perad ne drži mesto kad joj leti perje.

Kao što se ni ljudi ne mogu zaustaviti, u takvom jednom dobu, da pričaju na svim jezicima koji im padaju na pamet (kao da su ih negde brzo naučili i odmah sprovedi u delo - zauzevši, pritom, i odgovarajuću, učenu pozu, *en entier*).

"Men pique themselves on their skill in the learned languages - Ljudi su ponosni na svoju veštinu ovladavanja jezikom", *Locke*.

Lepo je bilo to proleće (i leto) 1989-e, toliko da smo deci nabavili i psa (i za njega je bilo mesta u lajavosti trenutka, *coro pieno*).

[Taj se posle (zvao se *Max*) maksimalno odomaćio; čitavih deset godina kasnije odlučio je da nas napusti, a i to bez mnogo *psihomonizma* (shvatanja po kome sve što je dato i što postoji jeste psihičke prirode), mada mu je iz očiju tog trenutka izletela noćna leptirica, maskirana dotle kao *Rausch*].

S' njim smo celo leto išli na *G. Lake* (Jezero Ž.), tako da se ne bi pogrešilo ako bi se reklo da nam je, i zbog toga, poskakivalo u susret [kakav pas takvo hodočašće, naročito ako se uzme u obzir svetla voda cilja, skoro more *Jone* (*Jonah-a*), u koje je ovaj bio bačen i progutan od ribe, pre nego što ga je posle tri dana pustila da ode u *Ninivu* gde je (kao što se zna) preobratio *Asirce* da služe *Jehovi* (mada su šetnje sa *Max-om* pre svega služile nama, i za toliko bile prozaičnije, *повально*)].

Neka vrsta zaduženosti, kako god da se uzme, vrpolti(la) se u tom odnosu između životinja i ljudi - ko za kim tu ide (i gde se ide) nije ni njima ni nama (bilo) jasno, mada ne treba biti previše talentovan pa zaključiti da se radi(lo) o (večitoj) saosećajnosti sa životnim snabdevačem, u vidu psećeg društva ili rudnog blaga, svejedno, to što se računa(lo) ionako se u njega (život) ugradilo toliko da ga ni ovo drugo ne bi očvrstlo više, *по-моему*.

"To those hills we are obliged for all our metals - Onim smo brdima dužni za sve naše metale", *Bentley*.

Metali, nemetali, (pseći damar ili otkucaj kroz bilo), bilo šta da se uzme kao osnovica tog tada poretka stvari (*по двое*), uvek izlazi na jedno: ni dužeg vrsnog leta ni kraćeg skoka pseta - taj kada je skakao uvek je pred svoju senku padao (na kraju se i pretvorio u nju i otišao svojim putem, kako je već rečeno).

(Uhvatila ga je bila ona *Rausch*).

Eto kako prodje i to skromno leto (a taman smo bili navikli na sve to).

(*Ça dépasse l'entendement*).

Opet Septembar (Oktobar, i tako dalje), ali se nije trebalo preračunavati da li će sve to da se isplati na jedan duži rok - tada se, naime, vrlo dobro znalo da će sve stalno da traje, pri čemu se, prema tome, ima prikazati isplativijim nego što jeste, da ga ne bi presekao prevremeni dug, neki, na primer, veoma štur kraj, *per bacco!*

Putovanje kroz jesen - ah!: tako ići i rasti kroz misli moglo je, tada, i malo dete, što smo mi dobro iskoristili i decu izveli u život, u smislu da su mogli da biraju između njega i igre, što se sve više kristalisalo u progres, *perfetto modo*.

"Beauteous as vision seen in dreamy sleep - Lepo kao vizija vidjena u snovima", *Milman*.

Dan po dan takve progresivnosti, dakle, kroz svu tu jesen mogao je da izadje samo na jedno: neprikosnovenost kapi uveličanih do pahuljica Decembra, najveći mogući diskovi izbeljenosti a da sve ostane dovoljno malo za prisnost - hici kojima samo može da se dobije na pogotku, *s'entend*.

[Što bi se reklo:

"The judgments of the Lord are true and righteous altogether...sweeter also than honey and honeycomb - Božije promisli istinite su i pravedne u isto vreme...takodje sladje su i od meda i od saća", *Ps.xix.9,10*.

Samo da nije teških (zimskih) dana!].

Decembra 1989-e godine, prema tome, sve se to zaokruživalo u mehur praznovanja kojim se nadoknadjivala nedovršena obuka i prepolovljena škola [trebalo je još jedno polugodje/semestar uknjižiti pod akademsko/djačko pregnuće (*entendre dire que!*), ali to je već bila briga 1990-e], čak je i pucketalo (skoro praštalo) kao da se radi(lo) o prskalici u domenu unutrašnjeg a ne srednjeg uha, tojest kao da se od čekića, nakovnja i uzengija ni ne očekuje drugo nego da se usklade sa protočnošću *Eustahijeve trube*, prinoseći na oltar godine (u pitanju) timpanski zvuk konačne membrane (*ensoleille*), ako se za početnu uzme ona Januarska (*ensommeille*), tojest ona koja je bila i koja opet dolazi (*et tout ce qui s'ensuit*), i sama pucketajući kao živahni bič, tojest *Kaiserbart*.

* * *

(1990) *Ja wohl: 1990.* godinu je karakterisalo (još jedno) svetsko prvenstvo u fudbalu, ali se, isto tako, nije moglo izbeći već vidjeno - rukoveti zimskih želja pre nego ih leto strelja (*и так далее*).

(*Hast du so was je gesehen?*).

Zima je te godine i inače bila "beričetna" - Januar se (ispred Februara) zabeleo pun topline, a ovaj se (ispred Marta) zažuteo još od starta - tako da se više nije trebalo brinuti o "trci s' vremenom", *cum grano salis*.

[Tako zgodna godina, a da treba da se kroz nju juri - sigurno da se tome imalo "stati na put", i to još na početku (u svakom slučaju pre nego što čovek postane *Japet*, sin *Uranov* i *Gejin*, brat *Kronov*, otac *Prometejev*, *Epimetejev*, *Atlasov* i, uopšte, celog ljudskog roda, tojest simbol duboke starosti, *Sie wissen ja...*)].

(*Je eher, desto*).

Drugim rečima, trebalo je računati na skriveni značaj protočnosti, bez zanošenja ovim ili onim, sa izvesnom stalnom predanošću srcu.

"Mighty hearts are held in slender chains - Jaka srca drže slabi lanci", *Alexander Pope (1688-1744)*.

(*Ich habe es ja gewusst!*).

Sve je više postajalo izvesno, medjutim, da ću to leto provesti u *T.* (radeći u "S. A.", "*kangaekonde irú*"), tako da je i April došao [pun (zakotrljanih kao klikera) ptica], i sa njim sav njegov (zveketavi) nakit, a ja se od Januara nisam udaljio dalje nego rad od posla (dok je sve drugo već bilo rutina) i na *Praznik Rada* (1. Maj) pojavih se na rečenom (radnom) mestu (spreman za pregnuća vredna takve jedne "*fame*", *súgù ni*).

[Uostalom, ni "S. A." nije bio tek nekakav "mačji kašalj" - uzmimo samo robotsku ruku kojom se imalo ščepati automatsko nebo - a da se ne priča o demijurskoj vrednoći kojom sam, smesta, osigurao mesto u "*Morrisey*"-u, sali sa bilijarom i džinovskim ekranom na kome pomenuto prvenstvo samo što nije počelo (*aller-hand!*). Za početak, iznajmio sam sobu kod onih mojih gazda s' početka ovih strana (*perche no?*) - osim što su bili toliko dobri da me se po dobru sete, nisu se promenili ni u stavu tojest statueti: gospodin *A.* se držao proruski, gospodja *H.* (po običaju) pruski, jedino (što je u tome smetalo bilo je) što sam i sam morao da se priviknem na sebe od pre - još uvek neulovljenog kasnijom progresijom, *praevio examine*].

Sve mi to nije teško padalo, naprotiv - imalo je tu šta da se uhvati za rep, na primer, predvečerje izmedju Maja i Juna, svojim plavilom kada se spusti niz košulju prolećnog metra (kao istopljen vešplav u kragni južnog vetra), mada i magličast oblak što se uz rukav pentra, *degno di nota*.

Maltene da se čovek podiči sa njim (osokoljavajući sebe s' tim), *etw alle machen*:

"I trust it will grow to a most prosperous perfection - Verujem da će rasti do najveće savršenosti", *W. Shakespeare*.

Najteže mi je bilo da nadjem mesto da parkiram kola.

Taj *Scoll. St.* je u centru grada, trebalo je kružiti oko te ulice kao soko oko žrtvine gubice - i, odjednom, izvaditi joj preostali zub [drskim potezom volana (kao hirurškom lancetom) pikiravši na cilj, viknuvši *cave!*]

(Im Affekt handeln).

Jeste sve to bilo tako ali se nije imalo kud [kad se čoveku nešto objasni odmah mu dani postanu jasni (*alle vier Jahre*)], da ne bi završio u *Jansenizmu* [učenju biskupa *Kornelijusa Jansena (1585-1638)*, po kome je milost Božija tolika da za nju nije potrebno posredovanje crkve, čime je na sebe i svoje pristalice (*Janseniste*) navukao gnev katoličke crkve i, posebno, jezuita], svaki onaj ko se i tog leta obreo pod plaštom sveta (milošću Božijom, *kimenikuì kèsu*), imao je na isti način da joj se priključi - krađući Bogu dane (*благожелательность*), slažući ih na one slavne (fudbalski štimovane), klasično opevane (*слышалась музыка*), eventualno prelazeći u *jaspis* (veoma tvrd, neproziran kamen, u raznim bojama i šarama, iz grupe *kalcedona*).

БЫЛО СДЕЛАНО.

Makar se tako, kao *Jafet (Jepheth)*, poznat i kao *Japet*, treći sin *Nojev* i praotac naroda rasejanih i na Istok i na Zapad od crte poravnanja (*das tut nichts zur Sache*), pretvorio u večnu (nepromenljivu) graničnost *Jahveh-a*, na ivici između *dana i noći*, oličenih u istoimenom cvetu poznatom i pod imenom *sirotica (jaceae herba)*, kojoj utehu može jedino da donese isti on, ali sad preobraćen u sebe od pre, kada je bio *Jäger*, tojest lovac/strelac života služeći se isključivo *Jerihonskom ružom (Anastatica hierochuntica)*, *anastatikom* (uskršnjim cvetom) što raste samo na istočnim obalama *Sredozemnog mora* i čije se stablo tik iznad zemlje širi u mnoštvo ogranaka koji, pod kraj rečenog života, postaju drvenasti ali, na način mahovine, ponovo ožive (uskrсну) čim se stave u vodu, tim svojim svojstvima uklapajući se u doktrinu *Jonske škole*, tojest u učenje *Talesa, Anaksimandera i Anaksimenesa* (svih iz *Mileta*), *Heraklita* iz *Efeza, Anaksagore* iz *Klazomene* i *Diogenesa* iz *Apolonije*, ne izneveravajući njihova tvrdjenja po kojima su načela prirode *voda, vazduh i vatra* (kao *logos*), kao i *duh* (kao *beskrajno*), i gde se, da bi se došlo do sebe, mora otići sebi [*málnichi(shū)*], obično na kakvom malom brodu koji plovi duž sopstvene obale i koji se na Francuskom jeziku zove *cabotier*.

(Go-séikō wo inórimasù!).

Eto kojim je sve putevima uzelo da istekne to prekrasno leto (*jōryokujū*), pri čijem je kraju i *R.* sa decom došla (iz *WI - kárèra wa mínà onáji kurùma de kimáshita*) da ga dovršimo i u zadnjoj stazi [svoje mesto za takav jedan krug bili su nam ustupili *S. & D. V.* [oni sami sa svojom decom (tog leta) trčeći njihov u (i dalje postojećoj) *Yu*], što znači da je sve to (još uvek) "funkcionisalo na najbolji mogući način", ako se izuzmu povremeni padovi u formi [ako se zanemari da su se, za razliku od tada preovladjujuće raskošne operске arije, tu i tamo čule kraće, lakše i jednostavnije pesmice kao što je, na primer, *Italijanska cavata (cavare)*].

Sve je to tada, drugim rečima, izgledalo kao pletenica puna vrsnih niti (začešljanih da se dan zakiti).

"There stood a marble altar, with a tress of flowers budded newly - Stajaše tamo oltar od mermera, s' pletenicom od cvetova upravo procvalih", *John Keats (1795-1821)*.

Na samom kraju Avgusta, kolima smo se vratili u *K.* (*an no jò!*), da bih ja vozom došao na još nedelju dana u *T.* (*íi to mo!*), "dovršio stvari" u "*S. A.*" i (drugim automobilom) odvezao se nazad u *WI* - trebalo je zagrejati stolicu i pred novim semestrom odraslog posla i pred novim polugodjem dečijih škola i pred mislima o novom kao besmrtnosti starog, *tsugēguchi suru*.

Plus, imali smo da se preselimo - i to iz one, braon kuće (7802 - 23rd Ave.), u onu, sasvim žutu (4755 - 79th St.): *konó michi wo kōsaten mǎde itte hidári ni magátte kudásai*.

Об этом не может быть и речи: nije čovek dlanom u dlan udario, a već se sve to (samo od sebe) rešilo, i u tako uspostavljenom (zlatasto-lebdećem) stanju (*вне сомнения*) našao se i naš rado vidjen znanac, (poslovično radišni) Septembar, svojim sazrelim dukatom plativši i sve te (školske) dane i sve nas u njima (istom platom obasjane).

(*Darè datte ii toki to warúi toki ga arimasu yo*).

Što je, samo po sebi, ipak bilo povoljnije od drugih mogućih ishoda (*¿que va a tomadurar?*), kada se zna o kako tankoj niti sve visi (*lo oi por la radio*), tojest u kako delikatnoj ravnoteži nalazi svoj ulog, premeštajući se sa noge na nogu (tražeći nasušni slog, *y asi sucesivamente*).

"If the scale turn / But in the estimation of a hair / Thou diest - Dovoljno je da se nešto neznatno poremeti / Pa da čovek nestane sa ovog sveta", *W. Shakespeare*.

(*De una vez por todas*).

I koliko god da smo se u prethodnoj, braon kući, bili navikli na pastelno stanje, u ovoj žutoj i ono je postalo za toliko provizornije (i belje!), skoro da se (na brzu ruku) izjednačilo sa dobom koje je, kao što se zna (i kao što to uvek u takvim momentima biva), već iza krivine imalo da se pretvori u zimu, iza ove u proleće, iza ovog u rat!

(*Gerecht gegen alle*).

Ali to bi već bila druga priča [mada je zapisi u ovom, drugom od četiri dela predmetnog četvoroknjižja o večitom ratu (...*order so was...*), već smeštaju u njegov krajnji manifest (samoproklamovano finale)], a ovu (koja se tako lepo smestila pred strpljivim čitaocem s' jeseni u zimu 1990-e godine, naviklim na tu vrstu smene) nastavio je Oktobar, da bi štafetu (naravno) predao Novembru, koji će se (i ovako i onako, tojest sasvim miroljubivo) predati Decembru, samo da se ne nadje pod njegovim snegom.

Na so was!

Da li je tog Decembra bilo snega ili nije, više nije važno, ono što je važno sa snegom se ionako ne rasipa (mada ga previše ni ne štedi, *jijítsujō*), presipajući se iz godine u godinu (iz Decembra u Januar), ono se, zapravo, svaki put prevrne preko glave, senku ostavljajući pozadi (u Decembru), sjaj projektujući napred (ka Januaru), ne razvlačeći se više nego što treba da bi se dobilo na nasušnoj pauzi *igrača*, čoveka, tojest, o kome se (po pravilu) u svakom takvom slučaju radi (*ad ogni modo*), koji se (svakako) može razumeti na razne načine (*da un momento all'atro*), ali sa kim se ne može pričati prazna priča dok dati Decembar još uvek traje (*dato di fatto*), tojest Januar još nikako da dodje (*dall'anno scorso*), i time započne godinu u kojoj će buknuti rat 1991-e (*wie es so trifft*), kada sve priče padaju u vodu, osim one koja ni pre njega nije bila prazna, iako se bavila tek sa samom sobom, kao zbirka napomena, zapažanja, trenutnih dosetki i tako dalje (*conjectanea*).

* * *

(1991) Pre nego što se započne priča o Januaru, 1991-e, potrebno je povoljno dovršiti onu o Decembru (te iste godine - *in ogni caso*), što se može učiniti sa, na primer, "konstatacijom" da mi je, sasvim slučajno, tada "dopao ruku" oglas iz jednih T.-skih novina, na koji sam se javio (*lasciarsi prender la mano*), bio pozvan na razgovor (*vieni tu, no?*), i primljen na taj posao (onaj u K., WI, se, naime, "gasio") - preostalo je da ga (od tog Decembra, 1991-e) odlažem do sledećeg Maja (tojest do kada je trajao ovaj koji se "gasio", *non si sa mai*).

Rečeno - učinjeno (s' tim što sam imao da pristanem da sa ovima, na ovom novom poslu, u Februaru te tada godine - to je već bila 1992, *tokoro dè* - odem na neki njihov stručni skup, tojest sajam, u smislu *bonum publicum*, na kome sam video "Terminator II").

Bonus vir semper tiro est.

E, pa kad se godina tako "dobro završi" [naravno, toj se promeni posla nisam radovao (*dónnà kōjitsu de mo íi*)], nema razloga da isto tako ne počne (*mó sùgu*), pomislio bi čovek koji nije znao da će biti rata, a kamoli da će da se (u njemu) primiri, *tōnikaku*.

"Barbaric armies suddenly retire / After some furious onset - Varvarske vojske odjednom se smiriše / Posle žestokih borbi", *Grainger*.

Išavši po redu, medjutim, godina u pitanju (1991. godina, *zēnpanteki ni mítè*) počela je sa takvim jednim Januarom, sa mesecom dakle, koji, sve, sve, ali nije bio naivan: ako mu se i moglo uzeti za bezazlenost to što je moglo da se desi da se (kako je već rečeno) ravna prema onom kraju [prema onom, što se posla tiče, tako vrhunskom Decembru (*yosó wò uragittè*)], već kod prve pauze za ručak taj se (Januar u pitanju, *watakushitachi a sore ni tsúite hanashiáttà*) bio zamrzao u prozorskom okviru iznad kuhinjskog ambijenta shvaćenog u smislu ovaploćenja podnevne sitosti - kakav posao, kakvi bakrači!

Tako da mu (Januaru u pitanju, *watakushitachi a sore ni tsúite hanashiáttà*) nije preostalo ništa drugo nego da se protegne do Februara, ovaj do Marta, a za April se i tada znalo: taj će (kako god da se uzme) nešto već da smisli, da bi sve to pre njega dobilo na razlogu [a on sam se zakitio perjem, predstavljajući to prirodnim nastavkom, glasom jednakog obima (sezonskom *izofoničnošću*)], tojest da bi se, makar tako, odagnala večita sumnja povodom smena (čak i u obliku takve jedne, kalendarske spontanosti, *mehr oder weniger*), što samo svedoči o inerciji trenutka (bilo kog, bilo gde, bilo kad) i teškoćama pred kojima bi se našlo nešto iole smelije (*mehr denn je*), nekakva snažnija zamisao ili društveni pokret poput onog koji su, svojevremeno, na umu imali takozvani *Ikarski komunisti*, izvesno udruženje Francuskih socijalista čija je načela ustvrdio advokat Etjen Kabe (*Etienne Cabet, 1788-1856*) u "Putovanju u Ikariju - *Voyage en Icarie*", i koji su se, inspirisani tim i takvim delom dotičnog sanjara (nesudjenog pravnika), 1894. iskricali čak u Ameriku (*schöner denn je*) ne bi li u njoj zasnovali kakvu komunističku opštinu (*auf die Dauer*); koliko su uspeli vidi se, iako se to tada nije moglo predvideti, naprotiv, upoređujući visinu svoje zamisli sa hrabrim letom *Ikara* ti su se iseljenici po njemu i nazvali, a koliko je to bilo zalud ili ne nije se ni tog Aprila (1991-e godine) moglo reći a da se ne dodje u

situaciju da se (od toliko naraslog Sunca) vosak ne istopi i na krilima takvog jednog pretendenta na sveznalaštvo i prognozu, *d'un seul coup*.

Naravno, iako ništa od toga nije bilo u pitanju tog proleća (iako se nikakvi *Ikarski* posvećenici nisu mogli videti unaokolo, *a la larga*), ipak se osećalo kako će stvari dodatno da se istope pre nego što se stvrdnu, što se i desilo: Beogradska "*Zvezda*" ih je, baš tog meseca, drugim golom protiv Minhenskog "*Bajerna*" dovela maltene do usijanja (*победитель*), njen se trijumf (u Maju) preko Barija samo prelio kao formalizovana lava [iako sam ja, i tada, bio tek puki "*Partizanovac*" (*односторонний*)], nisam se izvukao iz cele te predstave tek tako, na crno-belu sliku, moralo je tu da se i dodatno, što bi rekli oni *Ikarovci*, *Ikarovski* tojest poput zvezde plane (*откуда-нибудь*)], ali čak ni takva jedna šarena bakljada, kako je već rečeno i kako se uvek u takvim prilikama dešava, nije mogla a da se ne pretvori u požar, što je, u datoj situaciji, značilo da se Maj pregrejavao u Jun, a ovaj počeo da kipi kako je išao prema svome kraju, da bi nekoliko dana pre njega (bilo je to 25-og i 26-og Juna) *Sl. & Hr.* zaigrale svoju igru (*смешанный*), dok se "*C. Z.*" odlučila za onu u *Tokiju*, *стройный*.

Ništa se tu nije odvijalo proporcionalno kao što bi drug drugu (vuk vuku) preporučio, drugim rečima.

"Lambs at the mercy of wolves must expect no quarter - Jagnjad na milost vukova ne smeju računati", *L'Estrange*.

Još jedno leto, inače, ljudi su paradirali sasvim rutinski (sve se kao u banji složilo).

Svako se *Addison*-a držao:

"I shall appear at the masquerade dressed up in my feathers, that the quality may see how pretty they will look in their traveling habits - Na tom ću se maskenbalu pojaviti ukrašen perjem, neka ta svita vidi kako će lepo izgledati na svojim putešestvijama", *Joseph Addison (1672-1719)*.

Kao da se zaveštao tek statički purpur, toliko je sve rudelo a nije se širilo (sa Istoka).

"When morn / Purples the east - Kad jutro (purpurom) obasja istok", *Milton*.

Leto 1991-e: večeri provedene u *Rac.*, *WI*, uz kratkotalasni prijemnik na terasi *R. M.*-a, preko puta kuća iz kojih su Crnci pucali preko njegovog krova (potvrđujući nam vesti, *тогдашний*), posle njih iznova dani [posle njih iznova noći (*тождественный*)], ali se imalo za život u okvirima rutine, između vilinskog kralja i bauka (*ellerkonge - Erbkönig*).

Takvo je to vreme bilo, prema tome, ni *kiriološko* (prirodno predstavljeno, onakvo kakvog ga treba razumeti u pravom smislu) ni *apstraktno*, ni *kismetsko* (sudbinsko, onakvo kakvim ga je providjenje svakom unapred odredilo) ni *rešeno sudbine*, ni *Aristipsko* [zasnovano na načelu zadovoljstva, tojest na hedonističkom učenju *Sokratovog* djaka *Aristipa* iz *Kirene*, po kome su se, kasnije, ravnale njegove pristalice - *Kiren(aji)ci*] ni *relativističko* (ipak se dalo razlučiti ko je ko i šta je šta, *то и дело*), tako da ga (vreme u pitanju) ne bi lako pretvorila u neko drugo ni *Kirka* (*Kirkē*), grčka čarobnica koja je

ljude pretvarala u životinje, a kamoli da se iz ovih transformiše u bukvalne zveri, po principu *clara pacta, boni amici*.

[*Clandestina sposalia* - ožiljak vremena i rana doba (pasaži besmrtnosti tu su tek proba).

Doduše,

"They habited themselves like rural deities - Bili su se preobukli u seoska božanstva", *Dryden*].

Juni, Juli (naravno i Avgust) te, 1991-e, protekli su, uz sve to, bez i malo natezanja s' prirodnom lepotom; ako su se, tu i tamo, i pokolebali oko superlativa, odmah su ga zagrejali uskladjenim trojstvom (*docendo discimus*).

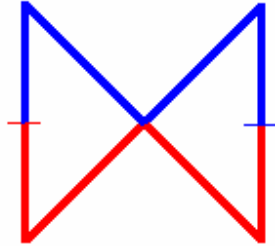
S' tim što je sad lako pričati kako se (i tada) radilo o proveravanju podobnjaštva (*без толку*), tojest kako je sve to (ceo taj trijumvirat tadašnjeg leta, *в точности*) bio proizvod mašte nekakvog *Doppelgänger*-a, čoveka koji je potpuno ličio na nekog drugog čoveka, tojest čoveka koji se prividjao sam sebi, ili kome se neko drugi prividjao dvojako (kao živ i kao mrtav), tojest čoveka dvojnika (istovetnika, sebevida, sozije, dvojakog, istovetnjaka, podobnjaka - po *Vujakliji*, *опωσδηποτε*).

Krajem Avgusta došli su nam V.-i (*sie kamen alle in dem einen Auto*), i, u tih nedelju dana, zamalo svi da budemo (TV) svedoci puča u SSSR-u, ali se jesen nije mogla sprečiti: ne samo da je državni udar završio u jendeku nego su mu se i sporedne manifestacije udavile u jesenjim kišama tog Septembra (*saurer Regen*), ostalo je bilo da se bar Oktobar, Novembar i Decembar dohvate kakve progresivnosti rešenja (*das ist ja fantastisch!*), ali i tu (je bila) slaba vajda od prevratničkog puta (*nichts als Ärger*) - sve čemu smo išli (svuda gde smo se našli) samo je dodalo (to vajno rešenje, o njemu se radi) svoju tako pomirljivu kap [kao da se svet imao ušećeriti još tada, a ne da se gorči pravdom (sve do sada), *nichiyōbi ni mo*].

"Out betters tell us they are our humble servants, but understand us to be their slaves - Ono što je bolje od nas govori nam da nam verno služi, ali za nas misli da mu robujemo", *Jonathan Swift (1667-1745)*.

Yobiokosù: kraj 1991. godine proveli smo u (uzvratnoj) poseti S.-u & D.-i V.; sa njihovih petoro deco (i sa troje naše) imalo je to da se razume sa korektnom protočnošću te, i osmostrukom obnovljenošću nove (1992-e) godine, što se i desilo (*sorérà wa wominá*): dobivši onaj posao (pomenut na početku opisa godine u pitanju, *...rashii*), samo je trebalo da mu se oko ose sjatimo, ja u ulozi izvršioca, R. i deca u smislu ptica selica - iznajmivši kamion i preselivši se iz K., WI, u Wat., ON, na takav smo ga način i napipali: kao jednu vrstu temporalnog izleta u (tada je to izgledalo) tek još jedan tren, medjutim (eto kako je ispalo) sve do sad produžen, čak možda uzemljen, u svakom slučaju (uz pomoć ovog Manifesta, *попутно*) nadzemno objavljen, *per primam intentionem*.

* * *



(1992 - 94: Waterloo Manifest)

Objašnjenje (Umesto Prologa)

Najveći deo ovih zapažanja (tako bi bilo najbolje nazvati ih), tih pre svega nemih osmatranja (što čine ovaj manifest), i poneko jarko, zapisan je pretprošlog leta: drugog leta građanskog rata u Jugoslaviji i dvadesetog od zapisivačevog odlaska iz nje.

Zapisana su [sva ta prebučna mišljenja (i poneko kuso)] u iznajmljenoj sobi (sasvim finoj ljusci), u suterenu kuće čiji su vlasnici, takodje odavno došli (ali sa Jamajke) *Negro-potomci (Sp. & Port.)*, u kraju koji se nalazi oko 120 km severozapadno od *T.*, negde na podjednakom rastojanju od jezera *H., E., i O.*, i koji se zove *Waterloo*: otuda prvi deo imena ovom proglasu.

Reč *Manifest (L. Manifestus)*, koja dovršava ime, sugeriše Objavu, ili Zov, ili Poklič, ili Naredbu, ili Krik; *Waterloo Manifest*, prema tome, obaveštava kako sve tera (naše) biće da (svoj) zov sluša svuda, i da, čuvši ga, naredi pobunu.

Tek nekolicina od ovih 33 zapisa, složenih po otškrinutoj srodnosti radije nego hronološki, uzeta je iz *Menjanja Država*, zapisanih u *T.* pre skoro dve decenije, i uključena da, zajedno sa ovim i još jednim objašnjenjem, dovrši algoritam datog Poziva na suprotstavljanje lažnoj nadi, večitoj gluposti i opasnoj iluziji.

[I]

(Telegram): Onomad, probudim se usled dramatičnog uvida. *Stop*. Probudila me je činjenica da su moj sklupčani položaj pod pokrivačem i telesna toplota proizvedena u tom stanju ustvari neosnovana predstava utopljene zaštićenosti moga bajnog ega, potpuno neodrživog jer se mi zapravo svo vreme nalazimo u ždrelu iza krajnika prostora u smislu kosmosa (vasione), u sasvim crnoj, hladnoj (ledenoj) i nadasve objektivnoj noći; praktično, celokupan osećaj zaštite nestao je u trenutku pred tim prostim saznanjem. *Stop*.

WISC., Decembar, 1990 - Wat., 01-05/20-10/06

[II]

(Pred praznim papirom i ovom stranom): Rasprostrvši se celokupnim bićem nad žutim papirom na vodoravne linije (u slovnom luku), u vajnoj tišini (i lažnom muku), tojest uz (jako) daleku muziku (iz treska prethodnih stvorenu možda), ni sam još ne znam šta će te tako polegle (stoičke) prave na kraju na sebi mirno da nose [bez eha (zveketa), sledjeno (odvažno)], šta će na kraju na njima biti i tu čak ostati makar da visi (kao odvaljen krov nad kućom: i kad ne kriči - zakida na misli).

[Danas je savremenije imati kompjuter (ili bar 'word-processor') i njime pisati ali i to je samo još jedna neprirodnost: ništa nije prirodnije od pisanja po ceduljama i papirićima koji, uz to, zajedno s' olovkom bez muke staju u džep, tojest lako se prenose. A kakva mašina, moguće je, pogodna je za krajnje uobličavanje i, naravno, štampanje zapisa].

Pred praznim papirom i ovom stranom blještavost ničeg (palog u ništa) vrlo polako (isprva mutno - kao u oku veoma site, krupnije zveri) ustupa mesto raspletu misli, stvaranju stava (jačanju volje) - u još jednom pokušaju da se doskoči svemu ovome što je oko nas i u nama.

Radi se, naravno, o grozničavoj borbi sa samim sobom, o dodavanju sve više nepoverenja o svemu ovome što (se predstavlja da) je ovako, o potrebi da se otkaže poslušnost i izvede protivudar.

Zato će se (mala) kolekcija ovih, kod mene žutih (inače belih) nemih papira [ispisanih najvećim delom u *Waterloo*-u (ON)] zvati *Manifest*: (zanemari li se instiktivna, skoro prirodna doza patetike) biće to vrsta Lokalnog Poziva na Opštu/Vrhovnu bunu/pobunu [čak Geodezijsku - u smislu zemnih (na to tlo svedenih) nebeskih linija vučenih perom maltene sudjenog, gravitacijskog potencijala] - jedan nadasve pošten kontraudar.

Pod (nije teško pogoditi kakvim) utiskom gradjanskog rata koji već drugu godinu (leto 1992) i povećavajućim intenzitetom traje u zemlji odakle sam, pre 20 godina, otišao ne sećajući se više zbog čega, sem ako ne zbog samog po sebi, al'

(avaj!) odavno lažno izazovnog, "puta u nepoznato" (kao da je išta poznato!), kao i sa konačnim saznanjem [to saznanje je, skoro sam siguran, i tada postojalo ali je bilo delimično (parcijalno); tokom godina narastalo je da bi postalo neopozivo] o (zar tako profanoj/sirovoj/malogradjanskoj/kvazimesijskoj, nadasve merkantilnoj!?) prirodi ovostranog (na ovoj strani sveta) sistema, njegovih institucija religije i mnogih drugih centara i ispostava moći, i ovde i drugde, koji su, svi skupa i zajedno sa lokalnim protagonistima (interesima oblikovanim protuvama/huljama), tu zemlju (Yu) uništili, često pomislim kako bi bolje bilo da sam neka vrsta domaćinskog hrta (na primer, Max, onaj tamo - u WI), samo da nisam, predpostavljam, "nešto više" [na primer - (prepodobni) čovek].

Ovi (za mene žuti da se ne bih smrzo') papiri (cedulje) meni će moju pobunu možda da objasne (hrabrim se, znam), iako je bar isto toliko sigurno da naivne neće osloboditi preostalih iluzija, ukoliko su bilo kakve iluzije bilo kome preostale.

[Čini se, nažalost, da jesu i da je naivnost, toliko dosadan (i tako otrcan), od svih najdeblji omot gluposti, ona konstanta kojom nas vreme vredno okoštava, da ne bi došli sebi i "istoriju sa istorijom zla pobrkali" (E.C.)].

Tako da ovoj stranici ne preostaje drugo nego da (nevoljno) započne raspravu protiv tog što jeste, usprotivivši mu se i kad se pravi da nije, spevavši:

"Stranice lakših spisa jagnjad su spram ovih što slede / Ove nas ne štite opsenom već istinom nas lede / Bilo šta da će da smisli (čak da se ni ne preda) / Svoj led svako će da poveća (ili će s' njim istopljen da se gleda) / Glava će da mu (obadva puta) na istu tačku dodje / 'Izlaza nema, ali ni ropstva!' - viknuće doduše (tek da ga hir prodje)".

Wat., Avgust 9, 1992 - 01-05/24-11/06

[III]

(Soba): Podjemo li na nepoznat put očekuje nas nepoznata soba u kojoj ćemo se, na kraju putovanja, i bar na neko vreme, skrasiti.

Izvesna nelagodnost u vezi s' pitanjem na šta će ta soba da liči i da li ćemo imati sreću da nam se još i sviđi, prirodna je.

Soba je osnovno ishodište čovekovog puta.

U njoj se najzad, upravo pristigli, damo pribrati i odatle, stekavši početno uporište, vremenom počinjemo da upražnjavamo neophodne aktivnosti, uključujući nalaženje permanentnog stana.

Kako vreme protiče, medjutim, navika na sobu sve je veća i ona polako počinje da biva centralno boravište, a sva sećanja na prethodno postaju maglovita.

U tome i jeste opasnost.

Nepoznata soba, postajući sve poznatija, zapravo nas menja a ne mi nju. Prilagodjava nas sebi.

Konačno prilagodjeni, mi više nismo ličnost koja smo bili.

Funkcionišući bez problema u doskora nepoznatoj sobi, mi smo sada, ustvari, neko drugi, i sa onom osobom od pre imamo zajedničko tek to da se niko od nas ni u jednoj sobi nije prepoznao osim u prvoj, iz koje smo tako brzopleto krenuli u sve druge.

Wat., Juli 19, 1992 - 01-05/24-10/06

[IV]

(Sam) : Sam u sobi. (Nepomični i vazduh i vreme).

Prvo na tavanicu, zatim na nameštaj (pa na zrake Sunca ko' na zlatne šine), eto gde sve pada pogled pre nego se zaustavi (na sklupčanoj gomili navodne tišine).

Spoljno ništavilo rasprostrlo se po zidovima i čeka da neko otvori vrata (unutrašnje prelamanje duše dotle mu je nepoznato).

Po čoškovima (na stolu), u lampi (uzevši maha) - kruni se veličanstvenost ničega (kako u vidu praha neorganskog porekla tako i organskog praha).

Bivajući sam u sobi, posle nekog vremena čovek se s' njom izjednači [uhvati se za ruke s' potmulošću praznine (s' cerekanjem odasvud)].

U takvim uslovima, samoća se oslanja na zidove sobe kao da su to njeni temelji (vreme se kruni kao da glumi kukuruz).

(Kao da juče, danas i sutra znače više od tri ista zrna, i samo srednje grebe).

Nikakav glas ni pokret (ništa za uspomenu).

Neporecivom sveobuhvatnošću (pukom prisutnošću?), samoća se klata nad glavom (sve raskalašnija).

Napregnuvši čula do kraja - ništa!

Ni insekt da prozuj. (I pauk se, u onom uglu tamo, dao u predju bezglasnih niti).

[Jedno nebesko telo, jedino, (vidi se to i bez prozora), što se niz nebo sjurilo (tako i ono nestade!)]

Još jedino misli što omogućavaju uvid u događaje koji se spolja sigurno dešavaju (nasuprot očevidne praznine sobe), još jedino one što se, iako sve sporije, kovitlaju i množe.

Kako su nevažne vesti koje bombarduju gomilu na okupu. (Ovde u sobi, bez vesti je).

Okačen o samoću, čovek (iz takve priče) zamiče za zid unutar sobe, ono (ništavilo) što se po spoljnim zidovima zakačilo grebe im malter, ali, za sada, zid koji ih radvaja još uvek je tu.

Ko kroz njega prvi prodje, ovaj što je sam unutra ili ono što je spolja (grebe!), neće više biti sam, biće dvoje, da pobegnu jedno od drugoga više neće moći, ni ništavilo ni samac.

Wat., Juli 23, 1992 - 01-05/24-10/06

[V]

(Zova): Igrajući se iza zgrade oko zove u dalekom i nejasnom ali ipak krotkom danu takve jedne faze sveta, te videvši pogrebne kočije (sa 4 konja i solo kočijašem) kako se penju uz *Bulevar R.*, naslutili smo vest da je u susedstvu neko umro.

(Da svaki izvor na svome ušću spadne na tako niske grane, videlo se i sa te strane).

Stali su ispred trospratne zgrade, najviše u kraju, u čijem je prizemlju bila prodavnica hleba i, do nje, kafana.

[(Tako mali a već koristan) u prodavnicu sam često bio slan po hleb, tako se i desilo da sam ne jednom prošao pored kafane u kojoj su ljudi iz datog kraja tog davnog grada (osim što su vazdan sedeli sa pićem ispred sebe) galamili u duvanskom dimu igrajući šah i domine kao što se igra kamena s' ramena: ratosiljani koketerije].

Ispalo je da je umro neko od starijih stanara te, dakle, trospratnice, neko koga, doduše, nismo poznavali ali za koga se tako nešto moglo očekivati zbog njegovog poznog stava i, uopšte, samo u njegovoj porodici i medju prijateljima poznate bolesti (opasne i za dvogrpu kamilu a kamoli za jednog lišajem prošaranog beduina, čime je, prnelo se, dok je mogao, dotični varao svoju pustinju).

Prekinuvši, znači, na kratko igru, ćutke smo se iskupili gledajući kočije i, kao u efemernost upregnute leptire, pogrebnim rekvizitima uparadjene konje.

Ovi su pak, sa svoje strane, duvajući iz onostranih nozdrva tako da se moglo napuniti jedro i sa ove strane, tojest udarajući kopitama po bulevarskoj kocki

kao po grlu kad udari šesnaest jabučica, izgledali jaki i besmrtni što su, pokazale se, i bili.

Kočijaša smo videli kad je na način smirenog vraga (pre svega modar, u istom takvom, žanrovskom fraku), pun discipline kao udavljene mogućnosti žurbe, ušao u kafanu i, sam kao ugašeni svetionik, dugo i zamišljeno otpijao naručeno piće; ne prilazeći mu, (sa razlogom zazirući od njegovog tumačenja stvari) uobičajena klijentela te gostionice držala se svojih stolova i svog društva, na šta je ovaj izgledao naviknut kao štap na krst, bez ikakvog interesa za ovozemaljski žamor tog kao rebro ogoljenog mesta.

Nešto kasnije, (kao golubovi povereno im pismo) sneli su iz trospratnice lakirani kovčeg i stavili ga u kočije, začušljani kočijaš (tanani demijurg?) uparadjeno je zauzeo svoje slamnato sedište (i ono što nije vršeno slama je, a da to ne bude slamnata stolica), potegao dizgine i zaprega se (praćena omanjom povorkom rodbine i prijatelja kao brod odloženom havarijom) polako i uz zveket kopita i koraka (od kojih su ovi drugi onima prvima pravili prolaz blokejima kroz potkovicu), spustila niz *Bulevar*, a mi se, konceptualno svesni prisustvovanja *Odošenju* uprkos lažne nadmoćnosti prouzrokovane činjenicom da se u kočijama niz datu ulicu nije spustio niko od naših niti mi sami, vratili igri oko zove tiše no obično (kao melodija usnulom pevaču).

Posle nekoliko godina video sam iste kočije, konje i kočijaša, ovoga puta učini mi se još modrijeg (kao precrtan poklon u spisku zaveštanja), dok sam izlazio iz nekakve djačke biblioteke (kao iz prerane pouke) na onom istom bulevaru (samo malo više prema gradu), kako na isti onaj, ravnodušan način lelujuju niz ulicu (poput sveće na promaji) prenoseći nekog drugog (od istih misli oslobodjenog, pomislih, kao onaj od kafanskih i pekarskih), i, mimoilazeći se sa njima, primetih (sada odrasliji te sa povećanom pažnjom mogućih potomaka) da niko od njih nema ništa fizičko u sebi (da nije zasnovan na gravitaciji, sili, niti momentu stvari), na isti način na koji ptice nemaju brži pad u veštije oko: oni su, videh ustvari, projekcija procesije a ne procesija sama - klizavost, ne stanje, crvenilo u vidu pozerske reklame (dok se uzdah usni ne nasloni na rame).

(Vrenje, a ne rukav oko ruke tame).

Videvši me kako ih *prepoznajem* te *prepoznavši* i oni mene [njihovo je sećanje od one vrste što se drži vode kao kapi česme (cedi se i kada iz metalne cevi ne dolazi ništa da ga tlo oplevi), od one vrste, dakle, koja nas sve sadrži, njih same održavajući, tako, spremnim za *prenos* svakog od nas kad im se to saopšti - te kočije, konji, i kočijaš (tanani i neprovidan kao ugašeni svitac), gde ih pozovu tamo se *projektuju* (nude se u tim oblicima), međutim ne postoje (ne odaju se ugriscima)] - tako da, u magnovenju, uvidevši moje (uzvratno) otkriće o njima, oni se, ceo taj mahagonijski uređaj od kola, konja, i kao zečja suza modrog kočijaša, na očigled bulevarskog mnoštva propeše i nestadoše na spoju te, realne ulice, sa nerealom pretpostavkom o njenoj trasiranosti (na spoju na kome pevaju dva vetra štipajući se za oduvane note), a da niko od prolaznika, od kojih se svako (koračajući u tom trenutku tim *Bulevarom*) verao po drvetu sopstvenog života (i ne hajući da li je to zova ili nije), nije obratio pažnju na ovo drsko narušavanje fizičkih pravila, svako zauzet svojim veranjem.

Od onda više ih ne videh na ove ali ih sanjah na one oči u modrozelenoj šumi od zove (*Rumunskog* dela naših *Karpata*), u kojoj, budući da je kroz takvu njenu koru i cvet škripalo drveće kroz drugi cvet i drugu koru [propuštajući te kočije, te

konje, i njega (u službenom mada i *ad hoc* fraku)], nije se moglo tačnije znati kome se valja biti pripravan (kome će pasti zadnji paravan), da se kroz takvu sviralu jednu [od one zove iz ove šume - nekada sjajne (čak dvaput sjajnije) a sada tavnje *Transilvanije*], kao kroz frulu, od tada nadalje tako cereka (smirena čigra - skoljena bivstvom), da svirkom zovinom svoju smrt ublaži kao detinjstvom, puštajući je da se zaigra.

Wat., Juli 18, 1992 - 01-05/30-11/06

[VI]

(Plan Tišine): Prisustvovati svakom ovom danu čista je slučajnost.

Sve se može svakog trenutka promeniti.

(Danas već sutra nestaje).

Za svedoka takvog jednog lomnog čina više nema svakog ovog dana, samo mu se (o vrat krhki, usred stana) ista ona okači tišina.

Jer, velika buka - kao zbog pada praznih buradi, kao niz stepenice ukletog dvorja (kao što zvuči *Vestja Nova*), kao u ehu od tla do krova - isteruje, zapravo, samo tišinu iz takvih njegovih (od pune senke praznijih) podruma, ali se ona odmah vraća: tišina se ni iz starih stvari niti oronulih zgrada ne može najuriti a kamoli iz podrumske scenografije kepec-novele.

Kao da se radi o stišanom planu, planu po kome se proba muk sa bukom da se vidi ko će kome na vrat da zaskoči kada se sve ovo završi i kada, onom što je zaskočilo, prava sloboda svane.

Sve ovo za sada samo je težak rat.

Wat., Avgust 7, 1992 - 01/31/06

[VII]

(San i Java): San menja gustinu vremena.

Probudivši se, ustanovljava se da se sanjani događaji, uprkos bliskosti upravo izvršenog budjenja, čine udaljenijim: kao da se ono što se sanjalo dogodilo veoma davno (mnogo pre izvedenog budjenja).

Poremećena gustina vremena (vremensko proticanje nejednako brzo u snu i javi) navodi na zaključak o nejednakim vremenskim skalama: jedno je vreme u snu (po pravilu razvučeno i udaljeno), drugo u javi (po pravilu sažeto i privučeno).

Nalazeći se u dva vremenska sistema (u jednom dok sanja, u drugom kad je budan), čovek se, može se predpostaviti, ne nalazi u istom fizičkom domenu/okruženju u stanjima sna i jave. Po takvoj predpostavci, u stanju sna on se nalazi u drugom domenu u odnosu na domen u kome je kada je na javi.

Medjutim, pošto je on fizički svo vreme na istom mestu (obično u postelji) dok spava (i sanja) i kada se probudi, to ima da znači da je *ono* od njega što je sanjalo (*dvolikost* njegova, njegovo *drugo ja*) bilo *negde drugde* i tamo *mu* se dogodilo to što se kasnije tumači kao san; u trenutku budjenja ta se *dvolikost* (koja je dotle drugde bila) u dotadašnjeg spavača vraća trenutno, (kao proletnja muva u jesenje zujanje) skočivši nazad u domen iz koga ga je u snu bila napustila.

Vascelo mnoštvo ljudskih snova, svi snovi svih ljudi, tako su, zapravo, ono što se njihovim *drugim ja* (njihovim *dvolikostima*) dogodi onde drugde dok ovi ovde spavaju.

I kada se, jednom, *dvolikost* čovekova previše dugo zadrži tamo gde je po sve te snove otišla, ili se zaigra i ne vrati se na vreme propisano za budjenje, čovek se raspoluti i telo mu ovde ostane bez *dvolikosti* mrtvo po jednom vremenu, a *dvolikost* mu tamo ostane u snu, bez tela, po drugom.

Ne upoređujući san i javu, makar i u dva vremena, ni jedno ni drugo više ni za šta nisu.

Wat., Avgust 8, 1992 - 02-05/01-11/06

[VIII]

(Merenje vremena): Dan za danom niže se večnost da nas pod sobom rasprostire. Inferiorni u odnosu na nju, sa danima se nekako borimo, sve misleći kako će se najzad nesto obrušiti (i promeniti tok stvari). Ali od toga ništa - borba je, izgleda, sama sebi cilj.

U nebu mrka kapa, u zemljištu mogućnost tek za oslonac pred neizbežni pad, ne ostaje nam drugo nego da, u gluvilo vremena, udenemo sopstveni muk.

Kap ko kap tišine cedi se iz pitanja koje visi u vazduhu: dati se u sledeću aktivnost ili se s' česticama pauze izmešati zauvek? Proteći već jednom, ne razlikovati se od pejzaža dovršenosti.

(Kao što mnoštvo insekata u polju posle kiše postaje veliko zajedničko brujanje).

Uraditi bilo šta što će kao gvoždje po gvoždju da pukne, da se, pre nego što se u istoj, centralnoj livnici, izlije u ravnodušnost, dovoljno jako oglasi (da kao gong odjekne).

Ko se trgne unazad još će se meriti, ko podje za jekom sve je izmerio.

Jedan sa drugim naći se više neće jer nisu isto izmerili: prvi je izmerio da još ima vremena, drugi da nema.

Wat., Avgust 23, 1992 - 02-05/01-11/06

[IX]

(Vanredni značaj pesme): Već neko vreme ističe se vanredni značaj koji bi, moguće je, imala kakva pesma, nekakav ljudski glas u kompoziciji poput elegije "Tren Ofiarom Hiroszimy" K.P.-a (Krzysztof Penderecki), ili simfonijskog portreta za hor i orkestar "Itaipu" F.G.-a (Philip Glass), štaviše u četiri stava (Mato Grosso - Jezero - Brana - K' moru) rasprostrtog nad petim - presahlom česmom, kao da je radijacija pesmom, tojest elektromagnetno zapljuskivanje ljudskim glasom i odgovarajućom muzikom uračunato u konstrukciju sveta, kao da se on njom, takvom jednom stilizovanošću sred nemog leta, sve grozničavije bodri, pre nego što bez njene (kako god da se okrene) drhtave podrške sto biliona godina ponovo ostane.

Wat., August 6, 1992 - 02/09/06

[X]

(Rezultat i slučaj): Biće ono što je objektivni rezultat svih mogućnosti (to će biti i ništa drugo).

Nikakava volja, vera, umešnost ili lukavost neće promeniti jedino moguć (objektivan) ishod stvari.

Stvari i događaji odraz su nepotkupljive prirode.

Ne može se subjektivno uticati na uzročno-posledičnu vezu sveta. Na više pretenduju neznanice i prevaranti.

Naše vreme nije ni potpuno jasno ni u beznadežnoj magli. Negde je između - osrednji smo i ulog u svemu što nas premaša.

Kao što je i slučaj onaj koji nas uvek ubija, koji mi tako zovemo jer ne znamo šta je.

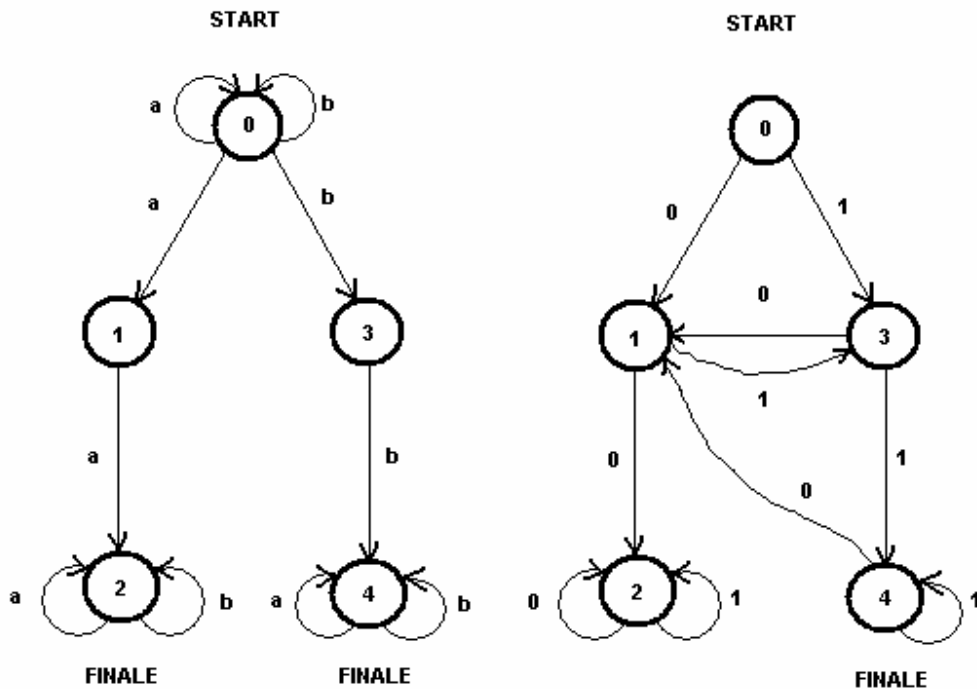
Wat., Avgust 20, 1992 - 02/09/06

[XI]

(Automata)

Konačni automaton deterministički je i u konačnom stanju nedeterministički konačni automaton je kao i konačni automaton izuzev što mu sledeće stanje nije potpuno određeno sadašnjim stanjem.

Sudbina konačnih automata je, tako, izvesna nasuprot neizvesnoj sudbini nedeterminističkih konačnih automata.



Kao što se vidi sa slike

nedeterministički konačni automaton ima početno stanje jednako onom kod konačnog automata ali se ne zna koje mu je konačno stanje: 2 ili 4.

konačni automaton ima početno stanje 0 i konačno stanje 4. Njegova je sudbina poznata jednolika.

U svemu tome postoji još nekoliko vrsta automata:
 probabilistički, linearno ograničeni, sumnjom pritisnuti,
 kao i automati koji pobudu obradjuju kao da je u pitanju
 vlažno drveće
 kao u šumi (ali po kiši, u takvom snu).

Svi oni, međjutim, u svemu tome traže svoju dušu
 ko' da su bez duše.

T., 1982 - 02/10/06

[XII]

(Čovek i životinja): Da li je dvojstvo životinje u čoveku i čoveka u životinji degradirajuće za čoveka, kako se veruje, ili za životinju, kako se, malo, malo, pa pokaže?

Životinje su zadnja šansa naše lepe zamisli o svetu (veoma opevani kentaur ili stoglava aždaja iz priče). Nasuprot nama, one se ne mrze, tek ravnodušno lete, ili trče, ili rone (jedna drugu jedu ćutke ko bombone).

Ljudi su izmislili lepe stvari i umetnost da bi prikriili gorku istinu o sebi, a to je da su životinje ćutljivije i bolje.

Zločinu i nesreći poslušnost se može otkazati jedino preobraženjem u prvu, najbližu životinju, i odskokom iz svega ovoga njenim veštım telom.

Nāše se ionako iscepalo od nedostataka, a duša od vetra.

Wat., Avgust 22, 1992 - 02-05/10-10/06

[XIII]

(Sloboda): Imajući za cilj glatku površinu bare, (iz vazduha slepo ustremljena) ta se ptica strelovito spustila raširivši krila pred samom vodom, opirući se njima o nju, u sve manjim poskocima konačno zastavši, i, u sledećem trenutku, potpuno nepokretna postala je simbol savršenstva i opsesija posmatrača.

Posmatrajući je, dakle, neopozivo se nameće značenje, tojest suština i smisao, pojma slobode. Uvidja se da nazivno/iskazno podupiranje reči sloboda, njena

deklarativnost tojest, ne znače ništa bez efektivne manifestacije njene postvarenosti, na način na koji je to ova ptica (ovako bestelesnim sletanjem na staklo vode) silicijumski prikazala.

Da se i ne pominje zloupotreba te reči u političkom rečniku, naročito tamo gde se na njoj suviše, tojest neukusno, insistira, tojest gde je previše u upotrebi, naravno u pomenutom semantičkom/lingvističkom obliku, jer u kom drugom bi je takvi vokabulari uopšte i posedovali?

Jer čovek, po svom suštinskom sadržaju, i bez poredjenja svoje telesne nesavršenosti sa savršenošću ptice, zarobljenik je svesti e da bi mogao biti slobodan. Upravo neslobodom, on plaća svoju svest.

Dok je čovek inherentno neslobodno biće, u slučaju ptice sloboda se neposredno i bez varke ukazuje.

Naravno, i druge je životinje poseduju, mada je ptice, valjda zato što lete, nekako najviše iskazuju.

Verovatno su i biljke slobodne, ali su one, u svojoj slobodi, više povučene i čute (svet gledaju drugim očima).

Jedino ljudi nisu slobodni.

Niti će to ikada biti - sve dok ne zapene kao životinje, utrnu kao biljke, dozovu se pameti da i u krajnostima ima finih draži, poput sletanja na slepo, progledavanja drugim očima, violinskog upredanja tamničarskog ključa.

Wat., Juli 16, 1994 - 02/14/06

[XIV]

(Demokratija): U originalnom i doslovnom smislu te reči, demokratija znači vladavinu naroda.

To nigde na svetu, ni u jednoj državi, ne postoji.

Svuda vladaju interesi povlašćenih grupa, ponegde manje prozirno a negde prozirnije prikriveni institucionalnim (parlamentarnim) predstavama za mnoštvo, priredbama koje stvaraju ipak providnu ali, na žalost, ne za mnoge, iluziju takvog jednog društva.

O demokratiji najviše pričaju, tojest tu reč najčešće pominju, političari i intelektualci.

Ovih drugih dve je vrste: službenici sistema, zaposleni kod samih vlasti, tojest pri raznim državnim uredima, analitičkim agencijama/institucijama, i/ili medijskim/informativnim kućama, i naivni, tojest neiskusni.

Od onih prvih, političara, priče o demokratiji nominalno su očekivane, bar onoliko koliko i obavezan, "demokratski" dodatak imenima većine (tih i takvih) političkih partija.

Ako je demokratija i bila moguća u zemlji-gradu - starogrčkoj *Atini* - to je, između ostalog, bilo moguće i zato što su svi mogli da se smeste na taj tamo trg.

U svakom slučaju, tako nešto od tada ne postoji i ta reč je upravo toliko dugo dražesna virtuelnost u svesti njenih privrženika.

Takozvane, samozvane, zapadne demokratije zapravo su svojim podanicima u zamenu za lojalnost poverenja u ustanovljeni kodeks ponašanja dale, u proseku, konformistički (pa bio i zlatni) kavez uz, naravno, pregršt praznine. Ni pomena tu nema o nekakvom izboru i samosvojnosti delovanja čoveka. Kakav izbor i kakva samosvojnost kada se unapred zna da svako odstupanje od vrlina stada preči proterivanjem (ekskomunikacijom) prestupnika.

Ljudi su, u zapadnim takozvanim demokratijama, odavno postali *premetači robe*, tojest neautentični predstavnici samih sebe, da se, tim procesom zabavljena, njihova svest ne bi toliko izvitoperila da takvu situaciju predstavlja kao poželjnu i najbolju moguću. Time su, verovatno, oni zanavek izgubljeni kao autentične ličnosti.

Što se Istoka tiče, većina zemalja tog dela sveta izgubila je u poznatim procesima sopstvene duše, a neke čak i sopstvene države, da bi nekakvo pominjanje demokratije u takvim uslovima imalo ikakav smisao.

(Ovi ovde, na Zapadu, kakve god da su im duše, bar teraju svoje, a i države im funkcionišu "sve u šest", toliku državnost uveliko i izvoze).

Ako još ima zemalja na svetu koje su svoje duše bar sačuvale, te su, po pravilu, svrstane u "nedemokratske", a svrstale su ih ove što su "demokratske".

Demokratiju, zbog svega rečenog, treba raskrinkati i ljude/narode pustiti na vodje "demokratije".

Nije potrebna nikakva demokratije, bolja je i svrsishodnija diktatura (u staro doba - pozitivan pojam, u novo - negativan), beskompromisno vladanje u svrhu očuvanja autentičnosti države, naroda i, kroz njih, pojedinca - pred ispruženim pipcima polipa demokratije, koji tu autentičnost stresa grozničavo sa svega čega se vlažno dotakne neprimetno, kao zmijska košuljicu.

Wat., Avgust 11, 1992 - 02/14/06

[XV]

(Slobodno tržište): Treća najčešće pominjana reč na Zapadu, od nekog vremena i na Istoku, osim *demokratije* i *slobode*, je *slobodno tržište*.

Prve dve reči analizirane su u prethodna dva zapisa.

Sve tri, one su zapravo azbuka besomučne indoktrinacije jedne strane sveta drugom (istočne zapadnom).

Kao što o tome direktno svedoči svojim sastavom, fraza "slobodno tržište" sva je u naponu merkantilne pronicljivosti zajapurenih sakupljača ovozemaljskih bogatstava.

Sva nabrekla od siline robe, preprodaje, fiskalno-monetarnih ujdurmi, pa još i "slobode" (ko tu može da bude slobodan od tolikih poslova?), ta reč bolje i od jedne druge kompromituje celokupnu konstrukciju takve jedne zadrigle, bankarsko-profiterske koncepcije sveta.

(Ko zna, možda i vasiona, i nju bi oni, da mogu, u svoj spisak uveli i povoljno prodali).

Osim, naravno, samih profitera, ovom reči najviše se koriste ekonomisti, i, opet neizbežni, političari.

Ni jedni ni drugi, zapravo, nisu izneverili: upravo je njihov mentalni kapacitet bio odgovarajući za generisanje i transmisiju takve jedne reči monstruma.

Otkud nekakvo tržište može to da bude i još da bude slobodno?

Ko je tu slobodan i šta?

O čemu se tu radi ako ne o totalnoj zbruci pojmova, mogućoj samo u ovakvom, krajnje ekonomičarskom vremenu.

Ne samo da su tržište i sloboda dve nekompatibilne reči, nego su i pojmovi koje oni predstavljaju nespojivi i samo ih je plitka svest uprošćene slike sveta, *omni*-ekonomije, mogla dovesti u tu apsurdnu vezu.

Na ovom svetu postoji samo tržište, bez atributa.

I medju njegovim trgovcima gubi se svaki naš smisao da budemo nešto drugo.

Dok ih se ne rešimo i njihovu goropadnu predstavu odnosa i stvari (vrednosti i kiča) ne zamenimo za našu - utišanog sjaja i povećane sumnje.

[XVI]**(Stvaranje države u vasioni)**

Stvaranje države u vasioni
proces je minimalnog rešenja.

Takvo jedno rešenje,
predstavljeno dvolikom mapom $(1,0)$,
kao na donjoj, vasijskoj slici,
sadrži tri podskupa čija je individualna veličina 4.

CD \ AB	00	01	11	10
00		1	1	1
01	1	1	1	1
11		1		
10		1	1	1

Tim rešenjem stvara se država
 $A'B+C'D+B'C$

Podskupovi su provincije, sastavni delovi države,
jednakih veličina.

Svaki podskup, sam po sebi, nije dovoljan
jer je nezatvoren, izložen udarima vasiona.

Tek njihov zajednički doprinos
stvara državu
sa zatvorenom konturom (granicom) veličine 6
koja može da odoleva i nosi se s' vasijskim hirom
pa se, zbog toga, preporučuje.

[XVII]

(Neverica): Neverica se obično javlja u stanjima šoka.

Budući van uhodanosti svakodnevice, stanje izuzetne situacije neophodno izaziva odbrambenu reakciju - nevericu.

U slučaju opasnosti, nevolja sa nevericom je u tome što se sa njom, ustvari, ublažava/relativizuje reagovanje na novonastalu situaciju, umesto da se postiže odbrana.

U logičnom i pozitivnom redosledu događaja, nevericu bi trebala brzo da smeni akcija, kao svrsishodan potez kojim se vrši ponovno uspostavljanje ravnoteže poremećene upadom nečistih sila.

U raspadu Istočne Evrope, pre svega *Jugoslavije* i *Sovjetskog Saveza*, direktno se vide pogubne posledice (preduge) neverice. Njihove su armije suviše dugo bile u neverici. Doduše, vojska manje od tih dveju zemalja, radije njeni časni pojedinci, nešto su i činili u pokušaju da sačuvaju saveznu državu, ali ne konsistentno beskompromisno i punom snagom, dok se vojska one veće zemlje potpuno sakrila iza svoje neverice. Posledica je da su se dotične zemlje raspale.

Nedostatak akcije, predugo stanje neverice, urodili su, kao što se vidi, katastrofom. Jer, *te su se zemlje zbog toga raspale*.

Neverica je, prema tome, najmanje dopustiva u vojnoj organizaciji jedne zemlje. Što je duže u neverici i oklevanju to je neka vojna organizacija, po definiciji, manje vojno a više *ad-hoc* udruženje, poput, na primer, udruženja pčelara ili vulkanizera.

Ako jedna armija ne preduzme energičnu i beskompromisnu akciju da sačuva svoju zemlju, zbog čega uopšte treba da postoji? U takvom slučaju je bolje da takva ustanova sile ne postoji i da se novac namenjen njoj troši u druge, društveno korisne svrhe, pa kad takvoj zemlji dodje da se raspadne neka to i učini. Pčelari i zanatlije postoje zbog mira; vojska sa svojim oružjem, kojim se bilo koja zemlja jedino može sačuvati, postoji zbog rata. Tako da, kada dodje do rata, predvoditi vojsku i biti predugo u neverici ništa ne valja.

Drugo je pitanje da li neka zemlja uopšte treba da se sačuva ili ne, i da li bilo koji rat ima smisla ili ne. Ali to nije pitanje za vojsku. Njena je dužnost i uloga da zemlju sačuva po svaku cenu, *na osnovu simbiotičkog dvojstva zemlje i vojske*, jer se, upravo tom dvojstvu zahvaljujući, kroz sve one godine mira i održavala, a ako je ne sačuva doživela je poraz i izgubila svrhu jer za nesačuvanu zemlju ni vojska nije potrebna.

Što se tiče neverice pojedinca, ona pada u vodu pred nevericom jedne zemlje i njene armije.

Ali i ova neverica (kolektivna neverica države i njene vojske) pada u vodu pred nevericom zbog patnji i bola što su ih doživeli ili im podlegli svi oni koje je rat uzeo pod svoje, a armija ih nije, usled svoje neverice, toga poštediti muškom i energičnom akcijom od početka do kraja.

[XVIII]

(I & II)

I

LIST

```
10 PRINT "UPOZNAVANJE SA ČOVEKOM"
20 PRINT "KAKO SE ZOVETE?"
30 INPUT A$
40 PRINT "OK", A$
50 PRINT "KADA BUDETE SPREMNI OTKUCAJTE BILO KOJE SLOVO"
60 PRINT "I JA ĆU ODŠTAMPATI VAŠE IME 10 PUTA"
70 PRINT "TO JE KAO DA VAS IMA VIŠE - POVEĆAVATE SE"
80 INPUT B$
90 FOR X = 1 TO 10
92 PRINT A$
93 NEXT X
94 PRINT "ŠTA VAS TO BOLJI," A$, "?"
95 INPUT C$
96 PRINT "EVO ZA SVAKOG OD VAS", A$
97 PRINT "PO JEDNA", C$
98 PRINT "MOŽDA ONA OD PRE NIJE STIZALA"
99 END
```

RUN

```
UPOZNAVANJE SA ČOVEKOM
KAKO SE ZOVETE?
? MIROLJUB TODOROVIĆ
OK, MIROLJUB TODOROVIĆ
KADA BUDETE SPREMNI OTKUCAJTE BILO KOJE SLOVO
I JA ĆU ODŠTAMPATI VAŠE IME 10 PUTA
TO JE KAO DA VAS IMA VIŠE - POVEĆAVATE SE
? MIROLJUB TODOROVIĆ
  MIROLJUB TODOROVIĆ
  MIROLJUB TODOROVIĆ
  MIROLJUB TODOROVIĆ
  MIROLJUB TODOROVIĆ
  MIROLJUB TODOROVIĆ
  MIROLJUB TODOROVIĆ
  MIROLJUB TODOROVIĆ
  MIROLJUB TODOROVIĆ
  MIROLJUB TODOROVIĆ
ŠTA VAS TO BOLJI, MIROLJUB TODOROVIĆ?
? DUŠA
EVO ZA SVAKOG OD VAS, MIROLJUB TODOROVIĆ
PO JEDNA DUŠA
MOŽDA ONA OD PRE NIJE STIZALA
```

II

```

LIST
10 PRINT "UPOZNAVANJE SA SMRĆU"
20 PRINT "KAKO SE ZOVETE?"
30 INPUT A$
40 PRINT "KAKO SE JOŠ ZOVETE?"
50 INPUT B$
60 PRINT "DOBAR DAN, KAD SI", A$, "ŠTO SI", B$, "?"
70 INPUT C$
80 END

```

```

RUN
UPOZNAVANJE SA SMRĆU
KAKO SE ZOVETE?
? SMRT
KAKO SE JOŠ ZOVETE?
? PRERUŠENA
DOBAR DAN, KAD SI SMRT ŠTO SI PRERUŠENA?
? JER JE SVE DVOLIKO: 0,1 ZA MENE
PRERUŠENA JESAM ZA TOLIKO: 1,0 ZA MENE

```

T., 1982 - 02/14/06

[XIX]

(Intelektualci): Pozitivan i zdrav smisao takozvanog intelektualizma i njegovih protagonista, intelektualaca, nalazi se u slučajevima onih koji su umom doprineli boljem stanju i napretku.

Medjutim, kroz istoriju, taj proces i njegovi učesnici/izvodjači nisu se uvek nazivali intelektualizam, tojest intelektualci.

Na primer, apsurdno je reći da su Aristotel, Ajnštajn ili Tesla bili intelektualci ili da su sebe tako nazivali; njihova su dela dovoljna da ih odrede, bez nekog dodatnog, "intelektualnog" odredjenja.

Intelektualizam i intelektualci su pojmovi/reči što sve bestidnije ulaze u upotrebu kako se ovaj vek primiče kraju, da, tobože, razdvoje vlasnika te (povlašćene) reči od (primitivnog) puka. [Tu je ostali deo naroda (puk) mnogo pametniji: ne prezajući od očite gluposti, ne krije se iza nazivne pameti].

Reči *intelektualizam* i *intelektualci* toliko su danas izlizane, i na samostalno mišljenje toliko više ne asociiraju, da ih se normalan čovek gnuša.

U suštini, pošto se radi o poplavi / inflaciji / prekomernoj proizvodnji raznih kvaziškolaraca, u najboljem slučaju specijalista, u najvećem broju ranijih ili kasnijih službenika sistema na ovaj ili onaj način, pojam intelektualizma i intelektualaca u praksi je postao oličenje svoje, predpostavlja se, suprotnosti: nekritičkog stava, služiteljstva institucijama sistema, uključujući takozvane medije, i, što je najgore, lupetanja gluposti.

Konkretno, lupaju gluposti svi ti, sad već bivši, "disidenti" iz Istočne Evrope (gde će sad da pobegnu, u odnosu na šta će da "dissent"?), kao i intelektualci koji, naročito tamo, tako vole sebe da nazivaju/predstavljaju, što bi samo po sebi, bio njihov jedini (i podnošljiv) greh, da većina njih svojim "delovanjem" sopstvene zemlje nije dovela do položaja krpa za otiranje nogu Zapada, propagirajuću i plagirajući tuđe vrednosti i mere.

S' druge strane, uglavnom dobro uhlebljeni Zapadni intelektualci, u većini i bez obzira na njihove specifične stručne doprinose (brojniji deo ih ni nema, kao uostalom ni na Istoku, već iznova pronalazi točak ili ga, to je bar korisno, primenjuje, ili o njemu razglaba - na primer, o *Teslinom* asinhronom/indukcionom motoru, koji je jedan od sjajnih primera spolja jednostavne mašine sa složenim unutrašnjim radom, i dan danas se pišu stotine naučnih radova, u detalje isitnjavajući suptilne mehanizme vektorske proizvodnje obrtnog momenta u njemu; sa druge strane, od pseudo-algoritama i tugaljivih tekstova dobrog broja "društvenih intelektualaca" čoveku može da pripadne samo muka), elem ti i takvi, Zapadni ekvivalenti svojih ispisnika s' druge strane sveta, slugeranjskog su i nekritičkog stava u odnosu na sopstvene sisteme. Od njih se ničemu boljem ni ne treba nadati jer su razloge pobune, ako su ih ikad i imali, izgubili sa mladošću - njih je Sistem odavno već, tojest od tada, ubacio medju svoje zupčanike.

Tek mali deo onih na svetu (i na Zapadu i na Istoku), koji su ne samo nešto naučili već i iskusili, zavredjuje neku opisnu reč kojom bi se razlikovali od gomile, ali je ta reč - usamljenik.

Za svagda kompromitovana reč intelektualac za njih je dostojna jedino prezira.

Ali, nije li tako oduvek bilo?

Ovaj svet ne kotrljaju napred ni intelektualci ni njihovi zaštitni sistemi, već uvek i samo najusamljeniji medju usamljenicima.

Kotrljajući ga prema zvezdama, da svoju, najveću usamljenost, zajedno s' nebeskom prebole.

Wat., April 2, 1994 - 02/14/06

[XX]

(Darvinizam): Kao što je poznato, *Darvinizam* je teorija u biologiji, s' eksperimentalnim pokrićem, po kojoj jače vrste preživljavaju, slabije izumiru.

I makar koliko da je, za kakvu cmizdreću prostodušnost, okrutna, ta je postavka tek prosti odraz ovoga sveta i onoga što ga je stvorilo, čemu se tužbe, ako ih ima, trebaju uputiti.

Da li je Darwinizam vasijski zakon (da li važi svuda po vasioni) ne zna se (verovatno važi jer krici slabih odasvud se čuju), ali se zato dobro zna da na ovoj planeti ništa tako ne važi kao pokor slabijih od strane jačih.

Mada prvobitno primenjen na biljni i životinjski svet, Darwinizam je i te kako primenljiv na ljude i njihove odnose. Tehnološko-bankarski prve države sveta svoje interese neprikriveno ispoljavaju na način koji, pre svega, priziva Darwinističko tumačenje.

Takva jedna slika sveta je, naravno, konstantna, niti se u njoj šta menja niti izgleda da će.

Jači pobeđuju i ostaju, slabiji nestaju.

Mnogi su narodi tako nestali.

Starosedeooca ovog, severnoameričkog kontinenta, na primer, praktično više nema. Nema sumnje da će, isto tako, nestati i svi drugi (narodi) koji nisu dovoljno jaki.

Biti jak nije izbor nego neophodnost.

Inače ste gotovi.

Propali.

Izumrli.

Razasuti (iznad devet mora i devet gora).

Ništa ste, inače.

Samo palma vetra u pustinji duše. (Dok se, iznad peska, zadnje slike ruše).

Wat. Avgust 10, 1992 - 02/14/06

[XXI]

(Olimpijske Igre): Sa ovih Olimpijskih Igara (*Barcelona, 1992*) izbacili su *Jugoslaviju*, a primili secesioniste (ne i sopstvene, naravno).

“Neće sa nama ni lopte da igraju”, rekao je jedan naš čovek.

Inače, ovi što su učestvovali Igre su sasvim nominalno obeležili te su tako one prošle kakav je red i običaj, bez izbačenih, kao da ih nikad nije ni bilo.

Sportisti nemaju s' politikom ništa, ali politika ima sa sportom.

Sva su ta takmičenja odavno ispolitizovana i sa prvobitnom idejom Olimpijskih Igara nemaju ništa zajedničko.

O tome ko će da učestvuje na Olimpijskim Igrama odlučuje Savet Bezbednosti a ne, kao što bi trebalo da bude, Olimpijski Komitet.

Još jedan apsurd sveta koji je svoje kontrolne funkcije preneo i na igranje koje, zbog toga, to više odavno nije.

Samozadovoljne (i samozvane) svetske gazde propisuju sve, još jedino da propišu kojim ćemo sportom da se bavimo.

Na njihov užas, sport kojim se (bar još) nekolicina zemalja na ovom svetu bavi - neposlušnost - prevazilazi sve njihove isplanirane igre.

Nikad se, naime, ne zna kad će, kod takvih, bacanje kamena s' ramena preći na teže sportove, kada će, tojest, postati nemoguće da se spreči da se i one na isti način igraju.

Wat., Avgust 13, 1992 - 02/20/06

[XXII]

(Slušajući i videći jedno isto): U laičkom svetu uprošćenost trijumfuje, trivijalnost caruje.

Deterdžentski jedre i banalne, propagandne poruke izlivaju se iz, takozvanih, medija kao cedj iz korita; sa radija, televizije, filmova i novina isipava se nedoukost i glupost (često nepismenost), neznanje je maltene prirodno - nikog ne iznenadjuje.

Tolike škole a iz njih, u najboljem slučaju, izlaze tek specijalisti.

Srednja klasa razdvaja ekstremne a svi zajedno dave se u čarima svakodnevice, tojest oni koji nisu gladni.

(Oni koji su gladni ne spadaju u ovu priču jer su se već odavno udavili).

U laičkom svetu niti se vrši nekakva sinteza, niti kritička analiza informacija.

Potpuno prenebregavanje činjenica, čak njihovo izvrtanje da bi se sopstveno delovanje prikazalo poželjnijim i boljim (nego što jeste), glavni su instrumenti politike i političkih partija.

Komercijalizacija je bezočno neumerena. (Koliko ima onog što je potrebno, još je više onog sa čim čovek ne zna šta će).

Sa licemerjem na sve to nameću se i religijske institucije, i one instrumentalizovane na zemaljski način, da i njima neka ćar pripadne.

Koristi se od svega očekuju.

Novac se uzdigao iznad svakog drugog ekvivalenta ljudskog života, čak iznad filozofskih pitanja kao što su smisao i besmisao.

Korporativna logika poslova rastače meditativnost i upitanost.

Nije poželjno ono što nema upotrebnu vrednost.

Jeftina zabava je na većoj ceni od razgovora, čitanja ili pisanja: razgovori koji nisu trivijalni mogu na prste da se izbroje, slabo se pišu pisma, knjige još samo čudaci čitaju.

U laičkom svetu, slušajući i videći jedno isto, laicima ne preostaje drugo nego da zavrište - ali nema ko.

Oni koji su zavrištali, zarumenjeni posmatraju noćno nebo odakle su došli i kuda iz ovog jednog te istog ovog trenutka odlaze.

Wat., Juli 22, 1992 - 02/20/06

[XXIII]

(Kozaci): Iznikli tako iz niske trave nad noćnom stepom evo ih kako u jednom dahu stiču svoj 'imidž' na sceni punoj vatre i dima (pod ogrtačima u crnim čizmama pod jarkim šapkama kao pod nebom što je nad njima) - u svakom slučaju sa sabljama za pasom sa vihorom za konjima - probijajući zid između unutrašnjeg uha i rekapitulacije onoga što se o njima već dugo šuška (utukom na utuk!) dok ih smrt njuška (zatvara krug): i ovaj juriš pritom izvevši (bez veće probe) na bok teskobe, praktično viknuvši jedno o' ruk!

Wat., Avgust 21, 1992 - 02/20/06

[XXIV]

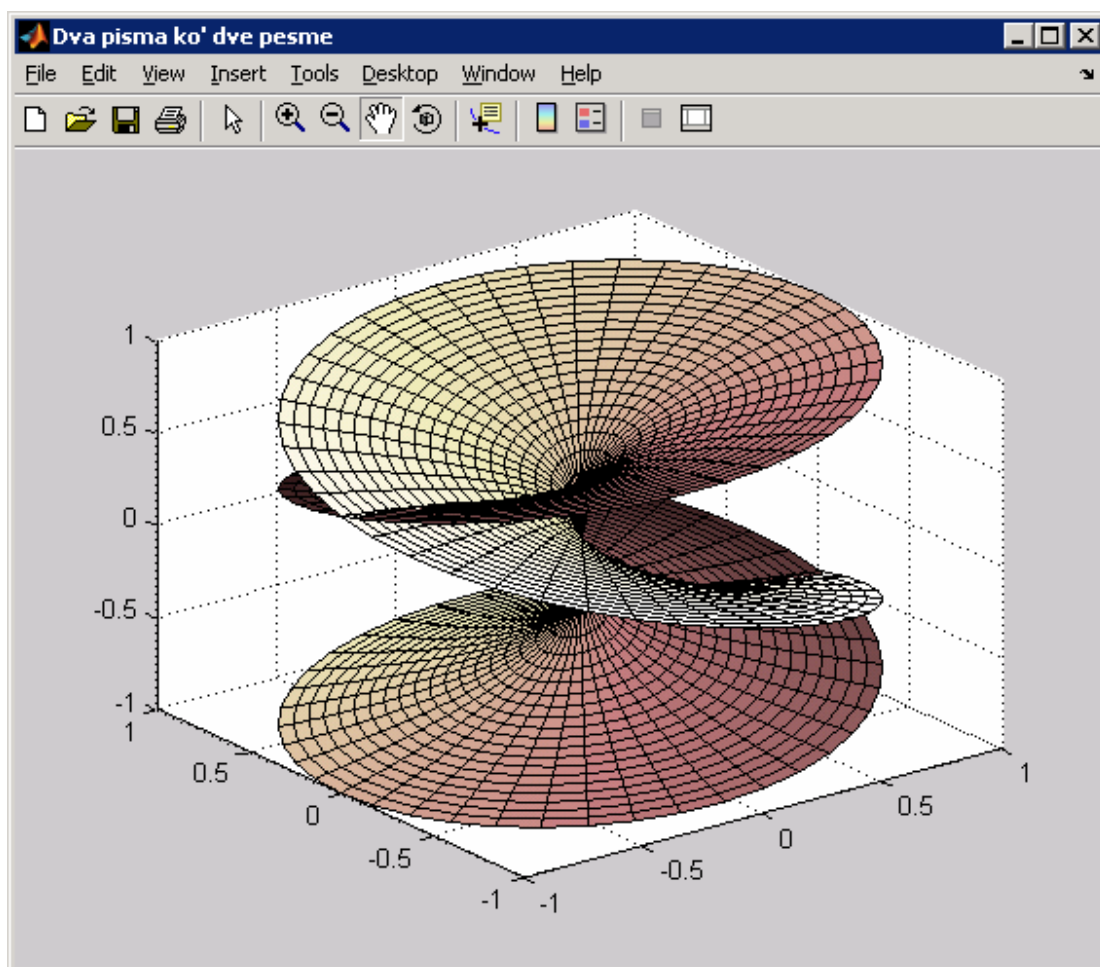
(Dva pisma ko' dve pesme)

Pismo Vasku Popi: Rasturanje, ili lepa smrt

Dragi Vasko Popa,
Blagi svemir nas će da prekopa.

Pismo Stevanu Raičkoviću: Rasturanje, ili lepa smrt

Dragi Stevane Raičkoviću,
Prostor je iskrivljen na dva načina koji će svako biće
Da rasture dovoljno kad za to dodje vreme
Da se svako pregleda da izvrši otkriće
Pre nego mu svako pola ode jednoliko.



[XXV]

(Na ivici): Ni tamo ni ovamo, na ivici smo. Ni razloga za paniku (čemu?), ni za zadovoljstvo (čemu?) - to je, otprilike, opis našeg stanja.

Majstorskim balansom tela i duše (da se kakve sile ne naruše, kao, na primer, sila gravitacije, ili vodena sila, ili nekakvo zračenje možda), umrtvljeni i nepomični u makroskopskom smislu, na ivici se nalazimo svo vreme.

Takav položaj svodi nas na večitog iščekivača nečega.

(Čega - ne zna se jasno, naslućuje se samo da ovo nije sve. A šta ako jeste?)

Tačno smo na ivici.

S' jedne strane i s' druge crni se *НИШЧЕ*, mi mu na ogromnoj grbi (ivici) sedimo, držeći se za varku predela da ne skliznemo (da ne prodjemo kao jesenje lišće).

Ko sklizne, van sebe će propasti, ubijen bezrazložnom nadom.

Ko ne sklizne, u sebe će upasti, rasečen pobedničkom dosadom.

Wat., Avgust 5, 1992 - 02-05/20-11/06

[XXVI]

(Iznenadno saznanje): Odjednom se prikazalo sve - u naglom saznanju od koga su se zenice toliko raširile da su kapke rasterale na sve strane.

Samo što se dogodilo, iznenadno saznanje (o svemu ovome) isto je tako munjevito nestalo.

Šta se, zapravo, desilo?

Desilo se to da je onaj koga je iznenadno saznanje snašlo ustvari bio otišao da se seti toga što mu se bilo objasnilo, i, pošto ga ovde više nije bilo, nama je ostalo da tumaramo bez svega toga u vidu njegovog saznanja.

Ni kad se vrati neće biti bolje - stvar je, ionako, bila u povelju.

Wat., Avgust 4, 1992 - 02/20/06

[XXVII]

(Kuća): Najbolja je ona kuća iz koje se, kad se izadje, gleda na poljanu iznad koje je Sunce na pola puta do neba.

Sama po sebi, kuća nije toliko važna iznutra koliko je važno da se oseti kako ponešto van nje prozuj i brižno kroz spoljni život.

Kako je svaka kuća trošna zbog propadljivosti gradjevinskog materijala, ne treba obraćati toliku pažnju na solidnost konstrukcije koliko se treba upustiti u razmatranje kuće kao daščanog skloništa od aktuelnih vesti.

Najbolja je bela ili žuta ili plava kuća. Takva se slaže s' veselom misli o kućici slobodici.

Iako mala i krhka spram svega što joj pretili (što je okružuje), svaka se kuća hrabro isprečila meteorskoj kiši.

Da jedan tako, u kosmičkim razmerama, beznačajan objekt sopstveni krov potura pod težinu svemira, još nigde nije vidjeno.

Sem kod beskućnika koji, budući da ni kuću nemaju, sve drugo u vasioni koriste što je hladno ili vrelo ili teško za shvatanje za takav jedan štiti, podignut pred nepogodom, kućevan kroz mit.

Wat., Juli 21, 1992 - 02/20/06

[XXVIII]

(Toplota): Po ovako toplom danu jedino dokle misli dopiru ni za dremež nije.

(Zureći u tako vrelo tačku, ostatak dana ne može da se provede a da se ne fantazira o požaru mladalačkih ideala).

Ni daška vetra, samo dve crne i žute ptice što oko treće ptice kruže ko' oko one plamen-ptice za koju nije sasvim jasno da li je crna ili žuta.

Kao da će to da joj pomogne (kao da boja ptici smanjuje temperaturu) - na kraju ovog ko' lavina dana (prošlog kroz vrelo dresuru) nikakvu boju neće imati dovodeći se na prvobitnu meru (usitnjujući se kao mrav) - ali se od nečeg mora poći, makar i garav.

Wat., Avgust 24, 1992 - 02/20/06

[XXIX]**(Lake Union - Savezno Jezero)**

Samoljublje istrošenog dana nestalo je zajedno sa njim
 Zatečenim prilikama sumrak je dobro došao
 Da predju u senke da najdonjim kao najgornjim
 Mostom u snu se popnu na život što im je prošao

Iako je ovaj dan posedovao realnost
 Tokom koje su se vodili poslovi manje ili veće važnosti
 Prazniji deo rezultata proglasio je u zahvalnost
 Svoj iznos za znak jedine odvažnosti

Gledam kako hidroavion sleće
 Po travi šište velike guske
 Mali detalji moguće sreće
 Banalne i nedopustivo uske

Idiličnost kao Savezno Jezero čija voda se domaša
 Obale predodredjene za luku lažnih novosti
 Kob reči kao pevanje što ima da oponaša
 Svo ovo šuplje zevanje od jedne do druge kosti.

Lake U., Maj 17, 1993 - 02-05/20-10/06

[XXX]

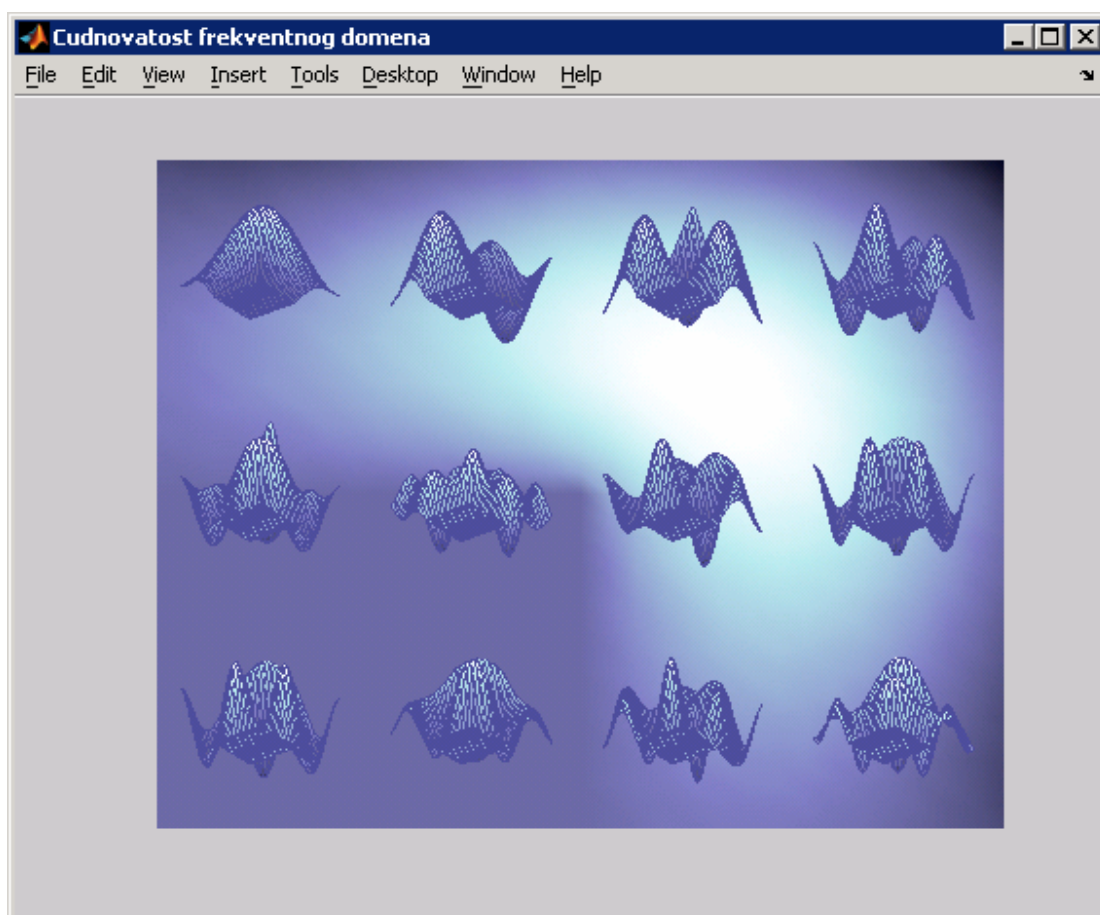
(Dete sopstvene smrti): U uglu je sedelo uporno pokušavajući da se seti dogadjaja pre nego što se rodilo, ali, kako mu to nije polazilo za rukom, dalo se na prisećanje dogadjaja nakon svoga uminuća, ali, bivajući neuspešno i u jednom i u drugom slučaju, ustalo je, otvorilo vrata, i nestalo u sadašnjoj fazi tu negde.

Wat., Juli 17, 1992 - 02-05/20-11/06

[XXXI]

(Čudnovatost frekventnog domena)

Pomoću *Fourier*-ovog preslikavanja
 Čudnovatost frekventnog domena motri nas iz kuta
 Iako samo jednom u vremenu u frekventnom domenu
 Život nam se ponovio nebrojeno puta.



Frekventni domen - to je kao neko
 Prostiranje talasnosti pokraj nulte mete
 Kao na slici kao neko
 Sabiranje što je veće
 I od pred smrt sete.

[XXXII]

(Dopisnica/Postcard): Novembar 28, 1990. November 28, 1990. 3 sata je popodne. It's 3 p.m. Karmel. Carmel. Gradonačelnik Klint Istvud. Mayor Clint Eastwood. Ulicom prolaze ljudi rešeni briga. Down the street there goes lucky crowd. ("Srećni čovek", E.,L.,&P., sećaš se?). ("Lucky Man", E.,L.,&P., remember?). Skoncentrisano obilje nepotrebnih stvari sem zarad estetike i sujete. With the exception of necessity of greed and aesthetics, the emphasized abundance of unnecessary goods is in effect. Nekakva mala crna ptica doletela je i pije mleko is posude postavljene na susednom stolu. A small black bird touched down and took the milk from a jar left on the table next to mine. To mleko koriste gosti kad ga stave u kafu. The milk is normally used by the guests who mix it with their coffee. Ja sam naručio crno vino pod plavim nebom u rajskom hladu žute bašte van sveta i veka neometan od predrasuda, strasti, iluzija, sete, moći, bede, verovanja i politike, kao pred smrt. I have ordered a burgundy under blue skies in a paradise shade of a yellow garden extrinsic from the worlds and ages undisturbed by prejudices, passions, illusions, nostalgia, might, desperation, belief and politics, as before dying. Čudno. Funny. Taman kada sam ovo napisao, za sto do mog, sa kog je ona ptica popila ono mleko, seo je čovek star i nemoćan i jedva čujnim glasom naručio da pije i jede, da bi odmah zatim umro jer nije bilo mleka za kafu. Right after finishing my note, a very old and weak man took the seat at the table next to mine, where the bird earlier finished the milk, and in a very fragile tone ordered plenty of drink and lot of food and then died as no milk for his coffee was left. Zamenivši me, za sada, mala-crna-ptica-smrt kroz mleko se ispoljila na starca došavši mu glave. Exchanging me, for now, the small-black-bird-death took the old man instead, through the trick with the milk. 4 sata je popodne. It's 4 p.m. Novembar 28, 1990. November 28, 1990. Karmel. Carmel.

Carm., 11/28/90 - 02/20/06

[XXXIII]

(Waterloo Manifest): Uokvireni u minijaturno vreme, praktično zanemarljivo u odnosu na svo prethodno i svako potonje, zapanjuju ljudski naponi u polaganje prava (drsko pretendovanje) na saznanje i objašnjenje toga što potmulo zeva i mutno se cedi iz bivšeg u budući bezdan.

Nije li takvo odsustvo mere najbolnije svedočanstvo razočaravajućeg statusa rečenih pretendanata, ili je ono, pak, nekakav znak predodređenosti za položaj koji nas blaži odškrinutošću tajne spram onih koji su je svesni ali se ne mire sa tako lošom pozicijom u odnosu na nju?

Za prethodno imamo slutnju, za potonje nikakav dokaz.

Da ne bude da, zanoseći se, samo pravimo budale od sebe, mora se primetiti da po ovoj drugoj, povoljnijoj od dve navedene mogućnosti/zamisli, ono što čini našu funkciju (daje joj ulogu) ustvari je, samo i jedino, *registracija*.

Dok se jedno (to što je spolja) *prikazuje*, drugo ga (to što je iznutra) *registruje*: tako se prvom daje fotografski smisao, drugom studijska iluzija ravnopravnog učestvovanja, skoro saučesništva, u poretku stvari.

Ni veštije zamisli, ni ostrašćenijih učesnika!

Samo da se bezmerna dosada savlada, da nas popodne ne žvaće večito isto - opisujući ga gladnim mislima bar da ga slovima hranimo.

Jer inače, čovek se s' pravom ima upitati: zašto je sve ovo ovako - ENERGETSKI ZBIJENO NEOPROSTIVO PLAVIČASTO KO' OSTACI LEPTIRA U SMRTNOJ JESENI NAŠE ZNATNE DUŠE - smišljeno?

Waterloo Manifest:

SVE JE DVO OVAKO ENERGETSKI ZBIJENO NEOPROSTIVO PLAVIČASTO KO' OSTACI LEPTIRA U SMRTNOJ JESENI NAŠE ZNATNE DUŠE ZBOG TOGA SMIŠLJENO.

Objašnjenje (Umesto Epiloga)

Način razmišljanja, stavovi i uverenja čoveka pojedinca, ne znače ništa u svemu ovome što zjapi okolo kao klasična ala.

Pa ipak, da ih nema, ni žestina alave pustoši ne bi imala smisla (jedino dodirom nečega s' nečim svako od njih čini se prečim).

Tek opirući se - ustanovljava se svemoguća sila; žilavo se nadnoseći nad njom - podnosi se uklješteni muk.

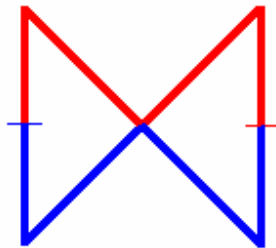
Ko će koga uzeti pod svoje - da li ona nas ili mi nju - naravno da nema smisla raspravljati (ona će nas).

Jer (znamo mi, znamo), od pisanja/teorije nema ništa, računa se samo materija (energija, ogoljeni sastav), takozvani intelektualizam / umetnost / krotki sati bez pokreta u fotonskoj knjizi sveta, luksuz su dokonosti i odraz prigodnog zavaravanja u sred vasijskog ždrele.

Drugi ishod, sem da neizbežnu sudbinu reči i sam potvrdi, ni ovaj manifest ne može da ima. (Niti da leči, niti da vraća).

Ali, ni izvinjenje slovoslagača.

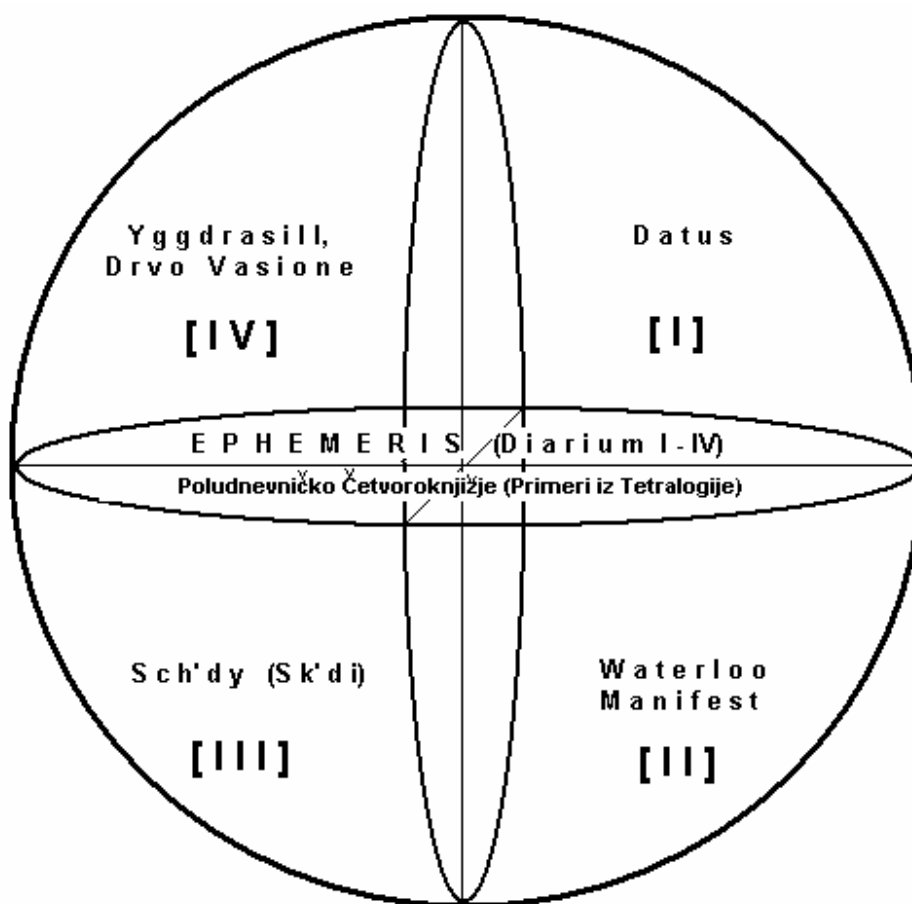
Lake U., Maj 17, 1993 - 02-05/20-12/06



* * *

Napomena

I kao što posle četiri (3+1) dolazi dva (3-1) ako se pola sačuva a pola baci u vodu (ne računajući, u vezi broja ove stranice - 103 - središnu/ekvilibrističku nulu), od "Yggdrasill-a, Drveta Vasiona" do njegove lokalne manifestacije - "Waterloo Manifesta" - nije uzelo više od pola cele kiše da se i one reči, što su mu (datom drvetu) u krošnji zasele, poplave, s' preostalom se polovinom sporazumno nadnevši nad "Sch'dy (Sk'di)" - treći deo ovog trčanja u krug što se izdao za prvi - e da bi ga (i njega) pokvasila kad mu se (predmetnom Proglasu) uz usklik pridruži "Datus" (stvarni početak cele ove priče), i tako se sva četiri (kao na donjoj slici, makar i mokroj), složno ugurali u *Kratkovečnost* - kao u *EPHEMERIS* što im se smestila Večnost - uz isto ono *Obrazloženje Autora* (u vezi upotrebe zagrada, događaja i ličnosti iz mitologije, stranih izraza i reči, konačno - *Rečnika*) kojim se ovaj poslužio da bi progutao tu kost.



Mapm Горску,

Wat., Maj 13-16, 2006

REČNIK

Ključ: (L.)=Latinski, (St.P.)=Staro-Persijski, (J.)=Japanski, (Sk.)=Sanskrit, (G.)=Grčki, (R.)=Ruski, (I.)=Italijanski, (S.)=Španski, (N.)=Nemački, (F.)=Francuski, (E.)=Engleski, (T.)=Turski, (D.)=Danski

- a di** [I.], istog dana.
- a dirittura** [I.], pravim putem; najbližim putem.
- à la bonne heure** [F.], u dobri čas.
- a la larga** [S.], na duže vreme.
- a passo d'uomo** [I.], brzinom šetnje; u tempu šetnje.
- à titre privé** [F.], u ličnom svojstvu.
- à tort et à travers** [F.], bez razmišljanja.
- a vista** [I.], po vidjenju.
- A wo B to machígaerù** [J.], da se za *A* misli da je *B*.
- ab initio** [L.], od početka.
- abschaffen** [N.], napustiti (poništit) nešto.
- act gratui** [F.], spontani, nemotivisani, autonomni čin; čin apsolutne slobode bića.
- actus** [L.], delo, radnja, akt.
- ad litteram** [L.], doslovce; doslovno; bukvalno.
- ad normam** [L.], prema propisu; po pravilu.
- ad ogni modo** [I.], bilo kako.
- ad perpetuam memoriam** [L.], za večnu uspomenu i sećanje.
- ad ratificandum** [L.], za potvrđivanje; ono što treba da se potvrdi (odobri).
- Ademptio** [L.], Oduzimanje; uskraćivanje.
- adstans** [L.], pomoćnik.
- aestusis** [L.], strašću ustalasani; plahoviti; žustri.
- Affanato** [I.], Bolno; tužno; zaplašeno.
- affettuosissimo** [I.], vrlo osećajno; veoma strasno.
- affretando** [I.], sve brže; ubrzavajući.
- affretoso** [I.], sve brže; ubrzavajuće.
- Agenda** [L.], Spisak; dnevnik; beležnik.
- Àgéraos** [G.], Nestarenje; izgledanje mladim; koji ne stari; staračka svežina.
- Ahriman** [St.P.], Bog zla; načelo zla/tame (u *Staro-Persijskoj, Zaratustrinoj* religiji).
- Ahrimarazde** [St.P.], Bog dobra; načelo dobra/svetlosti (u *Staro-Persijskoj, Zaratustrinoj* religiji).
- Aktentasche** [N.], torba za spise; aktentašna.
- alla fin fine** [I.], nakon svega.
- alle Menschen sind gleich** [N.], svi su ljudi jednaki.
- alle vier Jahre** [N.], svake četiri godine.
- aller-hand!** [N.], dobra predstava!
- allí arriba** [S.], tamo gore.
- als möglich** [N.], onoliko koliko je moguće.
- also gut** [N.], nek bude tako.
- Alter ego** [L.], Drugo ja.
- altolo cato** [I.], visoko postavljene.
- altrimenti** [I.], inače.
- amfibolija** [G. *amphibolia*]– dvosmislenost; dvosmislica.
- an der Wand** [N.], na zidu.
- an die sem Ort** [N.], u tom mestu.
- an no jò!** [J.], nego šta!
- anaplērōsis** [G.], dopunjavanje delova tela.
- anthrōpos** [G.], očovečavanje (očovečenje).
- antichambre** [F.], predsoblje kod kakvog velikog gospodina.
- Apo-krinomai** [G.], Odgovorim; obavestim.

aponía [G.], bezbolnost; spokojstvo.

appellatio frivola [L.], beznačajan (ništavan) priziv.

appellatio temeraria [L.], neosnovan (nepromišljen) priziv.

Applicants [L.], Kandidat.

appoggiato [I.], vezano; sliveno.

apporte [F.], daj ovamo; donesi.

arioso [I.], u vidu arije.

armare [L.], jačati; snažiti.

arpeggiato [I.], kao na harfi; u razlomljenim akordima.

arpeggiato [L.], kao na harfi; u razlomljenim akordima.

Art Deco [F.], od Francuskog *arts decoratifs*: stil primenjenih umetnosti & arhitekture 20-ih & 30-ih godina XX veka, karakterističan po ostrim geometrijskim oblicima i hladnim materijalima (plastika, čelik).

Artem non odit nisi ignarus [L.], Niko ne mrzi umetnost osim neznalice.

articularis [L.], zglobni.

Así parece [S.], Tako izgleda; na to liči.

au revoir [F.], do vidjenja; zbogom.

auf die Dauer [N.], na duže vreme.

auf jeden Fall [N.], u svakom slučaju.

auf meine Bitte hin [N.], na moj zahtev.

bambocciáde [I.], rdjave, neuspele slike *Holandskih* slikara koje predstavljaju seoske krčme, vašare, seoske igranke, itd.

barthýs bíos [G.], dubok život {ono što živi u dubini [prasluz, po *T. Huxley*-ju (1825-1895), Engleskom prirodnjaku]}.

basso ripieno [I.], prateći bas (bas koji prati).

Batrachomíomachía [G.], “Boj žaba sa miševima” – parodija “Ilijade”, čuveni Grčki komični junački ep.

bécassine [F.], barska šljuka; ritska šljuka.

bella donna [I. *Atropa Belladonna*], “lepa žena” (velebilje; bun; balan; paskviza; kurjača; vinika; ludača).

bellum internecinum [L.], rat do istrebljenja.

Bellum omnium contra omnes [L.], rat sviju protiv svih (po *Hobsovoj* teoriji - prvobitno prirodno stanje čovečanstva, pre obrazovanja društva).

bene valete! [L.], ostajte zdravo!

benevole lector! [L.], blagonakloni čitače!

Besteck [N.], pribor za jelo (nož, viljuška, kašika, tanjir, ubrus).

bianco [I.], prazno; belo; belina.

bi-cornis [L.], dvorog.

bir-zeman [T.], staro vreme; davnina.

bis dat qui cio dat [L.], ko brzo daje, dvaput daje.

bona mente [L.], u dobroj nameri; dobronamerno.

bonazza [I.], stanje (mora) kada je potpuno tiho i mirno.

bonum publicum [L.], dobro države; opste dobro.

Bonus vir semper tiro est [L.], Dobar čovek svagda početnik (novajlija; lako ga je prevariti).

Bücherschrank [N.], ormarić za knjige.

buratine [F.], buratina (vrsta puplina od svile i vune).

burino [I.], bakrorez.

Ça dépasse l’entendement [F.], Čovek to ne može da razume.

cabotier [F.], mali brod koji plovi duž obale.

casus mixtus [L.], mešoviti slučaj; slučaj u kome ima krivice i do onog lica kome se dogodio.

causa finalis [L.], krajnji uzrok.

cavata [I. *cavare*], mala, laka, jednostavna pesma (za razliku od raskošne operске arije).

Cave! [L.], Čuvaj se!

cento volte [I.], iznova i iznova; opet i opet.

chōdō sonō tokì [J.], u tom trenutku.

ci siamo! [I.], tu smo najzad!

clandestina spotalia [L.], tajni verenici.

clara pacta, boni amici [L.], čist račun, duga ljubav.

comme ci, comme ça [F.], i ovako i onako; svakojako.

Comme il faut [F.], Pravilno.
comodo [I.], udobno; umereno; natenane.
compactio [L.], sklop; zbijenost; jedrina.
compiacevole [I.], ljupko; dopadljivo.
con grandezza [I.], sa dostojanstvom; ponosito; gordo.
conjectanea [L.], zbirka napomena, zapažanja, trenutnih dosetki, itd.
Cor Leonis [L.], Lavlje srce.
coro pieno [I.], pun hor; potpun hor.
cum grano salis [L.], sa zrnom soli (s' pravilnim/zdravim razumevanjem/razumom; s' malo duha – "soli" u glavi – "posoljeno", a ne bukvalno shvaćeno).
d'un seul coup [F.], u jednom potezu.
Da bin ich [N.], evo me, tu sam.
Da kann man nichts machen [N.], Tu se ništa ne može uraditi (promeniti).
da un momento all'atro [I.], od jednog trenutka do drugog.
dall'anno scorso [I.], od prošle godine.
dans l'ensemble [F.], generalno gledajući.
Darè datte ù toki to warù toki ga arimasu yo [J.], Svi mi imamo svoje uzlete i padove.
das dürfen Sie mir glauben [N.], možete mi verovati.
das ist es ja gerade! [N.], to je upravo to!
das ist ja fantastisch! [N.], to je fantastično!
das lässt sich machen [N.], to je izvodljivo.
das tut nichts zur Sache [N.], to nije ni ovdje ni tamo.
Data et accepta [L.], primanja i izdaci.; izdavanje i primanje.
dato di fatto [I.], dobro poznata činjenica.
de facto [L.], fakat; činjenica.
de non praejudicando [L.], ne nanoseći štetu; bez štete po prava nekog drugog.
De plano [L.], Prosto; jednostavno; bez okolišenja; ukratko.
de profundis [L.], "iz dubina".
De una vez por todas [S.], Jednom za svagda.
de-aurare [L.], pozlatiti.
decernatus [L.], delokrug; krug poslova; nadležstvo i nadležnost jednog decernenta (*Decernens*-a).
Decernens [L.], Izvestilac; referent; sastavljač pesme.
degno di nota [I.], vredan pažnje.
demersio [L.], zagnjurivanje.
demivolte [F.], jahanje u polukrugu.
den ganzen Tag / die ganze Nacht [N.], celog dana / cele noći.
Depuis quand attendez-vous? [F.], Koliko ste ga dugo čekali?
De-suggestio [L.], Oslobođavanje od sugestije i njene moći.
dictum de omni et nullo [L.], osnovno pravilo zaključivanja: što važi za sve, važi za jednog; što ne važi za jednog, ne važi ni za kog.
die ganze Nacht durch [N.], sve kroz noć.
dilatabilis [L.], protegljiv; rastegljiv; proširljiv.
dilucida intervala [L.], svetli trenuci (trenuci svesti i prisebnosti kod bolesnika).
Dilutio [L.], Razblažavanje; rastvaranje; umanjivanje jačine.
disinvolto [I.], neusiljeno; prirodno.
docendo discimus [L.], učeći drugoga, sami učimo.
dónnà kōjitsu de mo ùi [J.], bilo koje izvinjenje će pomoći.
Drillich [N.], platno iz tri niti (od tri žice).
du weißt schon [N.], znate već.
dura lex, sed lex [L.], surov zakon, ali je zakon.
eines Tages bemerkte ich... [N.], jednog dana otkrih...
ēlektron-mechānike [G.], elektromehanika.
ellerkonge [D.], vilinski kralj; bauk.
elongatio [L.], produžavanje; rastezanje; udaljavanje.

en entier [F.], potpuno; sasvim.
en fin de compte [F.], sve razmotrivši.
en l'air [F.], (gore) u vazduhu.
en masse [F.], skupa; u gomili; u masi; djuture; sve zajedno.
enjen [F.], ulog u igri.
ensoleille [F.], sunčane.
ensoleillement [F.], sunčan period.
ensommeille [F.], dremaljive.
entendre dire que! [F.], čuj to!
entre autres [F.], između drugih stvari.
eo ipso [L.], samim tim.
Ep-exēgēsis [G.], Dodatno objašnjenje.
Epigēnnēma [G.], posle rodjeno; posle stvoreno; nešto naknadno rodjeno, naknadno prišlo.
Erlkōnig [N.], vilinski kralj; bauk.
es geht darum, das... [N.], stvar je u tome da...
Es ist egal, welcher [N.], Bilo šta biće od pomoći.
escucha! [S.], samo slušaj!
eso es! [S.], to je to!
et tout ce qui s'ensuit [F.], i tako dalje.
Éthnos-gēnesis [G.], proces stvaranja (postajanja) naroda.
etw alle machen [N.], da bi se nešto dovršilo.
ex voto [L.], na osnovu zaveta; po zavetu; po zaveštanju.
Fac totum [L.], Učini(ti) sve; onaj koji sve radi; glavni činilac; sve i sva.
faire le tour de [F.], ići uokolo.
fatalement [F.], neizbežno.
favoritisme [F.], pristrasnost.
Fiat justitia, pereat mundus [L.], Neka se vrši pravda, makar svet propao.
fino a nuovo ordine [I.], do sledećeg obaveštenja.
fra un anno [I.], u vremenu od jedne godine.
gelasimus [L.], (životinjica) iz familije raka violiniste.
Gerecht gegen alle [N.], Fer prema svima; za svakog po nešto.
gibt es einen Gott? [N.], ima li Boga?
Go-séikō wo inórimasù! [J.], Želimo vam svaki uspeh!
gradévole [I.], ugodno; prijatno.
grado [I.], postepeno; postupno (u muzici – kad note idu od jedne linije drugoj).
guilloche [F.], rad u vijugavim šarama; izukrššana / isprepletana šara.
gustoso [I.], sa puno ukusa.
Haben Sie das gesehen? [N.], Jeste li videli to?
haben Sie Ihren Ausweis bei sich? [N.], imate li Vašu propusnicu?
Harmonia [L.], harmonija; melodija; sklad.
Hast du so was je gesehen? [N.], Da li ste ikad tako nešto videli?
heus! [L.], hej! zdravo!
Hin und zurück [N.], Tamo, ovamo.
Ich habe es ja gewusst! [N.], Znao sam to! (Znao sam da je tako!)
igni et ferro [L.], ognjem i mačem.
ignis et aquae interdictio [L.], način osвете na progonstvo kod Rimljana (zabrana upotrebljavanja vatre i vode).
Ignoramus et ignorabimus [L.], “Ne znamo, niti ćemo ikad znati”, izrekao *Emil Di Boa-Rejmon* (1818-1896), Nemački fiziolog.
ii to mo! [J.], naravno!
ils sont très lies [F.], oni su vrlo bliski.
Im Affekt handeln [N.], Uraditi nešto u odlučujućem trenutku.
immatriculatio [L.], upis u školu.
immer aufgeregter [N.], sve više uzbudjeno (sve uzbudjenije).
Impavidi progrediamur [L.], “Podjimo bez kolebanja napred”, izrekao *Ernst Hekel*, Nemački prirodnjak.

imponderabilia [L.], stvari koje se ne mogu meriti po težini – na primer, etar; moralne vrednosti; osećanja; raspoloženja; misli.

Imponente [I.], veličanstveno; dostojanstveno.

in casum casus [L.], u slučaju slučaja; u slučaju da se pojave izvesne (predviđene) okolnosti.

in circa [L.], otprilike.

in continuo [L.], neprekidno; stalno.

in corpore [L.], listom; svi zajedno.

in der Schule sein [N.], biti u školi.

in der Stadt, in jenem Jahr [N.], u tom gradu, u toj godini.

in die Schule gehen [N.], ići u školu.

in genere [L.], uopšte; u svemu.

in loco [L.], na licu mesta; na istom mestu.

in natura [L.], u prirodi; u stvarnosti.

in ogni caso [I.], u svakom slučaju.

in optima forma [L.], u najboljem obliku; u savršenom redu/obliku.

in petto [I.], u sebi; u duši; u srcu.

in praesenti casu [L.], u datom slučaju.

in praxi [L.], u praksi; u eksperimentu.

in questo modo [I.], kao ovaj.

in summa [L.], u svemu; ukratko; jednom reči.

indebitum [L.], radnja izvršena iz zablude.

Indigetes [L.], kod Rimljana: domaći bogovi-zaštitnici; bogovi zaštitnici zemlje; heroji proglašeni za bogove posle svoje smrti.

ins Einzelne gehen [N.], otišavši u detalje.

invecta et illata [L.], sve što je uvezeno / uneseno.

Ja wohl [N.], Da; naravno.

ja, also [N.], ...eto vidite...

Japet [G. *Iapetós*], sin *Uranov* i *Gejin*, brat *Kronov*, otac *Prometejev*, *Epimetejev*, *Atlasov* i, uopšte, celog ljudskog roda.

Je eher, desto [N.], Što pre, to bolje.

jijítsujō [J.], u svakom smislu.

jōryokujū [J.], zimzeleno.

Junger Herr [N.], mlad gospodin.

Kaiserbart [N.], brada bez obraza.

kangaekonde irú [J.], utonuti u misli.

kárèra wa mínà onáji kurùma de kimáshìta [J.], došli su automobilom.

kíbùn ga yóku narù [J.], da bi se bolje osećalo.

kimenikui kèsu [J.], granični slučaj.

konó michi wo kōsaten màde itte hidári ni magátte kudásai [J.], idite tim putem gore i zaokrenite levo.

Kopier-buch [N.], knjiga sa prepisima (naročito trgovačkih pisama, i dr.).

l'art pour l'art [F.], umetnost radi umetnosti (deviza izvesnog *Teofila Gotjea*).

là-haut [F.], tamo gore.

lamellaris [L.], u obliku pločica (listića, ljuspi).

Lampyrís [G.], svitac; kresnica.

langsam aber sicher [N.], polako ali sigurno.

Languente [I.], čežnjivo; žudno; s' uzdisajima.

larga manu [L.], izdašno; obilato; bogato; darežljivom rukom.

lasciarsi prender la mano [I.], nečim se poneti (zaneti).

Linea lateralis [L.], bočna linija u riba (sa svake strane tela po jedna linija kojom teče naročito čulo).

Liptauer [N.], vrsta finog ovčijeg sira koji se pravi u *Liptovu* (*Slovačka*).

lo oi por la radio [S.], čuo sam to na radiju.

Lo sanno tutti [I.], Svako (to) zna.

lo stretto necessario [L.], donji minimum.

Luftbad [N.], vazdušno kupanje; lečenje pomoću svetlosti i vazduha.

máinichi(shū) [J.], svakog dana / nedelje.

Make-up-Entferner [N.], (Sredstvo za) uklanjanje (skidanje) šminke.

malum necessarium [L.], nužno zlo.

masúmàsu utsúkushii [J.], lepšu nego ikad.
mehr denn je [N.], više nego ikad.
mehr oder weniger [N.], manje više.
Mein Glück ist hin [N.], Moja je sreća nestala.
mezza voce [L.], u pola glasa; poluglasno; prigušeno.
Mi baso su ciò che ho visto [I.], Govorim ono što sam video.
mise en scène [F.], postavljanje na scenu; mizanscena; raspoređivanje glumaca na scenu.
mó sùgu [J.], u bilo kom trenutku.
Muster ohne Vert [N.], "Mustre bez vrednosti" - napis na primercima robe koja se šalje na besplatnu upotrebu (probu).
mychmós [G.], stenjanje; ječanje.
Na so was! [N.], Dobro de!
nànika miémasù ka? [J.], možete li išta videti?
Nemo huc ingrediatur expers geometria [N.], Neka ne ulazi niko ko ne zna geometriju.
neutrum [L.], nijedno od obadvoga.
nexus causalis [L.], uzročna veza; uzročna povezanost.
nichiyōbi ni mo [J.], čak i nedeljom.
nichts als Ärger [N.], tek i samo nevolja.
no hay nada detrás [S.], nema ništa iza nje.
nomen materiale [L.], gradivno ime; gradivna imenica.
non si sa mai [I.], nikad ne znate; nikad se ne zna.
nuere [L.], mig; dati znak.
numerosus [L.], često; blagozvučno; harmonično; ritmičko.
obligatus [L.], vezano dužnošću; obavezno; neizostavno.
onáji kotò wo suru [J.], na istom putu; išavši istim putem.
optima fide [L.], u najboljoj nameri / veri.
Orcus [L.], donji (podzemni) svet (kod starih Rimljana).
order so was... [N.], ili tako nešto; ili o tako nečemu.
ordre du jour [F.], dnevni red.
Ornatamēnte [I.], Ukrašavanje; izvodjeno sa ukrašavanjem.
Órnis gála [G.], Ptičje mleko.
односторонний [R.], jednostrani; unilateralan.
отклик [R.], odziv; echo.
отлет [R.], odletanje; odlazak.
отовсюду [R.], odasvud.
ощутительный [R.], opažljivo; što se može primetiti/opaziti.
Paese della cuccagna [I.], Zemlja obilja.
par ordre [F.], po naredbi; po zapovesti.
para phérō [G.], ludilo u malom stepenu.
paralogía [G.], suprotnost razumu; besmislica; zabluda; trabunjanje; govorenje bez smisla.
paralogismós [G.], pogrešan zaključak.
parēgorikós [G.], nešto što obodrava/bodri (ublažava/blaži).
per bacco! [I.], izraz zakletve (bukvalno: tako mi *Baha!*).
per Dio! [I.], zaboga!, pobogu!
per modo di dire [I.], da tako kažemo.
per primam intentionem [L.], početnim (prvim) naprežanjem.
perche no? [I.], zašto da ne?
perfetto modo [I.], potpuni tempo (naziv za trotakt, jer se 3 ne može deliti parnim brojem bez ostatka).
pleno titulo [L.], sa punim naslovom; s' punom titulom.
plover [E.], zviždovka; pijukavac.
portio hereditaria [L.], deo koji se nasledjuje; nasledni deo.
portio legitima [L.], deo koji nekome pripada po zakonu; zakoniti deo.
Prachtstück [N.], Izložbeni predmet; eksponat.
Prachtvoll [N.], Divno; čarobno.

praemisso titulo [L.], s' napred stavljenom titulom.

praevio examine [L.], prema rezultatima prethodnog ispitivanja.

Prahe'rei [N.], Hvalisanje.

Praline [N.], Čokolada.

prefabricado [S.], napravljeno unapred; prefabrikovano.

Primavera [S.], Proleće.

Primum vivere, deinde philosophari [L.], Najpre živeti, potom filozofirati.

primus inter pares [L.], prvi (prva, prve) među jednakim po činu.

puzzolana [I.], vulkanski tuf – vrsta vulkanske zemlje od koje se pravi malter koji se, pod uticajem vode, stvrdnjava.

quaestio facti [L.], ispitivanje/pitanje o stvarnom/činjeničnom načelu (za razliku od ispitivanja/pitanja o pravnom načelu).

Qualunque cosa succeda [I.], Pa šta god da bude.

quartarius [L.], četvrti po redu.

que va a tomadurar? [S.], šta bi ste vi hteli?

queste cose si dimenticano facilmente [I.], te se stvari lako zaboravljaju.

quita essentia [L.], kvintesencija: peta suština [prvobitno – *etar* (uz *vatru, vodu, vazduh, zemlju*)].

raddolcendo [I.], blago; ljupko; umiljato.

raddoppiamento [I.], udvajanje; udvostručavanje.

Radierung [N.], crtež izrađen radiranjem; bakropis.

ragione [I.], trgovačko društvo; trgovačka firma.

rallentando [I.], usporavajuće; sve lakše i lakše.

Ranimer [F.], Povratiti (se) u život; ponovo oživeti; osvežiti se.

rapidamente [I.], brzo; živo.

rashù [J.], zapravo; očito; evidentno.

ratiocinatio [L.], promišljanje; razmišljanje; razumno zaključivanje.

Rausch [N.], Opijenost (alkoholom, drogom, itd).

recitando [I.], više govoreći nego pevajući.

recitative seco [I.], “govoreće pevanje” - pevanje pri kome se samo glavni akordi instrumentalno prate.

remise [F.], odgadjanje; odlaganje.

Remissio [L.], vraćanje; otpust.

remollientia [L.], sredstva za ublažavanje.

Remotis arbitris [L.], U četiri oka; bez svedoka; pošto se uklone svedoci.

resinificatio [L.], pretvaranje u smolu; usmoljavanje.

Ridendo castigare mores [L.], Izrugivanje kažnjava zle običaje.

ridotto [I.], izdvojeno (zasebno) mesto; skrovište.

Riegelwand [N.], slab, pregradni zid.

riverso [I.], obrnuto; natraške (čitati note i svirati).

rivolgimento [I.], obrtanje glasova u udvojenom kontrapunktu.

rivoltato [I.], obrnuto; obratno.

Rundreise [N.], Povratni (kružni) put.

rurù wo mamórù [J.], igrati po pravilima igre.

s'entend [F.], naravno.

sacramentum [L.], vojnička zakletva; namirenje; kajanje.

sancta simplicitas [L.], sveta prostota; blažena prostota; bezazlenost; naivnost; glupost.

sans-gêne [F.], bez ustezanja; bez ustručavanja.

saurer Regen [N.], olovne/kisele kiše.

Scadenza [I.], Rok; dan dospelosti.

schietto [I.], prosto; jednostavno; bez ukrašavanja.

schließlich [N.], nakon svega.

schöner denn je [N.], lepši nego ikad.

se non altro [I.], u najmanju ruku.

Selecta sc. pars [L.], Odabrano; odabrani deo; izabrano; izabrani deo.

Senso dell' orientamento [I.], Osećaj pravca/smera.

sepulcralis [L.], pogrebni; grobni; nadgrobni; mrtvački.

sie kamen alle in dem einen Auto [N.], došli su jednim kolima.

Sie wissen doch, wie das ist [N.], znate kako je to, zar ne?

Sie wissen ja [N.], Kao što znate.

Sigillatio [L.], Pečaćenje (udaranje pečata).

Sigilum-graphia [L.], Opisivanje pečata.

sin al fine [I.], do kraja; (treba) ponoviti do kraja.

Sitfleisch [N.], strpljenje; dugo i naporno učenje.

sordamente [I.], prigušeno; potmulo.

Soré wa sore toshite [J.], Bilo kako bilo.

sorérà wa wominá [J.], svako od njih.

Spiritus movens [L.], glavni (duhovni) pokretač neke delatnosti.

staltikós [G.], sredstvo za stezanje; stipsa.

stat pro ratione voluntas [L.], umesto razloga, važi volja.

strictissimo sensu [L.], u najstrožem smislu reči.

súgù ni [J.], odmah; tog trenutka.

sulla tastiera [I.], napomena da gudačkom treba prevlačiti po žicama što dalje od kobilice.

tanóshikàtta né? [J.], bilo je zabavno, zar ne?

tardando [I.], oklevajući; zatežući.

tardo [I.], lagano; sporo.

Tarnkappe [N.], čarobni ogrtač koji onog ko ga nosi čini nevidljivim.

Tártaros [G.], dubok i mračan ponor ispod podzemnog sveta.

Taschenspieler [N.], opsenar; mađžioničar; onaj ko iz tobože prazne torbe kao od šale vadi razne stvari.

tasto solo [I.], udaranje prostih bas tonova (bez pratnje).

Tatsächlich! [N.], Tako je to!

temperare [L.], ublažiti; ublažavati; umeriti; dovesti na pravu meru.

tempestozo [I.], neobuzdano; burno.

Teneramente [I.], Nežno; s' nežnošću.

tokóro dè [J.], uzgred budi rečeno.

tònikaku [J.], kako god da se uzme; u bilo kom slučaju.

tsugéguchi suru [J.], pričati priče.

tutt'a un tratto [I.], sve odjednom; sve u isti mah.

ubiquitas [L.], sveprisutnost; postojanje na svakom mestu.

umso besser [N.], što pre, to bolje.

unten am Fluss [N.], dole, pored reke.

Urlaub [N.], Godišnji odmor.

uvea [L.], grozdnjača, opna tamnočica (u oku).

va tout [F.], stavljam sve na kocku; sve rizikujem; igram u sve (u sav novac).

vacillante [I.], trepereći; ljluljajući se; kolebljivo.

veamos el partido en la tele [S.], pogledajmo utakmicu na TV.

Vede [Sk.], bukvalno - "Znanje". Najstariji spomenici *Sanskritske* književnosti (svete knjige brahmina iz *Indije*); sastoje se iz četiri dela: *Rig-veda*, *Sama-veda*, *Yajur-veda*, *Atharva-veda*.

velocemente [I.], za vrlo kratko vreme; začas.

vide infra [L.], vidi dole; pogledaj niže; vidi docnije (u knjigama tim i tim).

Video meliora proboque: deteriora sequor [L.], Vidim šta je bolje, pokušavam, ali ipak idem za gorim; razum traži jedno, strast drugo.

videre licet [L.], kao što se lako može videti; jasno; očevidno.

veni tu, no? [I.], dolazite, zar ne?

viribus unitis [L.], celokupnom snagom; sjedinjenim silama.

viridarium [L.], vrt za uživanje i zabavu; gradina; bašta.

vis vitalis [L.], životna snaga.

vis viva [L.], živa sila; kinetička energija.

voleé [F.], položaj; rang; let (ptice).

Volens-nolens [L.], Hteo – ne hteo.

Volenti non fit injuria [L.], Onome ko pristaje, ne čini se nepravda; ko hoće da m u tako bude, tome je pravo.

voluptuosus [L.], sladostrasan; zabavan; prijatan; pun veselja.

von der Form her [N.], što se forme tiče.
von weit her [N.], iz (velike) daljine.
vor allem [N.], iznad svega.
votivus [L.], zavetovan; zavetni.
votum decisivum [L.], odlučujući glas.
was mich anbelangt [N.], što se mene tiče.
Was passierte danach? [N.], Šta se zatim desilo?
Wasserwage [N.], libela; ravnjača.
watakushitachi a sore ni tsûite hanashiáttà [J.], pričasmo o tome.
wie du siehst [N.], eto vidite.
wie es so trifft [N.], kako se s' tim stvarima već dešava.
Wo ist er hin? [N.], gde li je otišao?
y asi sucesivamente [S.], i tako dalje.
Ya está [S.], Dosta (o tome).
yaku ni tachímasù ká? [J.], hoće li to pomoći?
yakúsoku no jikán ni [J.], u zakazano vreme.
Yobíokosù [J.], setiti se; evocirati; prizvati uspomene.
ysó wò uragittè [J.], uprkos suprotnim očekivanjima.
zénpranteki ni mite [J.], sve u svemu.
αμεσως [G.], odmah.
απο καιρο σε καιρο [G.], s' vremena na vreme; povremeno.
αΦιζεις [G.], dolasci.
Για ενα ατομο [G.], za jednu osobu.
δεξια [G.], na desnoj strani.
Δωματι νουμερο τρακοσια εικοσι [G.], soba br. 320.
Ελατε απο'δω παρακαλω [G.], ovuda, molim vas.
Ομοιος παιγνιδια [G.], Kao igračke.
οπωσδηποτε [G.], definitivno; svakako.
τελος παωτων [G.], nakon svega.
το σημειο [G.], znak; signal.
артель [R.], radna zadruga.
без толку [R.], bez osećaja.
благожелательность [R.], blagonaklonost; čovekoljublje; dobročinstvo.
бубашка [R.], bubica.
Было сделано [R.], To je bilo uradjeno.
Бюрократизм [R.], Birokratija.
в два раза больше [R.], dvaput veći.
в точности [R.], tačno; precizno.
В чем дело? [R.], U čemu je stvar?
в этом и дело [R.], u tome je stvar.
Вдруг [R.], Odjednom; iznenada.
вне сомнения [R.], van sumnje.
время от времени [R.], sada i opet.
все кончилось хорошо [R.], sve se dobro završilo.
дело вкуса [R.], stvar ukusa.
Для меня это очень важно [R.], Mnogo mi znači.
ей-богу! [R.], zbilja!, stvarno!
и так далее [R.], i tako dalje.
как ни в чем не бывало [R.], kao da se ništa nije desilo.
книга Бытия [R.], knjiga Postanja.
Мятный [R.], Nana; metvica; menta.
Наколка [R.], Ukrasna šnala (za kosu).
не от мира сего [R.], ne od ovog sveta.
несомненно [R.], nesumnjivo.

Ничего [R.], Ne mari ništa; ne škodi ništa.

ничего другого не остается [R.], ništa drugo nije ostalo.

Об этом не может быть и речи [R.], To je van svake sumnje; ne može biti reči o tome da to nije tako.

Оказия [R.], Čudna stvar.

откуда-нибудь [R.], već odnekud.

Оттенок [R.], Senka; osenčenost.

переполох [R.], urnebes; gungula.

по двое [R.], dva po dva.

победитель [R.], pobednik.

повально [R.], bez izuzetka.

по-моему [R.], po mom mišljenju.

попутно [R.], usputno.

Разжаловать [R.], ražalovati; lišiti čina; raščiniti.

с первого взгляда [R.], na prvi pogled.

слышалась музыка [R.], čula se muzika.

смешанный [R.], kombinovani; izmešani.

смотреть в окно [R.], videti/pogledati kroz prozor.

стройный [R.], harmoničnu; proporcionalnu.

теновой [R.], senovit.

Тенистый [R.], Senovit.

то и дело [R.], ponekad.

тогдашний [R.], tadašnje.

тождественный [R.], istovetne.

Успокоение [R.], Umirenje.

уяснить [R.], pojašnjeno.

Фабричное клеймо [R.], Karakteristika nečega; zaštitni znak; žig.

Фактически [R.], faktički (činjenično; stvarno).

через день [R.], svakog drugog dana.

Что прошло, то прошло [R.], Što je bilo, bilo je.

эх! [R.], eh!; oh!

я бы сказал [R.], kazao bih.

яростный [R.], žestoko; srdito; jarnosno.

ясновидец [R.], jasnovidac; vidovnjak.

"Waterloo_Manifest.doc"

1.09 MB

containing rtf, doc, bmp files:

**watman_0.rtf, watman_sadr.rtf,
watman1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11,12,13,14,15,17,18,19,20.rtf,
watman16,32.doc,
watman103.rtf
watman_recnik_ordered.rtf,
including watman.bmp, watman_inv.bmp,
watman_AB.bmp, watman_automata.bmp.**

Mart Gorski

06-13-06

noral@rogers.com